

Michael
MOORCOCK

MEČ
ÚSVITU

Laser

Název originálu: THE SWORD OF THE DAWN

Obálka: Martin Zhouf

Grafická úprava obálky: Martin Zhouf

Překlad: Petr Černý

Redakce: Helena Šebestová

Copyright © 1969 by Michael Moorcock

All Rights Reserved Copyright © 2001 for the Czech translation by Petr Černý

Copyright © 2001 for Cover by Martin Zhouf Copyright © 2001 for the Czech edition by Laser - books s. r. o.

ISBN 80-7193-100-4

KNIHA PRVNÍ

Když Dorian Hawkmoon, poslední vévoda kölnský, strhl z krku Šíleného boha Rudý amulet a tento mocný předmět si přivlastnil, vrátil se spolu s Huillamem d'Averkem a Oladahnem z hor do Kamargu, kde hrabě Brass, jeho dcera Yisselda, jeho přítel a filozof Bowgentle i všichni jejich lidé podléhali obležení hord Temného impéria, vedených Hawkmoonovým dávným nepřítelem baronem Meliadem z Kroidenu.

Síla Temného impéria natolik vzrostla, že zničení hrozilo i tak dobře chráněným provinciím jako byl Kamarg. Kdyby se tak stalo, znamenalo by to, že si Meliadus ponechá pouze Yisseldu, všechny ostatní postupně povraždí a Kamarg promění v pouštinu plnou popela. Pouze obrovskou silou starobylého stroje od přízračných lidí, který dokázal zakřivit celé zóny času a prostoru, se všichni zachránili únikem do jiné dimenze na Zemi.

A tak našli své útočiště. Útočiště v jakémsi jiném Kamargu, ve kterém nebylo hrůz a zla Granbretanu; avšak věděli, že kdyby byl někdy tento stroj s krystalem zničen, byli by vrženi zpět do chaosu jejich vlastního času a prostoru.

Po nějakou dobu žili v radostném pocitu úlevy a byli šťastní, že se jim podařilo uniknout, ale Hawkmoon pozvolna začínal neklidně ohmatávat meč a přemítat nad osudem svého světa...

Velký příběh Kouzelné hůlky

Kapitola 1. - Poslední město

Neúprosní jezdci hnali své bojové oře do strmého kopce a dusili se hustým černým kouřem, jenž se zvedal z údolí.

Byl večer, slunce zapadalo a jejich postavy vrhaly groteskní, dlouhé stíny. V šeru to vypadalo, jako by na koních jeli obří tvorové se zvířecími hlavami.

Každý z jezdců nesl korouhev, poskvrněnou válkou. Každý měl na sobě obří zvířecí masku z kovu, vykládanou drahokamy, a jejich těžká zbroj z oceli, mosazi a stříbra, zdobená podle představ majitelů, byla potlučená a zkrvavená. V pravé ruce, oděné v dlouhé rukavici, všichni třímali zbraň pokrytou pozůstatky stovek nevinných.

Šest jezdců dosáhlo vrcholu kopce. Odfrkujícím koním přitáhli otěže, aby je zastavili, a praporce zabodli do země, kde se v horkém větru z údolí třepotaly jako křídla dravých ptáků.

Maska vlka se obrátila k masce mouchy, opice pohlédla na kozla, krysa jakoby vyslala úšklebek psu. Byl to úšklebek triumfu. Zvířata Temného impéria, každé vojevůdcem tisíců vojáků, pohlížela přes údolí a dál za kopce až k moři. Dívala se i zpátky, na hořící město, odkud k nim slabě doléhalo sténání vražděných a mučených obyvatel.

Slunce zašlo, padla noc a plameny teď hořely ještě jasnějšími barvami, odrážejíce se v lesklých maskách granbretanských lordů.

„Takže, pánové moji,“ pronesl baron Meliadus, velký konstábl Řádu vlka a vrchní velitel dobytelské armády svým hlubokým, zvukným hlasem zpod velké masky, „právě jsme dobyli celou Evropu.“

Mygel Holst, vyzábělý arcivévoda z Londry s hlavou Řádu kozla, se zasmál. „Ano, celou Evropu. Neexistuje jediná píď země, která by nám nepatřila. Patří nám dokonce už i velká část východu.“

Kozí přilbice přitakala, jakoby uspokojením, a rudé oči se jí nenávistně zablýskaly světlem nedalekého ohně.

„Brzy nám bude patřit celý svět,“ zavrčel vesele Adaz Promp, pán Řádu psa. „Celý.“

Baronové Granbretanu, pánové celého kontinentu, taktikové, válečníci se zuřivou odvahou a mnohým umem, kteří se nebojí o vlastní životy, lidé zaprodaných duší a šílených mozků, nenáviděli vše, co by nebylo v rozkladu. Vládcí s mocí bez mravnosti, se silou bez spravedlnosti si vychutnávali chmurné potěšení, jak pozorovali pád a smrt posledního evropského města, jež jim vzdorovalo. Bylo to staré město, jmenovalo se Aténa.

„Celý,“ kývl Jerek Nankensen, vojevůdce Řádu mouchy, „až na zmižený Kamarg...“

V té chvíli baron Meliadus ztratil veselou náladu, skoro jako kdyby své spoluvojevůdce chtěl rozhněvat.

Drahokamy posázená maska Jereka Nankenseena se trochu pooto-

čila, aby se podívala na Meliada, a zpod masky kousavým tónem zaznělo: „Nestačí vám snad, že jste je vyhnal, můj milý barone?"

„Ne," zavrčel vlk vlků. „Nestačí."

„Nepředstavuji pro nás už žádné nebezpečí," zamumlal baron Brenal Farnu v krysí masce. „Podle toho, co odhadují naši vědci, existují v nějaké dimenzi mimo naši Zemi, v nějaké jiném čase nebo prostoru. Nemůžeme se k nim dostat a oni se nemohou dostat k nám. Nechtě nás tedy vychutnat si tento triumf a nekazte ho myšlenkami na Hawkmoona a hraběte Brassse..."

„Nemohu!"

„Nebo je to snad jiné jméno, jež vás straší, bratře barone?" Jerek Nankenseen se posmíval muži, který byl v Londře jeho rivalem ve více než v jednom milostném střetu. „Co jméno té plavovlásky, Yisselda? Je to snad láska, co vás pohání, můj milý lorde? Sladká láska?"

Vlk chvilku neodpovídal, ale ruka, která svírala meč, vzteky zbělela. Potom promluvil sytým, zvukným hlasem, kterému se vrátila bývalá vyrovnanost, takže tón zněl téměř lehce.

„Pomsta, barone Jereku Nankenseene, to je to, co mne motivuje..."

„Vy jste ten nejvášnivější muž, kterého znám, barone," prohodil Jerek Nankenseen suše.

Meliadus náhle zasunul meč do pochvy a natáhl ruku, aby uchopil svůj praporec a vytáhl jej ze země. „Urazili našeho Krále-Imperátora, naši zemi i mě samotného. Tu dívku sice chci mít ke své potěše, ale nevezmu si ji nějakým krutým způsobem, nejsem motivován žádnými nízkými emocemi..."

„Samozřejmě že ne," zamumlal Jerek Nankenseen s náznakem výsměchu.

„...A co se týče těch ostatních, s těmi se také potěším, a to ve vězeňských kobkách Londry. Dorian Hawkmoon, hrabě Brass, ten nelidský Oladahn z bulharských hor a zrádce Huillam d'Averc - všichni budou trpět po mnohá léta. To jsem odpřísáhl na Kouzelnou hůlku!"

Za nimi se ozval nějaký zvuk. Otočili se, aby se podívali do blikavého světla, a uviděli plachtou potažená nosítka, která na kopec přinášeli aténští váleční zajatci, přikovaní k držadlům. V nosítkách se povaloval výstřední Shenegar Trott, hrabě ze Sussexu. Hrabě Shenegar téměř zcela pohrdal nošením velkých masek, a tak mu obličej kryla pouze maska stříbrná, jež byla jen o malinko větší než hlava a upravená tak, že tvarem připomínala jeho přirozené vzezření. Nepatřil k žádnému Řádu a byl tolerován Králem-Imperátorem a jeho dvorem hlavně kvůli svému neuvěřitelnému bohatství a téměř nadlidské odvaze v boji, ačkoliv díky drahokamy posázeným róbám a líným manýrům působil dojmem bláznivého hlupáka. Těšil se ještě větší důvěře Krále-Imperátora Huona než Meliadus, protože rady, které panovníkovi poskytoval, byly téměř vždy vynikající. Mlhavě zaslechl konec slovní potyčky a žertovně pronesl:

„Je velmi nebezpečné skládat takovouto přísahu, milý barone. Taková přísaha by mohla mít nedozírné následky především pro toho, kdo ji skládá..."

„S tímto vědomím jsem ji také skládal," odpověděl Meliadus. „Já je najdu, hrabě Shenegare, to nemějte obavy."

„Přišel jsem vlastně jenom proto, abych vám, milí pánové, připomněl," prohlásil Shenegar Trott, „že náš Král-Imperátor už se nemůže dočkat, aby z našich úst vyslechl zprávu, že celá Evropa je teď konečně jeho vlastnictvím."

„Pojedu do Londry okamžitě," kývl Meliadus, „protože tam mohu hovořit s našimi vědci-kouzelníky a objevit tak způsob, jak dohnat své nepřátele. Sbohem, moji pánové."

Zatáhl za otěže, aby otočil koně, a už se řítíl po svahu, následován ostatními. Zvířecí masky se k sobě ve světle ohně naklonily. „Ta jeho egoistická mentalita by nás všechny mohla zničit," zašeptal jeden.

„A co na tom?" uchichtl se Shenegar Trott, „bude-li zničeno i všechno ostatní..."

Zpod drahokamy posetých přilbic zahřměl divoký smích. Byl to šílený smích s podtónem sebenenávisti a nenávisti k celému světu.

Právě proto měli pánové Temného impéria tak velkou moc, že si na Zemi nevážili ničeho, žádné lidské vlastnosti, ať už u jiných nebo u sebe samých. Šířit zmar a zkázu, hrůzy a muka - to pro ně bylo stěžejní zábavou, prostředkem k zabíjení času - až do konce životní dráhy. Válka pro ně byla pouze tím nejspokojivějším prostředkem k zahnání nudy...

Kapitola 2. - Tanec plameňáků

Za úsvitu, kdy se mračna obřích šarlatových plameňáků zvedala z hnízd v rákosí a kroužila po obloze v bizarním rituálním tanci, stál hrabě Brass na okraji močálu a přes vodu hleděl na podivné obrazce, které tvořily temné laguny a malinké ostrůvky. Připomínaly mu hieroglyfy nějakého pravekého jazyka.

Ontologická poselství, jaká by tyto ornamenty mohly obsahovat, vždy vzbouzela jeho pozornost a již dávno se jal studovat ptáky, rákosí a laguny ve snaze rozluštit klíč tajemného místa.

Tato krajina byla podle jeho soudu nějak zakódována. Právě v ní by mohl najít odpověď na dilema, které si uvědomoval jen podvědomě, a možná najít i poselství, které by mu prozradilo vše, co potřeboval vědět o jakési sílící hrozbě.

Hrozbě, která se ho, jak pociťoval, chystala fyzicky i psychicky pohltnout.

Vyšlo slunce, bledým světlem rozjasnilo vodu a hrabě Brass uslyšel nějaký zvuk. Otočil se a uviděl svoji dceru Yisseldu, zlatovlasou madonu lagun, téměř nadpřirozenou postavu v modrých šatech, jak bez sedla jede na svém bílém, rohatém kamaržském koni a záhadně se usmívá, jako by i ona znala nějaké tajemství, které on nemohl nikdy plně pochopit.

Hrabě Brass se snažil dívce vyhnout, takže rychle vykročil podél pobřeží, ale ona už byla jen kousek od něj a mávala.

„Otče, co žes vzhůru tak časně! A není to v poslední době poprvé.“

Hrabě Brass přitakal a znovu se otočil, aby zkoumal vody a rákosí. Náhle zvedl zraky k tančícím ptákům, jako by je chtěl při něčem nacytat nebo se pomocí nějakého záblesku instinktivní předtuchy dozvědět tajemství jejich podivného, téměř hysterického kroužení.

Yisselda sesedla s koně a stála teď vedle něj. „To nebyli naši plameňáci,“ podotkla. „A přitom jim jsou tak podobní. Co vidíš?“

Hrabě Brass pokrčil rameny a usmál se na ni. „Nic. Kde je Hawkmon?“

„Na hradě. Ještě spí.“

Hrabě Brass si povzdychl a sepnul při tom ruce jako v nějaké zoufalé modlitbě, poslouchaje tlukot těžkých křídel nad jejich hlavami. Potom se uvolnil, vzal ji za paži a vedl ji dál po břehu laguny.

„To svítání je nádherné,“ vydechla.

Hrabě Brass učinil nepatrné netrpělivé gesto. „Ty tomu nerozumíš...“ začal a vzápětí se odmlčel. Věděl, že Yisselda krajinu nikdy neuvidí tak, jak ji viděl on. Jednou se jí to pokoušel vysvětlit, ale ona velice záhy ztratila zájem a tak se přestal snažit. Věděl, že se mu nepodaří jí osvětlit význam všude viditelných vzorů poskládaných z vody, rákosí, stromů a zvířat, jež naplňovaly tento Kamarg stejnou hojností, jako naplňovaly Kamarg,

který opustili.

Pro něj to byla kvintesence uspořádání, ale pro ni to byla pouze krása na pohled, něco „překrásného“, něco, co obdivovala vlastně jen pro divokou „nespoutanost“.

Pouze Bowgentle, filozof, básník a jeho starý přítel, měl ponětí o tom, co má na mysli - a i tak byl Bowgentle přesvědčen, že je to spíše odraz jistého stavu mysli hraběte Brasse než odraz charakteru krajiny.

„Jsi vyčerpaný a dezorientovaný,“ prohlásil Bowgentle. „Mechanismus, jenž řídí tvůj mozek, je tak přetížen, že vnímáš existenci obrazu, který ve skutečnosti pramení pouze z tvé vlastní únavy a vzrušení...“

Hrabě Brass takový argument se zamručením zavrhl, oděl se do mosazné zbroje a opět sám, přes nesouhlas rodiny i přátel, odjel. Drahé chvíle trávil prozkoumáváním nového Kamargu, který byl tolik podobný tomu jeho, až na to, že zde nebylo jediné známky po nějakém lidském obyvatelstvu.

„Je to muž činu - jako já,“ říkal Dorian Hawkmoon, Yisseldin manžel. „Obávám se, že se jeho mysl uzavírá do sebe, protože potřebuje nějaký skutečný problém, kterým by se mohla zabývat.“

„Skutečné problémy se zdají neřešitelnými,“ odpověděl Bowgentle a konverzace skončila tím, že i Hawkmoon odešel - sám a s rukou položenou na jílci meče.

Na hradě Brass vládlo napětí a dokonce i v podhradí byli lidé neklidní. Sice byli rádi, že unikli hrůzám Temného impéria, avšak nevěděli, jsou-li v této nové zemi, tolik podobné té, kterou opustili, usazeni navždy. V první chvíli, když sem dorazili, se jim zdálo být jen jakousi transformovanou verzí Kamargu. Její barvy - barvy duhy - se postupně přeměnily v barvy přirozenější, jako by se do krajiny uložily jejich vzpomínky, takže nyní již cítili jen malou rozdílnost. Žila zde stáda rohatých koní a bílých býků, kteří se dali zkrotit, šarlatoví plameňáci, kteří by se mohli cvičit k jízdě, ale někde vzadu v myslích vesničanů se stále schovávala hrozba, že Temné impérium nějakým způsobem nalezne cestu dokonce i do tohoto útočiště. Pro Hawkmoona a hraběte Brasse a možná i pro d'Averka, Bowgentleho a Oladahna ale nebyla tato myšlenka tou nejohroživější. Byly chvíle, kdy by útok ze světa, který opustili, dokonce uvítali.

Zatímco hrabě Brass prozkoumával krajinu a pokoušel se odhalit její taje, Dorian Hawkmoon se jako blesk projížděl po stezkách kolem lagun, rozháněl stáda koní a býků, tleskáním vysílal plameňáky do vzduchu a hledal nepřitele.

Jednoho dne, když se na koni hnal z jedné z mnoha svých průzkumných cest po pobřeží fialového moře (moře a země, jak se zdálo, neměly žádných mezí), uviděl plameňáky kroužící po obloze, jak se na vzdušných vírech spirálovitě vznášejí vzhůru a pak hned zas plachtí k zemi. Bylo odpoledne a tanec plameňáků se většinou odehrával za svítání. Obří ptáci vypadali něčím rozrušení a tak se Hawkmoon rozhodl to prozkoumat.

Pobízeli koně po stezce, jež se proplétala močálem, až se ocitli přímo pod plameňáky. Všiml si, že krouží nad malým ostrůvkem, zarostlým vysokým rákosem. Upřeně se na ostrůvek zadíval a měl dojem, že mezi stvoly uviděl záblesk něčeho, co mohl být červený kabát.

V první chvíli si Hawkmoon řekl, že to je asi nějaký vesničan, který klade nástrahy na kachny, ale pak si uvědomil, že kdyby to byla pravda, muž by na něj zavolal nebo by ho alespoň mávnutím odehnal, aby mu nevyplašil ptáky.

Zvědavý Hawkmoon pobídl koně do vody, přebrodil se k ostrůvku a vystoupil na bahnitou půdu. Mohutné tělo zvířete rozhrnovalo pevné rákosí, jak se jím prodíralo, a jakmile Hawkmoon opět spatřil záblesk červeně, nabyl přesvědčení, že vidí člověka.

„Hej!“ zvolal. „Kdo je tam!“

Nedostalo se mu žádné odpovědi. Namísto toho se rákosí rozvlnilo, jak se jím ten muž dal bez rozmyšlení do běhu.

„Kdo jsi?“ zakřičel Hawkmoon a pak ho napadlo, že se Temné impérium konečně prodralo až k nim a že všude kolem něj jsou ukrytí muži, připravení napadnout hrad Brass.

Řítil se rákosím a pronásledoval muže v červeném kabátě. Teď zcela jasně viděl, jak se vrhl do vody a plave ke břehu. Muž už téměř vylézal na druhý břeh, když se ohlédl, aby se přesvědčil, zda je mu Hawkmoon stále v patách, otočil se a vytáhl lesklý, štíhlý meč neuvěřitelné délky.

Ale nebyl to meč, co Hawkmoona udivilo nejvíce, bylo to zdání, že ten člověk nemá žádnou tvář! Celý jeho obličej pod dlouhými, plavými, špinavými vlasy byl prázdný. Hawkmoon zalpal po dechu a vytasil meč. Je to snad nějaký podivný obyvatel tohoto světa?

Jak se kůň šplhal na břeh, sklouzl Hawkmoon ze sedla, s mečem připraveným, postavil se rozkročmo proti svému podivnému protivníkovi a najednou se rozesmál, protože rozpoznal, co se děje. Muž měl na obličej masku z jemné kůže. Výřezy pro oči a ústa byly tak tenké, že nebyly z dálky vidět.

„Proč se směješ?“ zeptal se maskovaný muž nakřáplým hlasem, meč stále ve střehu. „Ty by ses neměl smát, příteli, protože právě hodláš zemřít.“

„Kdo jsi?“ zeptal se Hawkmoon. „Zatím tě znám jen jako chvástala.“

„Jsem lepší šermíř než ty,“ odpověděl muž. „Radši by ses měl hned vzdát.“

„Bohužel nemohu brát vážně tvá slova o tvém nebo mém vlastním šermířském umění,“ odpověděl Hawkmoon s úsměvem. „Jak je například možné, že by byl nějaký velký mistr meče vystrojen takto nuzně?“

Mečem přitom ukázal na mužův záplatovaný kabátec a na kalhoty a boty z popraskané kůže. Dokonce i ten lesklý meč nebyl uložen v pochvě, ale tasil jej z provazové smyčky, přivázané k opasku, na němž se rovněž houpal naditý měsíc. Muž měl na ruku prsteny, očividně z pouhého skla a

levného kovu, a jeho šedá pleť vypadala nezdravě. Byl vysoký, avšak šlachovitý, podle vzezření značně vyhladovělý.

„Žebrák, hádal bych," posmíval Hawkmoon. „Kde jsi ukradl ten meč, žebráku?"

Náhle hekl, neboť muž provedl rychlý výpad. Byl to neuvěřitelně rychlý pohyb. Hawkmoon ucítil na tváři bodnutí, zvedl ruku a zjistil, že krvácí.

„Mám tě tu tedy ubodat k smrti? " pravil cizinec výsměšně. „Skloň svůj těžký meč a staň se mým vězněm."

Hawkmoon se zcela upřímně zasmál. „Výborně! Konečně nějaký pořádný soupeř. Ani nevíš, jak jsem rád, že jsi tady, příteli. Už je to moc dávno, co mi naposledy v uších znělo řinčení mečů!" A s těmito slovy na muže v masce zaútočil.

Hodinu bojovali zcela vyrovnaně. Ani jeden z nich nepovolil nebo neutrpěl nejmenší zranění. Hawkmoon se proto rozhodl změnit taktiku a začal se pomalu posouvat po břehu zpět, směrem k vodě.

V domnění, že Hawkmoon ustupuje, nabyl maskovaný muž většího sebevědomí a jeho meč se míhal vzduchem ještě rychleji než předtím, takže Hawkmoon byl nucen využít veškerou energii jenom k tomu, aby mohl jeho výpady odrážet.

Poté Hawkmoon předstíral, že uklouzl v bahně, a dopadl na koleno. Druhý muž vyskočil, aby ho bodl, ale Hawkmoonova čepel hbitě vystřelila a naplocho muže udeřila do zápěstí. Ten zařval a meč mu vypadl z ruky. Hawkmoon rychle vyskočil a drže meč stále na protivníkově hrdle, jednou nohou na zbraň šlápl.

„To není trik hodný opravdového šermíře," zareptal maskovaný muž.

„Já se rychle začnu nudit," odpověděl Hawkmoon. „Už jsem z té hry byl celý netrpělivý."

„No a co teď? "

„Tvé jméno!" přikázal Hawkmoon. „To chci znát jako první, pak se podívám na tvoji tvář, dále budu chtít vědět, co tady pohledáváš, a pak, a to je asi nejdůležitější, budu chtít vědět, jak ses sem dostal."

„Mé jméno budeš znát," prohlásil muž s neskrývanou hrdostí. „Jsem Elvereza Tozer."

„To jméno skutečně znám!" poznamenal kníže kölnský s jistým údivem.

Kapitola 3. - Elvereza Tozer

Tento Elvereza Tozer nebyl mužem, kterého by Hawkmoon očekával, kdyby mu bylo předem řečeno, že se má setkat s nejslavnějším granbretanským dramatikem, se spisovatelem, jehož práce byla obdivována po celé Evropě dokonce i těmi, kterým se Granbretan ve všech ostatních směrech hnusil. O autorovi děl jako je Král Staleen, Tragédie Katin a Carny, dramata Poslední z Braldursů, Annala, Chirshil a Adulf, Komedie z oceli a mnohých dalších, nebylo dlouho nikde slyšet, ale Hawkmoon to přičítal nesčetným válkám, čekal by, že Tozer bude mít bohatý šat, že bude sebejistý, vyrovnaný a bude sršet vtipem. Namísto toho se setkal s mužem, jemuž byl meč milejší než slova, se zbytečným člověkem, něco mezi bláznem a ptákem rosomákem, oděným v hadry.

Jak Tozera postkrkoval mečem po pěšině kolem močálu k hradu Brass, probíral si Hawkmoon v hlavě tento podivný paradox. Lhal ten muž? Jestliže ano, proč by pro všechno na světě musel tvrdit, že je zrovna vynikajícím dramatikem?

Tozer si vykračoval zjevně nijak nevzrušen náhlým zvratem svého štěstí, a pískal si rozvernou píseň.

Hawkmoon se zastavil. „Moment,“ natáhl se po otěžích koně, který šel za ním. Tozer se otočil. Stále měl ještě masku, neboť Hawkmoon, překvapený takovým slavným jménem, mu zapomněl přikázat, aby ji sundal.

„No, tohle je krásná země,“ Tozer se rozhlížel, „avšak poněkud chudá na publikum, usuzuji.“

„Tak jest,“ odpověděl Hawkmoon rozpačitě. „Tak jest...“ A ukázal na koně. „Myslím, že pojedeme v tandemu. Do sedla s tebou, mistře Tozere.“

Tozer se vyhoupl na koně a hned za ním Hawkmoon. Uchopil otěže a pobídl koně do klusu.

Takto dojeli až k bránám města a pomalu pokračovali dál uličkami, které se proplétaly mezi domy, a potom po strmé cestě ke zdem hradu Brass.

Když na nádvoří slezli, předal Hawkmoon oře podkonímu a ukázal na dveře do hlavního sálu hradu.

„Tudy, prosím,“ vyzval Tozera.

S pokrčením ramen se Tozer proploužil dveřmi a uklonil se dvěma mužům, kteří tam stáli u velikého ohně, co hořel v krbu. Hawkmoon jim pokynul. „Dobré jitro, sire Bowgentle, d'Averku. Mám zajatce...“

„To vidím,“ kývl d'Averc, a tento muž vyzáběl postavy sotva projevil nějaký zájem. „Jsou snad bojovníci Granbretanu opět před našimi branami?“

„On je, pokud mohu soudit, zatím jediný,“ odpověděl Hawkmoon. „Tvrdí, že je Elvereza Tozer...“

„Skutečně?“ začaly si ho prohlížet klidné oči asketického Bowgentla. „Autor Chirshila a Adulfa? Tomu nemohu věřit.“

Tozerova ruka se zvedla k masce a zatáhla za tkaloun, který ji držel. „Já vás znám, sire. Seznámili jsme se před deseti lety, když jsem s jednou svou hrou přijel do Malagy.“

„Na tu dobu si vzpomínám. Hovořili jsme o vašich básních, které jste v té době zrovna vydal a které jsem obdivoval.“ Bowgentle potřásl hlavou. „Vy jste Elvereza Tozer, ale...“

Maska se uvolnila a odhalila hubenou, vychytralou tvář. Honosila se jemnými vousy, jež neskryly malou zapadlou bradu; obličejí dominoval dlouhý, úzký nos. Kůže na tváři vypadala nezdravě a nesla známky po nešťovících.

„Poznávám tu tvář, i když tenkrát byla plnější. Bože, co se vám to jen sire přihodilo?“ zeptal se Bowgentle mdle. „Jste snad uprchlíkem před vlastními krajany, který hledá útočiště?“

„Ach,“ Tozer vrhl na Bowgentla vypočítavý pohled. „Možná. Neměl byste sklenku vína, sire? Po setkání s vaším bojovným přítelem mi značně vyschlo v krku.“

„Cože?“ vložil se do hovoru d'Averc, „vy jste bojovali?“

„Na život a na smrt,“ potvrdil Hawkmoon trpce. „Obávám se, že mistr Tozer nepřišel do našeho Kamargu jako posel dobré vůle. Našel jsem ho, jak se na jižní straně schovává v rákosí. Myslím, že sem přichází jako zvěd.“

„A proč by měl Elvereza Tozer, nejslavnější dramatik světa, chtít být špiónem?“ Tozer to vyřkl pohrdavým tónem, který ovšem poněkud postrádal na přesvědčivosti.

Bowgentle se kousl do rtu a zatáhl za provaz zvonku, aby zazvonil na služebnictvo.

„To nám musíte říci vy, pane,“ pravil Huillam d'Averc s jistou známkou veselí v hlase a předstíral zakašlání. „Omluvte mě, asi nějaké malé nachlazení. Hrad je samý průvan...“

„Ano, ano,“ Bowgentle se chvatně otočil k lokajovi, který právě vstoupil. „Džbán vína pro našeho hosta,“ požádal. „Budete také jíst, mistře Tozere?“

„Budu jísti chléb z Babelu a maso z Marakhanu,“ pronesl Tozer zasněně, „neb veškeré toto ovoce, jak blázni tvrdí, je pouhým...“

„V tuto hodinu vám můžeme nabídnout jen sýr,“ přerušil jej d'Averc cynicky.

„Annala, akt VI., scéna V.“ řekl Tozer. „Vzpomínáte si na tu scénu?“

„Vzpomínám,“ přitakal d'Averc. „Vždycky jsem tu část považoval za poněkud slabší než ty ostatní.“

„Jemnější,“ opravil jej Tozer afektovaně. „Jemnější.“

Služebník se vrátil s vínem a Tozer si okamžitě štědře nalil do poháru. „Taje literatury nejsou vždy obyčejnému publiku zřejmé,“ pokračoval. „Za sto let uvidí lidé poslední část Annaly nějakou spíchnutou horkou jehlou a špatně pojatou, jak napsali někteří hloupí kritici, ale jako velmi složitou strukturu, kterou ve skutečnosti je...“

„Já jsem se vždy považoval za něco jako spisovatele," řekl Bowgentle, „ale musím se přiznat, že ani já jsem ty jemnosti nepostřehl... Možná byste to mohl vysvětlit."

„Někdy jindy," odpověděl mu Tozer s ležérním mávnutím ruky. Vypil víno a nalil si další plnou číši.

„Mezitím," vmísil se Hawkmoon zvučně, „byste tedy mohl vysvětlit svoji přítomnost v Kamargu. Koneckonců, mysleli jsme si, že jsme nedotknutelní, a najednou..."

„Jste stále nedotknutelní, to nemějte obavy," mávl znovu Tozer, „tedy až na mě, samozřejmě. Silou své mysli jsem se pozdvihl výše."

D'Averc se nedůvěřivě podrbal na bradě. „Silou mysli? A jak?"

„Pomocí jedné starověké disciplíny, kterou mě naučil mistr filozof, jenž dlí ve skrytém údolí v Yel..." Tozer říhl a nalil si další pohár.

„Yel - to je jihozápadní provincie Granbretanu, nemám pravdu?" zeptal se Bowgentle.

„Tak jest. Od světa odríznutá, téměř neobydlená země obývaná jen hrstkou tmavých barbarů, kteří žijí v dírách v zemi. Po tom, co má hra Chirshil a Adulf vyvolala u jistých osob z královského dvora značnou nelibost, považoval jsem za moudré tam na nějakou chvíli odejít a dovolit svým nepřátelům, aby si přivlastnili všechny mé statky, peníze a milenky, co jsem jim zanechal. Co já vím o tomhle malicherném politikaření? Jak sem mohl vědět, že jistá část hry, jak se zdálo, odrážela současné intriky u dvora?"

„Takže jsi upadl v nemilost?" optal se Hawkmoon a pozoroval Tozera přimhouřenýma očima. Příběh mohl být součástí mužova podvodu.

„Co víc, málem jsem přišel o život. Ale putování divočinou mě málem zabilo samo o sobě..."

„Takže ses setkal s tím filozofem, který tě naučil cestovat různými dimenzemi, a poté jsi přišel hledat útočiště sem?" Hawkmoon pozoroval, jak bude Tozer na tyto otázky reagovat.

„Ne - vlastně ano..." Spisovatel se tvářil rozpačitě. „Musím ale říci, že jsem nevěděl, kam přesně to jdu..."

„Myslím, že jsi sem byl vyslán Králem-Imperátorem, abys nás zničil," usoudil Hawkmoon. „Myslím, mistře Tozere, že nám lžeš."

„Lžu? Co je to lež? A co je to pravda?" zazubil se Tozer. Upíral na Hawkmoona skelný pohled a potom škytl.

„Pravda," odpověděl Hawkmoon vyrovnaně, „to je pouze režná oprátka kolem tvého krku. Myslím, že bychom tě měli pověsit." Nahmatal si černý drahokam, zasazený na čele. „S podobnými triky Temného impéria jsem dávno obeznámen. Příliš často jsem se stal jejich obětí, než abych riskoval, že budu znovu podveden." Podíval se na ostatní. „Já tvrdím, že bychom ho měli pověsit hned."

„Ale jak potom zjistíme, jestli je opravdu jediný, kdo se sem k nám může dostat?" poznamenal rozumně d'Averc. „Nesmíme být příliš unáhlení, Hawkmoone."

„Já jsem jediný, přísahám!“ Tozer najednou znervózněl. „Přiznávám, pane, že jsem byl pověřen, abych se sem vypravil. Měl jsem na vybranou: buďto vás najít nebo zemřít v podzemních katakombách Velkého paláce. Když jsem získal tajemství starého mudrce, vrátil jsem se do Londry v naději, že se budu moci nějak vykoupit u těch dvořanů, které jsem popudil. Přál jsem si jen, aby mi byl navrácen můj původní statut a abych věděl, že mám publikum, pro které smím zase psát. Nicméně, když sem jim pověděl o nově objevené možnosti, okamžitě mi pohrozili smrtí, jestliže nepůjdu a nezničím to něco, co vám umožňuje vstup do této dimenze... a tak jsem přišel - musím přiznat, že rád, abych jim unikl. Nebyl jsem nijak zvlášť odhodlaný riskovat kůži a napadat vaše lidi, ale...“

„To se nijak nepojistili, abys vykonal úkol, který ti uložili?“ zeptal se Hawkmoon. „To je víc než podivné.“

„Mám-li být upřímný,“ přiznal Tozer sklíčeně, „myslím, že v mou schopnost ani moc nevěřili. Řekl bych spíš, že jen chtěli vyzkoušet, jestli vůbec nějakou mám. Když jsem řekl, že souhlasím a okamžitě jsem zmizel, museli být šokováni.“

„To by nesměli být pánové Temného impéria, aby se dopustili takového omylu,“ zadumal se d'Averc a jeho orlí tvář se zamračila. „Když jste nepřesvědčil nás, nevím, jak byste mohl přesvědčit je. Nehledě na to, že nejsem zcela přesvědčen, že mluvíte pravdu.“

„Pověděl jste jim o tom starci?“ zeptal se Bowgentle. „I oni budou tedy moci odhalit to tajemství!“

„Ne, ne,“ protestoval Tozer úlisně. „Řekl sem jim, že jsem tuto schopnost objevil sám, poté, co jsem strávil celé měsíce v naprosté samotě.“

„Není tedy divu, že vás nebrali vážně,“ zasmál se d'Averc.

Tozer vypadal ublíženě a znovu si přihnul vína.

„Jen velice těžko mohu uvěřit, že jste byl schopen sem přicestovat pouze za pomoci vlastní silné vůle,“ připustil Bowgentle. „Jste si jist, že jste nepoužil jiných prostředků...?“

„Nepoužil.“

„To se mi vůbec nelíbí,“ vrčel Hawkmoon temně. „I kdyby mluvil pravdu, budou se už teď Granbretanci divit, kde vzal tuto schopnost, vystoupí všechny jeho kroky a téměř určitě najdou starce - získají schopnost přijít sem v plné síle, a pak budeme ztraceni!“

„Toto je vskutku těžká doba,“ Tozer si znovu naplnil číši. „Vzpomínáte si na Krále Staleena, čtvrté dějství, scéna druhá: 'Divoké dny, divocí jezdci a zápach boje po celém světě.' A hle, byl jsem vizionářem, nevěda o tom!“ Byl již evidentně opilý.

Hawkmoon tvrdě pohlížel na opilce s ustupující bradou a bylo pro něj stále nemožné uvěřit, že tohle je ten slavný dramatik Tozer.

„Pozastavujete se nad mou bídou, že,“ Tozerovi se již motal jazyk. „Výsledek několika málo řádků ve hře Chirshil a Adulf, tak jak sem vám řekl. Ach, ta zlomyslnost osudu! Pár řádků napsaných v naprosto dobré víře a

dnes jsem zde, s hrozbou oprátky kolem krku. Zajistě si pamatujete tu scénu i slova. 'Dvořané a král, stejně úplatní...?' první dějství, scéna první. Mějte se mnou slitování, pane, a nepověste mě, velkého umělce zničeného vlastní genialitou."

„A ten stařec," řekl Bowgentle, „jaký je a kde přesně žije?"

„Ten stařec..." Tozer si do hrdla nalil další víno. „Ten stařec mi tak trochu připomínal Ioniho z mé Komédie z oceli, druhé dějství, scéna čtvrtá."

„Jaký je," naléhal Hawkmoon netrpělivě.

„Byl to člověk strojům oddaný. Všechny svůj čas odevzdával té zákeřné spleti svých přístrojů a v jejich službách tak nevědomky zestárnul.' Žil pouze pro svoji vědu, víte. Vyrobil tyto prsteny..." a Tozer zvedl ruku k ústům.

„Prsteny? Jaké prsteny?" vyhrkl d'Averc.

„Obávám se, že mě budete muset omluvit," Tozer vstával jako ztělesněná parodie důstojnosti, „poněvadž se ukazuje, že víno je pro můj prázdný žaludek příliš syté. S vaším slitováním bych, prosím..."

Byla pravda, že Tozerova tvář nabyla zelenkavého nádechu.

„Dobrá tedy, doprovodím vás," povzdechl Bowgentle unaveně.

„Ještě než odejde," ozval se ode dveří nový hlas, „požádejte ho o prsten, který má na prostředníčku levé ruky." Tón tohoto hlasu byl mírně zastřený a trochu zatrpklý. Hawkmoon jej okamžitě poznal a otočil se.

Tozer zaúpěl a rukou si prsten zakryl.

„Co ty o tom víš?" vyjekl. „Kdo vlastně jsi?"

„Tady kníže Dorian," postava ukázala na Hawkmoona, „mě nazývá Rytířem v černi a zlatě."

Vyšší než kdokoli z nich, celý ve zbroji a v černo-zlaté přilbici, zdvihl záhadný rytíř paži a prstem oděným v kov ukázal na Tozera. „Dej mu ten prsten."

„Prsten je skleněný, nic víc. Nemá žádnou cenu..."

D'Averc protáhl: „O nějakém prstenu se zmiňoval. Je snad ten prsten tím, co jej sem přineslo?"

Tozer stále váhal a z vína i ze strachu měl na tváři přihlouplý výraz. „Říkal jsem přece, že je skleněný a že nemá žádnou cenu..."

„Přikazuji ti to ve jménu Kouzelné hůlky!" zahřměl rytíř hrůzostrašným hlasem.

Tozer prsten roztřeseně stáhl a hodil jej na kamennou podlahu. D'Averc se sklonil, prsten zvedl a prohlížel si jej.

„Je to krystal, ne sklo," řekl. „Povědomý druh krystalu..."

„Je vyroben ze stejné substance, ze které byl vytesán stroj, který vás sem přinesl," vysvětlil mu Rytíř v černi a zlatě. Ukázal jim ruku v rukavici; na prostředníčku zářil zcela identický prsten. „A má stejné vlastnosti - může člověka přesouvat dimenzemi."

„Tak, jak jsem si myslel," kývl Hawkmoon. „Nebyla to žádná psychická síla, která by ti pomohla sem přijít, ale krystal. Teď tě ale jistojistě

oběsím! Kdo ti dal ten prsten?"

„Ten muž, Mygan z Llandaru. Přísahám, že je to pravda. Má jich víc a může udělat další!" křičel Tozer. „Nevěšte mě, zapřísahám vás. Řeknu vám přesně, kde toho starce najdete."

„To nám opravdu budete muset říci," kývl Bowgentle zamyšleně, „protože se k němu musíme dostat dříve, než ho najdou pánové Temného impéria. Musíme dostat jeho i to tajemství - pro naši bezpečnost."

„Cože? My musíme putovat do Granbretanu?" zeptal se d'Averc se značným údivem.

„Zdá se, že to bude nezbytné," odpověděl mu Hawkmoon.

Kapitola 4. - Flana Mikosevaarová

Na koncertě si Flana Mikosevaarová, hraběnka z Kanbery, upravovala masku ze zlaté příze a nepřítomně se kolem sebe rozhlížela, zatímco ostatní obecenstvo vnímala pouze jako nepřeborné množství překrásných barev. Orchester uprostřed sálu hrál divokou a složitou melodii, jedno ze starších děl velkého granbretanského hudebníka Londena Johnea, který zemřel před dvěma stoletími.

Hraběnčina zdobná maska měla podobu volavky, jejíž oči byly vykládány tisíci úlomky velice vzácných drahokamů. Těžký šat byl ušit ze zářivého brokátu, který ve světle měnil svoji mnohobarevnou strukturu. Byla vdovou po Asrovaku Mikosevaarovi, který skončil pod čepelí meče Doriana Hawkmoona v bitvě o Kamarg. Moskovský renegát, který zformoval Supí legii, určenou k boji na evropské pevnině a jejímž heslem bylo Smrt životu, nebyl Flanou z Kanbery nikterak oplakáván a vůči tomu, kdo jej zabil, nepociťovala žádnou zášť. Koneckonců, byl to její dvanáctý manžel a divoké šílenství tohoto milovníka krve jí posloužilo k rozkoši dávno před tím, než se vydal válčit s Kamargem. Od té doby již vystřídala několik milenců a její vzpomínky na Asrovaka Mikosevaara byly stejně mlhavé jako vzpomínky na všechny ostatní muže, protože Flana byla samolibé stvoření, které sotva rozlišilo jednoho člověka od druhého.

Bylo už takovým jejím zvykem nechávat své milence a manžely zničit ve chvíli, kdy jí začali být nepohodlní. Spíše instinkt než jakákoliv rozumová úvaha ji zastavil před zavražděním těch mocnějších z nich. Nelze však říci, že by nebyla schopna lásky, protože ona uměla milovat velmi vášnivě. Na tom, kdo byl momentálně objektem její lásky, přímo visela, avšak pro nikoho nedokázala city uchovat nadlouho. Jak nenávisť, tak loajalita jí byly neznámé. Především byla jakýmsi neutrálním zvířátkem, něčím mezi kočkou a pavoukem, i když vzhledem ke svému původu a kráse budila dojem spíše toho prvního. A bylo ovšem mnoho těch, kdo k ní chovali nenávisť a osnovali pomstu za ukradeného manžela nebo otráveného bratra a byli by neváhali ani před vraždou, kdyby hraběnka z Kanbery nebyla sestřenicí Krále-Imperátora Huona, toho nesmrtelného panovníka, který jakoby navěky dlel v lůně trůnní koule v obrovském Trůnním sále svého paláce. Byla také středem další pozornosti, neboť byla jediným žijícím příbuzným tohoto monarchy a jistá část dvora si uvědomovala, že kdyby byl Huon odstraněn, mohla být jmenována Královnou-Imperátorkou a sloužit jejich zájmům.

Flanu z Kanbery, která si nebyla vědoma žádného spiknutí, týkajícího se její osoby, by však nijak nerozhněvalo, kdyby se o něm dozvěděla, protože nechovala sebemenší zájem o záležitosti svých souputníků. Hledala pouze způsob, jak co nejlépe uspokojit vlastní obskurní touhy, ulehčit si od té podivné a nepopsatelné melancholie, jež se jí usadila v duši. Mnozí se tomu podívovali a vyhledávali její přízeň, aby mohli nahlédnout pod masku a

vyčíst jí z obličeje, co tam stojí. Ale ta krásná bledá tvář, lehce zbarvené tváře i veliké zlaté oči, záhadně zahleděné do dále, skrývaly mnohem více, než by dokázala jakákoliv zlatá maska.

Hudba utichla, publikum se začalo pohybovat a barvy ožily, jak se látky začaly vlnit a masky otáčet, pokyvvovat a různě gestikulovat. Ladné masky dam se shlukovaly kolem válečných přilbic čerstvě se navrátilivších kapitánů vítězné armády Granbretanu. Hraběnka vstala, ale nešla k nim. Matně rozeznávala některé přilbice - zvláště pak tu barona Meliada z Řádu vlka, který byl pět let jejím manželem a posléze se s ní rozvedl (což ona sotva postřehla). Byl tam také Shenegar Trott. Hověl si na navrstvených polštářích, obsluhován nahými evropskými otrokyněmi. Jeho maska byla parodií na lidskou tvář. Zahlédla i masku Pra Flenna, knížete z Lakasdehu, jemuž bylo sotva osmnáct let a přesto mu podléhalo již deset velkých měst. Jeho přilbice měla podobu dračího šklebu. Ti ostatní jí byli povědomí; uvědomila si, že to všechno jsou nejmocnější granbretanští vojevůdci, kteří se navrátili, aby oslavili své vítězství, rozdělili si porobená území a přijali gratulaci od svého Krále-Imperátora. Všichni se hlasitě smáli a pyšně se naparovali, jak jim dámy lichotily. Všichni kromě jejího exmanžela Meliada, který se jim, jak se zdálo, vyhýbal a diskutoval o čemsi se svým švagrem Taragormem, pánem Paláce času, a s baronem Kalanem z Vitallu v masce hada, velkým konstáblem Řádu hada a velitelem všech vědců Krále-Imperátora. Ukryta za maskou se Flana vzdáleně rozvzpomněla, že se Meliadus Taragormovi obyčejně vyhýbal...

Kapitola 5. - Taragorm

„Jak se ti daří, bratře Taragorme?“ zeptal se Meliadus s nucenou zdvořilostí.

Muž, který měl za ženu jeho sestru, krátce odpověděl: „Dobře.“ Podíval se, proč se s ním dal Meliadus do řeči, když bylo veřejně známo, že Meliadus na Taragorma velice žárlil, protože si Taragorm získal sestřinu lásku. Obří maska se trochu povýšeně pozvedla. Byla zkonstruována jako obrovské hodiny z pozlacené a smaltované mosazi, s čísly vykládanými perletí a s ručičkami z filigránského stříbra. Měla i skříňku, v níž viselo obří kyvadlo; sahalo až k horní části Taragormovy široké hrudi. Skříňka byla z nějakého průhledného materiálu, podobného sklu s modrým nádechem, a za ním bylo vidět zlaté kyvadlo, jak se houpe sem a tam. Celé tyto hodiny byly vyváženy pomocí složitého mechanismu, který vyrovnával každý Taragormův pohyb. Bily v celou, v půl a v každou čtvrt hodinu a v poledne a o půlnoci zabímbaly prvních osm taktů Shenevenových Časových antipatií.

„A jak se daří hodinám tvého paláce? Všechny tiky tikají a ťaky ťakají, hmm?“ pokračoval Meliadus stejným nevážným tónem.

Taragormovi chvíli trvalo, než mu došlo, že se švagr pokouší vtipkovat. Neodpověděl mu.

Meliadus si odkašlal.

Kalan v masce hada řekl: „Doslechl jsem se, že experimentujete s nějakým strojem, který je schopen cestovat v čase, lorde Taragorme. Mimochodem, i já experimentuji s jistým motorickým přístrojem...”

„Rád bych se tě, bratře, na tvé experimenty vyptal,“ obrátil se Meliadus k Taragormovi. „V jakém stadiu tyto pokusy jsou?“

„Ve stadiu poměrně pokročilém, bratře.“

„Už jsi tedy cestoval časem?“

„Ne osobně.“

„Můj motor je schopen neuvěřitelnou rychlostí přemísťovat loď na obrovské vzdálenosti,“ pokračoval baron Kalan neúnavně. „Teď můžeme provést invazi na jakékoliv pevnině na zeměkouli, bez ohledu na to, jak je vzdálená.“

„Kdy bude dosaženo toho bodu,“ Meliadus se neústupně naklonil blíže k Taragormovi, „že bude člověk moci cestovat do minulosti nebo do budoucnosti?“

Baron Kalan pokrčil rameny a otočil se. „Musím se vrátit do svých laboratoří. Král-Imperátor mne pověřil, abych práci co nejrychleji dokončil. Zatím nashledanou, moji pánové.“

„Nashledanou,“ pozdravil Meliadus nepřítomně. „Víš, bratře, musíš mi o své práci říci víc, nebo mi snad i předvést, jak jsi daleko.“

„To musím,“ odpověděl Taragorm pobaveně. „Ale moje práce je tajná, bratře. Nemohu tě vzít do Paláce času bez svolení krále Huona. Nejdříve

musíš žádat jej."

„Ale pro mě je taková žádost zajisté zbytečná, ne? "

„Nikdo není tak mocný, aby mohl jednat bez svolení našeho Krále-Imperátora."

„Ale tady jde o velice důležitou věc, bratře," naléhal Meliadus zoufalým, téměř naříkavým tónem. „Podle toho, co vím, nám naši nepřátelé pravděpodobně unikli do jiné éry Země. Představují pro bezpečnost Granbretanu obrovské nebezpečí!"

„To mluvíš o té hrstce vzbouřenců, které jsi nedokázal v bitvě o Kamarg porazit?"

„Už byli téměř poraženi. Jen věda a čáry je zachránily před naší pomstou. Nikdo mě z nezdaru neviní..."

„S výjimkou tebe? Nebo se snad neobviňuješ?"

„Na mě vina v žádném ohledu nepadá. Já to chci pouze ukončit, toť vše. Byl jsem to já, kdo chtěl naši říši zbavit nepřátel. Co je na tom špatného? "

„Šušká se, že tvoje bitva je spíše soukromá než veřejná a že ses dopustil bláhových ústupků jen kvůli tomu, aby ses mohl osobně pomstít těm, kteří dlí v Kamargu."

„To je pouhá domněnka, bratře," Meliadus s obtížemi překonával hněv. „Mám starost jen a pouze o blaho našeho impéria."

„Pak tedy o těchto svých obavách informuj krále Huona a on ti možná udělí svolení k návštěvě mého paláce. " Taragorm se otočil a v tu chvíli začaly hodiny na jeho hlavě odbíjet celou, což znemožnilo jakoukoliv další konverzaci. Meliadus se vydal za ním, ale potom si to rozmyslel a nasupeně odkráčel ze sálu.

Obklopena mladými pány, kteří usilovali o její znuděnou pozornost, sledovala Flana Mikosevaarová, jak baron Meliadus odchází.

Netrpělivost jeho chůze jí napověděla, že je v mizerné náladě. Vzápětí na něj však zapoměla, neboť obrátila pozornost zpět k lichotkám svých nápadníků a poslouchala ne slova (ta jí byla dávno známa), ale hlasy samotné. Ale i ty jí zněly jako staré známé melodie.

Taragorm teď rozmlouval s Shenegarem Trottem.

„Ráno se mám osobně dostavit ke Králi-Imperátorovi," řekl Trott mistrovi Paláce času. „Hádám, že se jedná o nějaké pověření, které je v tento moment tajemstvím a zná je jen on sám. Musíme se neustále něčím zaměstnávat, nemám pravdu, lorde Taragorme, eh?"

„To věru musíme, hrabě Shenegare, jinak by nás nuda všechny pohltila."

Kapitola 6. - Audience

Příštího rána Meliadus netrpělivě čekal před Trůnním sálem Krále-Imperátora. Předchozího večera požádal o audienci a bylo mu řečeno, aby se dostavil v jedenáct hodin dopoledne. Bylo již dvanáct, ale dveře se ještě stále neotvíraly, aby mohl být přijat. Křídla dveří, které se tyčily až někam k přítmi vysokého stropu, byla vykládána drahými kameny sestavenými do mozaiky výjevů z dávných věků. Padesát strážců Řádu kudlanky, kteří je střežili, stálo nehybně a s přesně namířenými ohňostřily. Meliadus se před nimi procházel, za zády blýskavé chodby halucinačního paláce Krále-Imperátora.

Meliadus se pokoušel bojovat s pocitem jisté nevole; byl rozmrzelý, že mu Král-Imperátor neumožnil audienci okamžitě. Nebyl snad nejsvrchovanějším vojevůdcem Evropy? Nedobily snad armády Granbretanu celý kontinent pod jeho velením? Nebyl to právě on, kdo tyto armády vedl na střední východ a získal pod nadvládu Temného impéria další rozsáhlá území? Proč by jej měl Král-Imperátor takto urážet? Meliadus, největší bojovník Granbretanu, by měl mít před všemi ostatními smrtelníky přednost. Měl podezření, že se proti němu chystá nějaké spiknutí. Podle toho, jak s ním Taragorm i ostatní mluvili, si o něm zjevně mysleli, že ztrácí pevnou půdu pod nohama. Musí být blázni, jestli si neuvědomují, jaké nebezpečí pro ně Hawkmoon, hrabě Brass a Huillam d'Averc představují. Jakmile se pokusí o odplatu, podnítí to k rebelii i ostatní a proces dobývání se zpomalí. Král Huon zajisté neposlouchal ty, kteří jej pomlouvají? Král-Imperátor je moudrý, Král-Imperátor je objektivní. A jestliže není, pak není ani schopný vládnout... Meliadus tuto myšlenku s hrůzou zahnal.

Konečně se drahokamy posázené dveře pohnuly. Zastavily se, jakmile byly dostatečně rozevřeny, aby propustily jednoho muže. Touto štrbinou vesele prošla mohutná postava.

„Shenegare Trotte!“ zvolal Meliadus. „To kvůli tobě tu tak dlouho čekám?“

Trotova stříbrná maska se leskla ve světle z chodeb. „Omlouvám se, barone Meliade. Velice se omlouvám. Museli jsme prodiskutovat mnohé detaily, ale už jsme skončili. Mám misi, můj drahý barone - posláni! Důležitou misi, ha, ha!“

A dříve, než se ho Meliadus mohl nějak blíže vyptat na charakter zmíněné mise, byl Trott pryč.

Z Trůnního sálu zazněl jasný, mladistvý hlas. Byl to hlas samotného Krále-Imperátora.

„Nyní můžeš vstoupit, barone Meliade.“

Zástupy bojovníků Řádu kudlanky se rozvinuly a umožnily tak baronu Meliadovi vstoupit do Trůnního sálu.

Do té obrovské haly plné planoucích barev, kde visely jasné prapory pěti set nejvznešenějších granbretanských rodin a která byla lemována tisíciem nehybně stojících strážů Řádu kudlanky, vstoupil Meliadus, baron z Kroidenu, a poklekl.

Jedna vyzdobená galerie za druhou se táhla výš a výš, až ke klenutému stropu. Zbroj vojáků Řádu kudlanky zářila černě, zeleně a zlatě a zatímco baron vstával, uviděl v dálce trůnní kouli Krále-Imperátora jako bílou skvrnu na zeleném a fialovém pozadí.

Meliadus kráčel pomalu a trvalo mu dvacet minut, než došel ke kouli a opět poklekl. Koule obsahovala líně vířící, jako mléko bílou tekutinu, sem tam protkávanou krvavě červenými a modrými duhovými žilkami. Uprostřed tohoto fluida se choulil sám král Huon, krabaté, jako embryo vyhlížející stvoření, které bylo nesmrtelné a na němž se zdály žít pouze oči. Černé, bystré a zlé.

„Barone Meliade,“ zazněl zlatý hlas, který byl vyrván z hrdla krásného mladíka jenom proto, aby král Huon vládl řečí.

„Vznešené Veličenstvo,“ zamumlal Meliadus. „Děkuji, že jste byl tak milostiv a umožnil mi tuto audienci.“

„A z jakého důvodu jsi po této audienci tolik toužil, barone?“ Tón hlasu byl jízlivý a trochu netrpělivý. „Chceš snad, abychom znovu opěvovali tvé zásluhy a činy, jež jsi pro nás v Evropě vykonal?“

„Mně stačí činy samotné, vznešený pane. Chci vás pouze varovat před nebezpečím, které pro nás v Evropě stále existuje...“

„Cože, ty jsi nám snad nepodrobil celý kontinent?“

„Sám víš, že ano, velký imperátore. Od jednoho pobřeží ke druhému, až k samotným hranicím Muskovie a dále. Žije jen málo těch, kteří nejsou plně našimi otroky, ale já mluvím o těch, kteří nám unikli...“

„Hawkmoon a jeho přátelé?“

„Tak jest, mocný Králi-Imperátore.“

„Vyhnali jste je. Nepředstavují pro nás už žádné nebezpečí.“

„Ohrožují nás, dokud jsou živi, vznešený pane, protože jejich útěk by mohl dát ostatním naději a naději musíme zahubit v každém, koho přemůžeme, jinak by mohlo dojít k povstání proti vaší disciplíně.“

„S povstáními sis už poradil několikrát. Jsi na ně zvyklý. Obáváme se, barone Meliade, že zanedbáváš zájmy svého Krále-Imperátora ve prospěch zájmů vlastních...“

„Mé osobní zájmy jsou i vaše osobní zájmy, velký Králi-Imperátore. Vaše zájmy jsou mými osobními zájmy - jsou neodlučné. Nejsem snad vaším nejloajálnějším služebníkem?“

„Možná věříš, že jsi, barone Meliade, možná věříš, že jsi...“

„Co tím myslíte, mocný vládce?“

„Myslíme tím, že tvá posedlost Germáncem Hawkmoonem a tou hrstkou vzbouřenců, kteří se s ním přátelí, nemusí být nezbytně v našem zájmu. Oni se nevrátí. A jestliže se odváží, poradíme si s nimi. Jsme pře-

svědčení, že to, co tě motivuje, je pouhá touha pomstít se a že tvá řízeň po pomstě již přerostla v přesvědčení, že celé Temné impérium je ohroženo těmi, na kterých chceš svoji mstu vykonat."

„Ne! Ne, princí všehomíra! Přisáhám, že takhle to není!"

„Ať si zůstanou kde jsou, Meliade. Zabývej se jimi, pouze když se znovu objeví."

„Velký králi, představují potenciální nebezpečí pro naše impérium. Na jejich straně stojí jisté podivuhodné síly. Jak jinak by mohli získat přístroj, který je přenesl jinam, právě ve chvíli, kdy jsme se chystali je zničit? Zatím nemohu poskytnout žádný důkaz, ale když mě necháte spolupracovat s Taragormem, využít jeho znalostí a zjistit, kde se Hawkmoon se svými druhy ukrývá, pak vám ten důkaz předložím a vy mi uvěříte."

„O tom moc pochybujeme, barone Meliade, moc pochybujeme." Melodický hlas teď získal zatrpklý tón. „Ale jestliže to nenaruší tvé další povinnosti u dvora, které ti hodláme přidělit, smíš navštívit palác lorda Taragorma a požádat jej pomoc při hledání svých nepřátel..."

„Našich nepřátel, princí všehomíra..."

„To uvidíme, barone Meliade."

„Děkuji vám za vaši důvěru, Veličenstvo. Budu se..."

„Audience neskončila, protože jsme ti ještě neřekli o těch povinnostech u dvora, o nichž jsme se zmínili."

„Bude mi ctí je splnit, vznešený pane."

„Mluvil jsi o tom, že je naše bezpečnost ohrožena Kamargem. No, my jsme přesvědčeni, že nám nebezpečí hrozí odjinud. Máme-li být přesnější, znepokojuje nás, že Východ by se mohl stát naším novým nepřítelem, a, podle našeho současného úsudku, přinejmenším stejně silným jako je Temné impérium samotné. A to vše by mohlo mít něco do činění s vaším podezřením týkajícím se Hawkmoona a jeho předpokládaných spojenců, protože je možné, že dnes u dvora přijmeme představitele těchto spojenců..."

„Velký Králi-Imperátore, jestli je to tak..."

„Nech nás pokračovat, barone Meliade."

„Omlouvám se, vznešený pane."

„Minulé noci se u bran Londry objevili dva cizinci, kteří o sobě tvrdí, že jsou vyslanci Asiokomunské říše. Jejich příjezd byl záhadný a naznačil nám, že znají způsoby dopravy, které jsou nám cizí, neboť nám sdělili, že své hlavní město opustili pouhé dvě hodiny předtím. Myslíme si, že sem přišli, tak jako bychom my navštívili území, která nás zajímají, aby provedli špionáž ohledně naší síly. Na oplátku se my musíme pokusit změřit jejich sílu, protože jednou nadejde čas, ač to nemusí být v nejbližší budoucnosti, kdy s nimi budeme ve válečném konfliktu. Naše vítězství na Blízkém a Středním východě jsou jim bezpochyby známa a oni začínají být nervózní. Musíme o nich zjistit vše, co můžeme, pokusit se je ubezpečit, že jim nijak nehodláme škodit, přesvědčit je, aby dovolili přijmout naše vyslance ve své zemi. Podaří-li se nám to, chtěli bychom, Meliade, abys jedním z těchto vy-

slanců byl právě ty, neboť máš s podobným diplomatickým posláním větší zkušenosti než kterýkoliv jiný z našich služebníků."

„To jsou znepokojivé zprávy, velký imperátore."

„Ano, jsou, ale musíme se snažit využít všech výhod, které nám tyto události mohou poskytnout. Ty budeš jejich průvodcem. Buď k nim zdvořilý a laskavý, zkus si je získat, nech je hovořit o rozsahu moci a velikosti jejich území, o počtu bojovníků, kterým jejich vládce velí, o síle jejich výzbroje a schopnostech jejich dopravy. Tato návštěva, barone Meliade, jak vidíš, skýtá mnohem významnější potenciální nebezpečí, než je to, které by mohlo přijít ze zmizelého hradu Brass."

„Možná ano, vznešený pane..."

„Ne, zcela určitě, barone Meliade!" Ze zvrásněných úst vyšlehl hbitý jazyk. „To je tvůj nejdůležitější úkol. Bude-li ti nějaký čas zbývat, můžeš jej věnovat své osobní pomstě Dorianu Hawkmoonovi a ostatním."

„Ale mocný Králi-Imperátore..."

„Dobře plň naše rozkazy, Meliade. Nesmíš nás zklamat!" Tón králova hlasu byl hrozivý. Jazyk se dotkl malinkého drahokamu, který se vznášel poblíž Huonovy hlavy, a průhledná koule se začala zatemňovat, až zcela zčernala a vypadala jako plné, hmotné těleso.

Kapitola 7. - Vyslanci

Baron Meliadus se stále nemohl zbavit pocitu, že ztratil důvěru Krále-Imperátora, že Huon záměrně vyhledává způsob, jak co nejrychleji uskutečnit vlastní plán ohledně obyvatel hradu Brass. Pravda, král poměrně přesvědčivě vysvětlil, proč je třeba, aby se Meliadus zapojil do záležitosti podivných vyslanců Asiokomuny. V dané chvíli mu dokonce polichotilo, když král naznačil, že právě on, Meliadus, by jako jediný mohl takový problém vyřešit a že bude mít později příležitost stát se nejen prvním bojovníkem Evropy, ale i vrchním vojevůdcem Asiokomuny. Avšak Meliadův zájem o Asiokomunu nebyl tak velký jako jeho zájem o hrad Brass. Cítil, že má pádný důvod věřit, že hrad Brass představuje pro Temné impérium značné nebezpečí, zatímco jeho vládce neměl jediný důkaz o hrozbě ze strany Asiokomuny.

Oděn v nejlepší masce a nejdražším šatu, procházel Meliadus zářícími chodbami paláce k sálu, kde minulého dne potkal Taragorma. Sál měl být použit k další recepci - k přivítání návštěvníků z východu se všemi náležitými ceremonii.

Jako zástupce Krále-Imperátora by se měl cítit velice poctěn, neboť mu to dodávalo prestiže druhého nejmocnějšího muže v Granbretanu, ale ani toto vědomí jej zcela nezbavilo myšlenek na pomstu.

Vstoupil do sálu za zvuku fanfár. Linuly se z galerií, které lemovaly všechny zdi. Byli zde shromážděni všichni nejvznešenější Granbretanci v nádherných, třpytivých hávech. Vyslanci z Asiokomuny nebyli ještě ohlášeni. Baron Meliadus kráčel k pódiu, na kterém byly umístěny tři zlaté trůny, vystoupal po schodech a usadil se na prostřední trůn. Moře šlechticů se před ním poklonilo a sál v očekávání ztichl. Meliadus sám se s vyslanci ještě nesetkal. Až doteď jim dělal průvodce kapitán Viel Phong ze Řádu kudlanky.

Meliadus se rozhlédl po sále a všiml si, že jsou přítomni Taragorm, Flana, hraběnka z Kanbery, Adaz Promp a Mygel Holst, Jerek Nankenseen a Brenal Farnu. Na okamžik se zarazil. Così tady nehrálo. Potom si uvědomil, že ze všech vznešených bojovníků chybí pouze Shenegar Trott. Vzpomněl si, že tlustý hrabě mluvil o nějaké misi. Odejel snad už, aby ji splnil? Proč nebyl o jeho expedici informován i on, Meliadus? Tajili před ním snad něco? Ztratil snad skutečně důvěru svého Krále-Imperátora? S hlavou v tomto víru otázek se Meliadus otočil, protože se znovu ozvaly fanfáry a dveře sálu se otevřely, aby vpustily dvě neuvěřitelně urostlé postavy.

Meliadus automaticky vstal, aby je přivítal, udivený jejich vzezřením, protože byli barbarští a legrační zároveň. Obři přes dva metry vysokí, kteří chodili strnule jako automatony. Jsou to vůbec lidé? podívoval se. Ani jej nenapadlo, že by tomu mělo být jinak. Byli snad nějakým zrůdným výtvozem Tragického milénia? Je možné, že obyvatelé Asiokomuny vůbec nejsou lidé?

Stejně jako Granbretanci, i oni měli na hlavách masky (usuzoval, že konstrukce usazené na jejich ramenou jsou masky), takže bylo nemožné rozeznat, jsou-li pod nimi lidské tváře, nebo ne. Byly vysoké a oválné, z kůže pomalované jasně modrými, zelenými, žlutými a červenými vzory, na kterých byly nakresleny ďábelské rysy s planoucíma očima a zubatými tlamami. Těžké kožešinové pláště vyslancům splývaly až na zem a jejich oblečení také vypadalo jako vyrobené z kůže; bylo pokreslené tak, že skývalo dojem lidských končetin a orgánů, což Meliadovi připomnělo barevné kresby, které kdysi viděl v lékařské knize.

Herold je ohlásil: „Lord kominsar Kaow Shalang Gatt, dědičný reprezentant prezidenta-imperátora Jong Mang Shena z Asiokomuny a prince Elekta z Obzoru Slunce.“

Jak první z vyslanců vykročil, kožešinový plášť se mu rozhrnul a odhalil ramena určitě více než metr široká. Měl na sobě kabát ze silného pestrobarevného hedvábí a v pravé ruce třímal hůl ze zlata vykládaného drahoukamy, která podle opatrnosti, s jakou ji nesl, mohla být Kouzelná hůlka sama.

„Lord kominsar Orkai Heong Phoon, dědičný reprezentant prezidenta-imperátora Jong Mang Shena z Asiokomuny a prince Elekta z Obzoru Slunce.“

Druhý muž (jestli vůbec mužem byl), podobně oděný ale bez hole, vykročil.

„Vítám vznešené vyslance prezidenta-imperátora Jong Mang Shena a je mi ctí jim oznámit, že celý Granbretan je jim k dispozici a mohou si zde počínat, jak jen si budou přát.“ Meliadus doširoka rozpráhl ruce.

Muž s hůlkou v ruce se zastavil před pódiem a promluvil s podivným, zpěvným přízvukem, jako by jazyk Granbretanu a tedy i celé Evropy a Blízkého východu nebyl jeho rodnou řečí.

„Co nejzdvořileji vám děkujeme za přivítání a přáli bychom si vědět, co za mocného muže nás to oslovilo.“

„Já jsem baron Meliadus z Kroidenu, Velký konstábl Řádu vlka, vrchní vojevůdce Evropy, zástupce nesmrtelného Krále-Imperátora Huona osmnáctého, vládce Granbretanu, Evropy a všech Středomořských říší, Velkého konstábla Řádu kudlanky, pána osudů, strůjce historie, obávaného a mocného prince všehomíra. Zdravím vás tak, jak by vás zdravil on sám, mluvím, jako by mluvil on sám a jednám v souladu s jeho přáním, protože musíte vědět, že jakožto nesmrtelný nesmí opustit mystickou trůnní kouli, která jej ochraňuje a sama je ochraňována tisícem strážců, kteří ji střeží dnem i nocí.“ Meliadus považoval za dobré trochu se zmínit o nezranitelnosti Krále-Imperátora, aby ujistil návštěvníky - v případě, že jim to nedošlo -, že jakýkoliv útok na život krále Huona je nemožný. Meliadus ukázal na dvojité trůny po svých bocích. „Žádám vás - usadte se a bavte se.“

Ty dvě směšné figury trochu namáhavě vystoupaly po schodech a usadily se do zlatých křesel. Žádný banket se nechystal, neboť jídlo jako

takové bylo v Gran Bretanu považováno za soukromou záležitost, protože s ním souvisela nutnost sejmut masky a hrůza z odhalených tváří. Pouze třikrát do roka šlechta veřejně shodila masky a oděvy v bezpečí samotného Trůnního sálu a před hladovými očima krále Huona se oddala týden trvajícím orgiím, při kterých se odehrávalo mnoho nechutných a krvavých ceremonií. Jména těchto obřadů existují pouze v jazycích různých řádů a kromě těchto tří příležitostí se o nich nikdo nikdy nezmínil.

Baron Meliadus zatleskal, aby zábava začala. Dvořané se rozestoupili jako opona a usadili se na svá místa po obou stranách sálu. Vzápětí přišli akrobaté, žongléři a klauni, zatímco se z galerií nad nimi ozvala divoká hudba. Lidské pyramidy se kymácely, zmítaly a náhle padaly, aby se znovu zformovaly do ještě složitějších sestav, klauni skotačili a ostatním strojili nebezpečné žerty, což se od nich očekávalo, zatímco akrobati a žongléři se mezi nimi neuvěřitelně rychle proplétali, chodili po lanech natažených mezi galeriemi a cvičili na visutých hrazdách vysoko nad hlavami publika.

Flana z Kanbery akrobaty nesledovala a nedařilo se jí ani postihnout vtipnost klaunských taškařic. Místo toho otočila svoji překrásnou volavčí masku k cizincům a prohlížela si je s až neobvyklou zvědavostí. Mlhavě si pomyslela, že by je ráda poznala lépe, poněvadž skýtali možnost jedinečné zábavy, zvláště pokud, jak předpokládala, nebyli zcela úplně lidmi.

Meliadus, který si z mysli stále nemohl vypudit pomyšlení, že jeho král je vůči němu zaujatý a že šlechtičtí druzi proti němu chystají nějaké spiknutí, se ze všech sil snažil být k návštěvníkům zdvořilý. Když chtěl, uměl svou důstojností, vtipem a mužností udělat na neznámé lidi dojem; podobně jak se mu to povedlo i u hraběte Brasse. Této noci však musel vyvíjet veliké úsilí a obával se, že by tato snaha mohla být patrná.

„Bavíte se dobře, moji milí pánové z Asiokomuny?“ otázal se a dostalo se mu jen lehkého přikývnutí obřích hlav. „Cožpak se vám klauni nezdaří zábavní?“ a ruka Kaow Shalang Gatta, který stále držel zlatou hůl, se pohnula. Nebo zkoušel: „Takové umění! Tyto kouzelníky jsme přivezli z našich teritorií v Itálii a akrobaté byli svého času majetkem knížete z Krahkova. Nepochybují, že u dvora vašeho vlastního císaře máte stejně dobré tvůrce...“ a ten druhý, jménem Orkai Heong Phoon, se na křesle začal vrtět, jako by mu bylo nepohodlné. Výsledkem toho všeho bylo, že baronova netrpělivost se ještě umocnila. Měl pocit, že ta podivná stvoření se nějakým způsobem cítí, jako by mu byla nadřazená, nebo že je nudí jeho pokusy o zdvořilost, a bylo pro něj čím dál tím těžší pokračovat v lehké konverzaci. Ovšem zatímco hrála hudba, stejně nemohl dělat nic jiného.

Zanedlouho vstal a zatleskal. „Už dost. Propustte baviče. Podívejme se na něco exotičtějšího.“ A trochu se uvolnil, když do sálu vběhli sexuální gymnasté a začali své představení pro potěchu zvrhlých choutek Temného impéria.

Usmíval se pro sebe, když poznával některé z aktérů a ukazoval na ně, aby je hostům představil. „Je tu jeden, co byl princem Magyarie, a

támhlety dvě, ta dvojčata, jsou sestry krále Turkie. Tu blondýnu, co vidíte, jsem zajal já osobně - a ten hřebec je z bulharské stáje. Mnohé z nich jsem osobně cvičil." Ale přestože tato zábava uvolnila zmučené nervy barona Meliada, vyslanci prezidenta imperátora Jong Mang Shena nevypadali ani v nejmenším, že by se bavili, a zůstali stejně zamlklí jako předtím.

Konečně produkce skončila a gymnasté (ke zjevné úlevě vyslanců) odešli. Vystoupením osvěžený baron Meliadus si pomyslel, jsou-li tato stvoření vůbec z masa a kostí, a vydal rozkaz, aby byl zahájen bál.

„A nyní, pánové," pravil zvedaje se z křesla, „budeme kroužit po parketu, abyste se mohli seznámit s těmi, kdo se zde na vaši počest sešli, a vzdát jim tak svůj hold."

Upjatými pohyby následovali vyslanci Asiokomuny barona Meliada a hlavy jim čněly i nad ty nejvyšší muže v sále.

„Budete tančit?" zeptal se baron.

„Lituji, my netančíme," prohlásil Kaow Shalang Gatt suše a protože etiketa vyžadovala, že ostatní smí začít tančit až po hostech, netancovalo se. Meliadus supěl. Co od něj Huon očekával? Jak má asi naložit s těmito automaty?

„Vy snad v Asiokomuně nemáte tanečnice?" zeptal se a třásl se mu hlas, jak se snažil ovládnout svůj vztek.

„Ne toho druhu, který se, jak soudím, líbí vám," odpověděl Orkai Heong Phoon a ačkoliv v jeho hlase nezazněl ani náznak odporu, baron Meliadus vyrozuměl, že takové činnosti jsou pod úroveň asiokomunských šlechticů. Uvědomil si, že mu dá stále víc práce být k těmto pyšným cizincům zdvořilý. Meliadus nebyl zvyklý muset se před někým ovládat, zvláště pak, když se jednalo o pouhé cizince, a se zadostiučiněním si slíbil, že za potěšení starat se o tyto dva mu musí být uděleno privilegium vést armádu, která srazí daleký Východ na kolena.

Baron Meliadus se zastavil před Adazem Prompem, který se oběma hostům ukláněl. „Smím vám představit jednoho z nejmocnějších vojevůdců, hraběte Adaze Prompa, velkého konstábla Řádu psa, prince Parye a protektora Muncheinu, velitele deseti tisíců?" Zdobená psí maska opět přikývla.

„Hrabě Adaz vedl vojska, která nám pomohla dobýt celou evropskou pevninu za dva roky, zatímco on to tipoval na dvacet," vysvětloval Meliadus. „Jeho psi jsou nepřemožitelní."

„Baron mi lichotí," usmíval se Adaz Promp, „jsem si jist, že Asiokomuna má mocnější legie, milí pánové."

„Možná, ale nevím. Vaše armáda je skoro tak hrůzná jako naši drakopsi," prohodil Kaow Shalang Gatt.

„A co jsou zač, ti vaši drakopsi?" zeptal se Meliadus maje na paměti, co hlavně po něm jeho král chce.

„Vy v Granbretanu žádné nemáte?"

„Možná je nazýváme jinak? Můžete je popsat?"

Kaow Shalang Gatt jakoby ukázal zlatou holí. „Jsou asi tak dvakrát

vyšší než člověk - náš člověk - a každý má sedmdesát zubů ostrých jako slonovinové břitvy. Jsou velmi chlupatí a mají drápy podobné kočičím. Používáme je k lovení plazů, které jsme ještě nevytvořili k boji."

„Ach tak," zamumlal Meliadus a hlavou mu bleskla myšlenka, že přemoci takové válečné příšery by jistě vyžadovalo velmi speciální taktiku. „A kolik takových drakopsů jste vycvičili pro boj?"

„Poměrně hodně," odpověděl host.

Pokračovali dál a seznamovali se s ostatními šlechtici a jejich dámami a každý z nich měl připravenou takovou otázku, která by Meliadovi dala příležitost získat od vyslanců nějaké informace. Vyšlo ale najevo, že i když byli ochotni naznačit něco své síle a zbraních, byli cizinci příliš obezřetní, než aby udali nějaké informace o počtu či objemu. Meliadus si uvědomil, že získat podobné informace bude trvat déle než jeden večer a měl takové tušení, že bude těžké získat vůbec nějaké.

„Vaše věda musí být velmi pokročilá," začal, když se prodírali zástupem. „Možná pokročilejší než naše?"

„Možná," připustil Orkai Heong Phoon, „ale já o vaši vědě vím velmi málo. Bylo by zajímavé to porovnat."

„To by zajisté bylo," souhlasil Meliadus. „Například jsem slyšel, že váš létající stroj vás přenesl o několik tisíc mil dál ve velmi krátkém časovém úseku."

„To nebyl létající stroj," opravil Meliada Orkai Heong Phoon.

„Ne? Tak jak jste tedy...?"

„Říkáme tomu zemní kočár. Pohybuje se pod zemí..."

„Jak je poháněn? Čím před sebou odstraňuje hlínu?"

„My nejsme vědci," vložil se do toho povýšeně Kaow Shalang Gatt. „Nepředstíráme, že chápeme, jak naše stroje pracují. Takové starosti necháváme nižším třídám."

Baron Meliadus, opět uražen, se zastavil před překrásnou volavčí maskou hraběnky Flany Mikosevaarové. Představil ji a ona udělala pukrle.

„Jste velice vysocí," řekla jakýmsi hladovým šepotem. „Ano, velmi vysocí."

Baron Meliadus se snažil vyslance nenápadně odtáhnout, rozpačitý z Flanina chování, přesně jak očekával. Představil ji jenom proto, aby nějak zaplnil ticho, které nastalo po poslední hostově poznámce, ale Flana natáhla ruku a dotkla se Orkai Heong Phoonova ramene. „A vaše ramena jsou velmi široká," dodala. Vyslanec neodpověděl, ale stál nehybně jako špalek. Meliadus doufal, že ho tím neurazila. Kdyby ano, cítil by jisté zadostiučinění. Neočekával ale, že by si Asiokomunec stěžoval, neboť bylo v jeho zájmu zachovat s granbretanskou šlechtou dobré vztahy stejně, jako bylo momentálně v zájmu Granbretanců zachovat dobré vztahy s Asiokomunou. „Mohu vás nějak zabavit?" zeptala se Flana ležérně.

„Děkuji, ale momentálně mě nic nenapadá," odvětil muž a všichni tři kráčeli dál.

Užaslá Flana sledovala, jak se jí vzdalují. Ještě nikdy nebyla odmítnuta a velice ji to vzrušilo. Rozhodla se, že jakmile najde příhodnou chvíli, bude se snažit prozkoumat další možnosti. Jsou zvláštní, ti zamlklí tvorové s upjatými pohyby. Jako železní muži, pomyslela si. Dokázalo v nich snad vůbec něco probudit lidské emoce? ptala se sama sebe.

Veliké masky z malované kůže se kývaly nad hlavami davu, když je Meliadus představoval Jereku Nankenseenovi a jeho ženě, vévodkyni Falmolivě Nankenseenové, která v mládí jezdívala do bitvy po boku svého chotě.

Když obchůzka sálem skončila, vrátil se baron Meliadus na zlatý trůn a zvědavě přemítal, kam asi zmizel jeho rival Shenegar Trott a proč král Huon neuznal za vhodné Meliadovi důvěřovat natolik, aby mu podal informace o Trottově cestě. Chtěl se co nejdříve zbavit svých povinností a pospíšet do Taragormových laboratoří, aby zjistil, jakého pokroku mistr Paláce času ve svém bádání dosáhl a jestli byla nějaká možnost zjistit, v jakém čase nebo prostoru se asi nachází ten nenáviděný hrad Brass.

Kapitola 8. - Meliadus v Paláci času

Následujícího dne časně zrána, po bezútešné noci, kdy Meliadus oželel spánek, ale nepodařilo se mu nalézt uspokojení, vydal se baron do Paláce času navštívit Taragorma.

V Londře bylo jen málo otevřených ulic. Domy, paláce, skladiště i kasárna byly všechny propojeny uzavřenými chodbami, které v bohatších částech města zářily jasnými barvami, jako kdyby byly z měňavého skla, zatímco v částech chudších byly z mastného, černého kamene.

Meliadova nosítka se závěsy neslo dvanáct otrokyň. Všechny byly nahé a měly dobře stavěná těla (a byli to jediní otroci, kteří Meliadovi sloužili). Jeho záměrem bylo navštívit Taragorma dříve, než se ti nudní šlechtici z Asiokomuny probudí. Pravdou mohlo být i to, že reprezentují národ, který pomáhá Hawkmoonovi a ostatním, ale neměl žádný důkaz. Kdyby se vyplnily naděje, které vkládal do Taragormových objevů, pak by mohl tento důkaz získat, předložit jej králi Huonovi, očistit svoji osobu a možná se i zbavit nepříjemné povinnosti hostitele těch dvou povedených velvyslanců.

Chodba se rozšířila a začal k němu doléhat podivný hluk - duté rány a jiné mechanické zvuky. Meliadus věděl, že to slyší Taragormovy hodiny.

Když se přiblížil k bráně do Paláce času, hluk se stával nesnesitelným, jak tisíce obřích kyvadel tlouklo tisíci různých rychlostí, jak se celá ta soustrojí posouvala a skřípala, jak kladívka bila do zvonců, gongů a činelů, mechaničtí ptáci pískali a mechanické hlasy mluvily. Byl to neuvěřitelně zmatený hřmot, protože palác, ačkoliv obsahoval spoustu hodin rozličných velikostí, byl sám obrovskými hodinami, hlavním regulátorem těch ostatních, a nad všemi zvuky se ozývalo pomalé, dunivé a ozvěnovité klapání masivní páky u střechy a svištění monstrózního kyvadla, které prořezávalo vzduch Kyvadlového sálu, kde Taragorm prováděl většinu ze svých experimentů.

Meliadova nosítka konečně dorazila k poměrně malým bronzovým dveřím a mechaničtí muži vyskočili a zatarasili jim cestu. Mechanický hlas rozčísł vzduch dotazem:

„Kdo to chce navštívit lorda Taragorma v Paláci času?“

„Baron Meliadus, jeho švagr. Se svolením krále Huona,“ odpověděl baron, který byl nucen křičet.

Dveře zůstaly zavřené o mnoho déle, než by se slušelo, pomyslel si Meliadus, ale potom se přece jen pomalu rozevřely a vpustily nosítka dovnitř.

Nyní vcházeli do haly s kovovými zdmi, vytvarovanými jako spodek hodin, a hluk zesílil. Hala byla plná tikání, klapání, bzučení a dunění, bušení, skřípání a zvonění, že kdyby Meliadus neměl na hlavě svoji vlčí masku, přitiskl by si dlaně na uši. Protože to udělat nemohl, nabył přesvědčení, že z toho hluku zanedlouho ohluchne.

Prošli tímto sálem do dalšího. Ten měl zdi ověšené mnoha tapiséri-

emi (nevyhnutelně zobrazovaly sto různých časových ústrojí vysoce kultivovaného designu), které utlumily nejhorší rámus. Zde otrokyně položily nosítka a ukázala se ruka v rukavici, jíž baron Meliadus odtahoval závěsy nosítek, kde zatím zůstal a očekával švagrův příchod.

Opět měl pocit, že musí čekat nepřiměřeně dlouho, než se Taragorm objevil. Pomalu prošel obřímí dveřmi na druhém konci haly, pokyvuje svou obří maskou hodin.

„Co tak časně, bratře," ptal se Taragorm. „Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat, ale nesnídal jsem."

Meliadovi vytanulo na mysl, že Taragorm nikdy neměl smysl pro jemnosti slušného chování, potom vyhrkl: „Omlouvám se, bratře, ale nemohl jsem se dočkat, až uvidím tvoji práci."

„To mi lichotí. Tudy, bratře."

Taragorm se otočil a vstoupil do dveří, jimiž přišel, zatímco Meliadus mu šel těsně v patách.

Tapisériemi pokrytými chodbami pokračovali dál, dokud Taragorm vší silou nezatlačil na tyč, která zamykala obrovské dveře. Ty se otevřely a vzduch byl najednou plný zvuku velkého vichru a hluku obřího bubnu, který vyťukával bolestivě pomalý rytmus.

Meliadus se automaticky podíval nad sebe a uviděl kyvadlo, jak nad ním sviští vzduchem. Mělo padesátitunové závaží ve tvaru ozdobného zářícího slunce a způsobovalo takový průvan, že otřásal všemi tapisériemi v hale za nimi a nadzvedával Taragormův plášť jako pár těžkých hedvábných křídel. Kyvadlo vyrábělo vítr a páčka krokového ústrojí vydávala zvuk bubnu. Po prostorném Kyvadlovém sále bylo rozmístěno mnoho strojů a přístrojů v různém stádiu vývoje. Byl plný stolů s laboratorním vybavením, nástrojů z mosazi, bronzu a stříbra, chomáčů jemných zlatých drátků, sítí drahokamových vláken, časoměrných přístrojů, vodních hodin, pohybu kyvadel a páček, kuliček, hodinek, chronometrů, planetárií, astrolabů, listových hodin, kostrových hodin, stolních hodin, slunečních hodin. Na tom všem pracovali Taragormovi otroci, vědci a konstruktéři posbírání z dvaceti zemí, mnozí z nich ve své vlasti nejlepší.

Dokonce i Meliadus upozoroval, jak z jednoho konce sálu vyšlehlo purpurové světlo, sprcha zelených jisker a z jiného místa oblak šarlatového kouře. Uviděl černý stroj, jak se rozpadl na prach; obsluha se kašlajíc vpořáděla do kouře a zmizela.

„A co bylo tohle?" uslyšel ležerní hlas odněkud zblízka. Meliadus se otočil a viděl, že Kalan z Vitallu, vrchní vědec Krále-Imperátora, je zde také.

„V pokusu jde o zrychlení času," řekl Taragorm. „Proces umíme vyvolat, ale nedaří se nám jej ovládat. Doposud nefungovalo nic. Podívejte támhle..." ukázal na veliký stroj vejcovitého tvaru z jakési žluté, sklovité substance. „To vytváří zpětný efekt a opět ani ten zatím nemůžeme ovládnout. Muž, který stojí vedle stroje," ukázal na postavu, kterou Meliadus považoval za sochu v životní velikosti, za nějakou figurínu z hodin, co se právě opravu-

jí, „je takhle zmrazený již několik týdnů!“

„A co takhle cestování časem?“ zeptal se Meliadus.

„Támhle,“ odpověděl Taragorm. „Vidíte tu soupravu stříbrných skříněk? Každá z nich obsahuje nástroj, který jsme sestrojili a který dokáže poslat předmět do jiného času jak dopředu tak i zpět, ale nevíme přesně, jak daleko. Živé objekty však při takové cestě velice trpí. Několik zvířat a otroků, které jsme vyslali, sice přežilo, ale všichni do jednoho prošli agónií a objevili se u nich vážné deformace.“

„Škoda, že jen jsme neuvěřili Tozerovi,“ zalitoval Kalan, „možná bychom už tajemství cestování časem znali. Neměli jsme se mu vysmívat, ale musím upřímně říci, že jsem nevěřil, že by ten pisálek toto tajemství objevil!“

„Cože? Co?“ Meliadus o Tozerovi nic neslyšel. „Tozer, ten spisovatel? Myslel jsem, že je mrtvý! Co ten věděl o cestování časem?“

„Objevil se tu a pokoušel se očistit u Krále-Imperátora s tím, že se od jistého muže na západě naučil, jak cestovat časem - jakýsi mentální trik. Zavedli jsme ho sem a s posměchem ho požádali, aby nějak dokázal pravdivost svých slov o cestování časem. Načež on, barone Meliade, zmizel!“

„Vy, vy jste se ani nepokusili ho zadržet...?“

„Nebylo možné mu uvěřit,“ vložil se do toho Taragorm. „Ty bys mu snad věřil?“

„Byl bych při jeho zkoušení mnohem opatrnější.“

„Mysleli jsme, že bylo v jeho zájmu vrátit se. Mimoto, bratře, my nejsme tonoucí, co se chytají stébla.“

„Co tím míníš, bratře?“ odsekl Meliadus.

„Chci tím říci, že my pracujeme v duchu čistě vědeckého výzkumu, zatímco ty požaduješ okamžitý výsledek, abys mohl pokračovat v odvetě proti hradu Brass.“

„Já jsem válečník, bratře, muž činu. Pro mě se nesluší, abych jen vysedával a hrál si nebo zíral do knih.“ Když si takto sám vzdal poctu, obrátil pozornost zpět k záležitosti s Tozerem.

„Vy říkáte, že se ten pisálek naučil cestovat časem od jakéhosi starce, co žije na západě?“

„To alespoň tvrdil,“ odvětil Kalan. „Ale myslím si, že lhal. Řekl nám, že to je mentální trik, který vyvinul, ale my jsme se domnívali, že by něčeho takového nebyl schopen. Přesto všechno tu ale zůstává fakt, že nám zmizel přímo před očima.“

„Proč jsem o tom nebyl informován?“ zasténal frustrovaný Meliadus.

„Byl jsi stále ještě v Evropě, když se to odehrálo,“ zdůraznil Taragorm. „Navíc jsme ani nevěděli, že by něco takového mohlo zajímat muže činu, jakým jsi ty.“

„Ale jeho znalosti mohly mnohé vyjasnit ve tvém výzkumu,“ řekl Meliadus. „Vypadáš až moc klidně, přestože jsi ztratil takovou příležitost.“

Taragorm pokrčil rameny. „Co s tím teď můžeme dělat? My postupujeme kousek po kousku...“ někde v sále se ozvala rána, někdo zakřičel a

fialovooranžový záblesk ozářil místnost, „...a brzy zkrátíme čas, tak jako teď zkrátíme prostor."

„Možná za tisíc let!" utrousil Meliadus. „Západ - co ten stařec na západě? Musíme ho najít. Jak se jmenuje?"

„Tozer nám řekl pouze, že se jmenuje Mygan a že je to velice moudrý čaroděj. Ale jak říkám, jsem přesvědčen, že lhal. Koneckonců, na západě není nic než pustina. Od Tragického milénia tam nežije nic než zmutované nestvůry."

„Musíme tam jet," rozhodl Meliadus. „Musíme převrátit každíčký kámen, využít každou příležitost..."

„Ale beze mě. Já do těch pustých hor na nesmyslný hon divoké kachny jet nehodlám," prohlásil Kalan a otřásl se. „Mám tu dost práce se zaváděním nových motorů do lodí, které nám umožní porazit zbytek světa stejně rychle, jako jsme porazili Evropu. Mimoto - myslím, že i vy, barone Meliade, tady doma máte nějaké povinnosti - naše hosty..."

„K čertu s nimi. Už mě stáli spoustu drahocenného času."

„Brzy ti budu moci nabídnout všechen čas, který si žádáš, bratře," řekl mu Taragorm. „Dej nám jen trochu času."

„Pché! Tady se nic nedozvím. Vaše mizející skřínky a vybuchující stroje jsou sice moc hezké, ale mně jsou k ničemu. Hraj si dál své hry, bratře, jen si hraj dál. Přeji ti dobré ráno."

S pocitem úlevy, že už nemusí být zdvořilý k nenáviděnému švagrovi, se Meliadus otočil a odkráčel z Kyvadlového sálu, chodbami s tapisériemi a halami až ke svým nosítkům. Plácl sebou do nich a zavrčel na otrokyně, aby ho odnesly.

Jak byl nesen zpět do svého paláce, probíral si Meliadus v duchu tu nově získanou informaci.

Při první příležitosti se zbaví všech svých úkolů a pojedje na západ, kde se pokusí vystopovat Tozerovy kroky, aby objevil toho starce, který vlastnil nejen tajemství času, ale i prostředky, které by mu mohly umožnit konečně dokonat pomstu na hradu Brass.

Kapitola 9. - Mezihra na hradu Brass

Na nádvoří hradu Brass nasedli hrabě Brass a Oladah z bulharských hor na své rohaté koně a vyjeli ven, městem s červenými střechami do mokřin, tak, jak to teď bylo každé ráno jejich zvykem.

Hrabě Brass se probral ze své dřívější zadumanosti a od návštěvy Rytíře v černi a zlatě začal znovu vyhledávat společnost.

Elvereza Tozer byl uvězněn ve zvláštním apartmá v jedné z věží a zdál se být docela spokojen, když mu Bowgentle přinesl zásobu papíru, per a inkoustu a řekl mu, aby si na byt a stravu vydělal novou hrou. Slíbil mu sice nepřilíš čtené, ale uznalé publikum.

„Zajímalo by mě, jak se daří Hawkmoonovi," prohodil hrabě, když vedle sebe jeli v příjemném souladu. „Mrzí mne, že na mě nepadl los, abych ho mohl doprovodit."

„Mě také," kývl Oladah. „D'Averc měl štěstí. Škoda jen, že jsme měli pouze dva prsteny - Tozerův a rytířův. Jestli se ale i se zbytkem vrátí, budeme moci zahájit válku proti Temnému impériu..."

„Návrh Rytíře v černi a zlatě byl opravdu odvážný a nebezpečný, příteli Oladahne. Navštívit Granbretan samotný a pokusit se v Yel nalézt Mygana z Llandaru!"

„Slyšel jsem však přísloví, že je často bezpečnější pobývat ve lvím brlohu než před ním."

„Ale ještě mnohem bezpečnější je žít v zemi, kde nejsou žádní lvi," odvětil hrabě Brass s lehkým úsměvem na rtech.

„No, já doufám, že je ten lev nezhltně, to je všechno, hrabě Brassi," řekl zamračeně Oladah. „Možná je to zvrhlé, ale i tak mu tu příležitost závidím."

„Mám takové tušení, že naše nečinnost nebude mít dlouhého trvání," hrabě Brass vedl koně úzkou pěšinou mezi rákosím, „protože se mi zdá, že naše bezpečnost není ohrožena jen z jedné strany, nýbrž z mnoha..."

„Toho se nijak neobávám," zavrtěl hlavou Oladah, „ale mám strach o Yisseldu, Bowgentla a obyčejné lidi z města, poněvadž z činnosti, které my holdujeme, nemají oni žádný požitek."

Dva muži si to namířili k moři, vychutnávající samotu a zároveň toužící po hluku bitvy.

Hrabě Brass přemýšlel, zda by nestálo za to rozbít ten krystalový stroj, který pro ně znamenal bezpečí, a vrhnout tak hrad Brass zpět do světa, který opustili a svěst o něj boj, přestože nebyla sebemenší šance vojska Temného impéria porazit.

Kapitola 10. - Prohlídka Londry

Křídla ornitoptéry tloukla do vzduchu, jak se létající stroj vznášel nad špičatými věžemi Londry.

Byl to velký stroj, zkonstruovaný pro čtyři až pět lidí, a kovový trup se mu leskl všemi možnými ozdobnými spirálami a barokními motivy.

Meliadus se vyklonil přes bok a ukázal dolů. Hosté ho napodobili, ale jen ze zdvořilosti. Zdálo se, že vysoké a těžké masky by jim spadly z ramen, kdyby se vyklonili víc.

„Tady vidíte palác krále Huona, ve kterém pobýváte,“ Meliadus ukazoval na groteskní vznešenost bydliště Krále-Imperátora. Tyčilo se vysoko nad všechny ostatní stavby a bylo umístěno odděleně přesně ve středu města. Na rozdíl od ostatních budov se do něj nedalo dojít systémem chodeb, čtyři věže, které žhnuly sytě zlatým světlem, jim i teď čnely vysoko nad hlavami, přestože seděli v ornitoptéře a vznášeli se vysoko nad špicemi ostatních věží. Byly mohutné, pokryté reliéfy, které zobrazovaly všechny oblíbené činnosti Temného impéria. V rozích parapetů byly umístěny směšné obří sochy, které vypadaly, jako by se v příštím okamžiku měly překotit a spadnout hluboko, hluboko dolů na nádvoří. Palác byl přeplácáný všemi možnými barvami, které se navzájem tak tloukly, že při pohledu na ně v několika vteřinách rozbolely oči.

„Palác času,“ a Meliadus ukázal na svérázně vyzdobený palác, který byl zároveň obřími hodinami.

„A tohle je můj palác.“ Byl temně černý, zdobený stříbrem.

„Řeka, kterou vidíte, je samozřejmě Tayme.“ Na řece byl hustý provoz. Krvavě rudá voda nesla čluny z bronzu, ebonitu a tisů, vykládané drahými kovy a polodrahokamy. Poháněly je vysoké bílé plachty, na kterých byly vyšívané nebo vytištěné různé vzory.

„Dále nalevo,“ pokračoval baron Meliadus s hlubokým odporem ke svému úkolu, „je naše Visutá věž. Všimněte si, že vypadá, jako by visela ve vzduchu a že ji nic nepoutá se zemí. Je to výsledek pokusu jednoho z našich čarodějů, kterému se podařilo zvednout věž o několik stop, ale výš už to nedokázal. Nakonec se ukázalo, že věž nedokáže ani spustit zpět na zemi a tak tam takhle visí dodnes.“

Ukázal jim i doky, kde obří, granáty se lesknoucí bitevní lodě Granbretanu vykládaly nakradené zboží, čtvrt' nemaskovaných, kde žila městská lůza, kopuli obrovského divadla, kde byly kdysi uváděny Tozerovy hry, Palác vlka, hlavní stan jeho vlastního řádu s monstrózní a zároveň komickou hlavou vlka vytesanou z kamene, která vážila mnoho tun.

Celý den poletovali nad městem a zastavovali se, jen aby do ornitoptéry doplnili palivo a vyměnili piloty, zatímco Meliadus byl čím dál tím netrpělivější. Ukázal jim všechny divy, jež naplňovaly toto neútné město, ve snaze udivit cizince mocí Temného impéria, jak mu Král-Imperátor přiká-

zal.

Když nastal večer a slunce zahalilo město nepřívětivými stíny, baron Meliadus si oddechl a poručil pilotovi, aby ornitoptéru navedl na přistávací plochu na střeše paláce.

Přistála za mohutného víření kovových křídel, která svištěla a klapala. Zpod nich se ztuhlými pohyby vypotáčeli oba vyslanci, jako by byli jen nějakými napodobeninami skutečného života.

Šli ke krytému vchodu do paláce a dále po točité rampě, až se konečně zase ocitli v chodbě plné zářivých barev, kde na ně čekala jejich čestná stráž - šest statných bojovníků Řádu kudlanky, jejichž hmyzí masky odrážely třpyt vycházející ze zdí. Ti je uctivě eskortovali do jejich komnat, kde měli odpočívat a jíst.

Jakmile se přiblížili ke dveřím do apartmá, baron Meliadus je opustil a chvatně se jal odcházet se slibem, že zítra spolu proberou otázky vědy a porovnájí pokrok Asiokomuny s výsledky, kterých dosáhl Granbretan.

Jak se tak potácel halucinačními pasážemi, málem porazil příbuznou Krále-Imperátora, hraběnku Flanu z Kanbery.

„Můj pane!“

Odmlčel se, prošel kolem ní a zastavil. „Má paní, moc se omlouvám.“

„Ty máš nějak naspěch, můj pane!“

„To mám, Flano!“

„Zdá se, že jsi dokonce i mírně rozladěn.“

„Ano, mám špatnou náladu.“

„A nechceš si ji se mnou zlepšit?“

„Mám ještě cosi na práci...“

„Ale povinnosti by se měly plnit s chladnou hlavou, můj pane?“

„Možná.“

„Kdybys zchladil svou vášeň...“

Vydal se dál původním směrem, ale potom se zastavil. Už dříve přece zakusil Flaniny útěšné metody. Možná má pravdu. Možná ji potřebuje. Na druhé straně ale musel udělat potřebné přípravy pro svoji expedici, kterou skuteční hned, jak ti dva protivní vyslanci odjedou. Mají tu však být přinejmenším ještě několik dní.

Mimoto se mu minulé noci nedostalo uspokojení a takový neúspěch mu na duchu nikterak neprospíval. Alespoň si může dokázat, že je dobrý milenec.

„Možná...“ zopakoval, avšak tentokrát s mnohem zamýšlenějším výrazem.

„Pak tedy pospěšme do mého apartmá, můj pane,“ reagovala Flana s náznakem dychtivosti.

S rostoucím zájmem ji Meliadus chytil za paži.

„Ach, Flano,“ zamumlal. „Ach, Flano.“

Kapitola 11. - Myšlenky hraběnky Flany

Důvody, pro něž Flana vyhledala Meliadovu společnost, byly smíšené, poněvadž kdo ji zajímal nebyl baron, ale ti dva dlouhoúdí obři z Východu, které měl na starosti.

Zeptala se ho na ně, když spolu zpoceni leželi v její obrovské posteli, a on se přiznal, jak je jimi zklamán, jak moc nenávidí svou stávající roli a jak nenávidí i vyslance samotné. Svěřil se jí se svým vlastním cílem, jímž bylo pomstít se nepřátelům, vrahům jejího manžela, obyvatelům hradu Brass. Pověděl jí i o tom, co zjistil, že totiž na Západě, v zapomenuté provincii Yel, objevil Tozer starce, který by mohl znát klíč k dostižení zmíněných protivníků.

Bědoval také nad tím, že možná ztrácí svou prestiž a váženost (ačkoliv věděl, že ze všech žen na světě je právě Flana tou poslední, které by to měl říkat) a že Král-Imperátor svěřuje jiným, jako například Shenegaru Trottovi, informace, které dřív sděloval výhradně jemu.

„Ach, Flano," povzdychl si, než upadl do mrzutého spánku, „kdybys tak byla královna, my dva bychom spolu určitě naplnili vizi nejmocnější říše."

Ale Flana ho sotva slyšela, neboť ani na nic nemyslela, jen tam tak ležela a čas od času pohnula ztěžklým tělem, neboť Meliadus nezahnal bol její duše, natožpak aby splnil touhu jejích beder, takže myslí byla někde u vyslanců, kteří spali dvě patra výše.

Nakonec vstala z postele, chrápajícího a mumlajícího Meliada nechala spát, znovu si oblékla šaty i masku, vyklouzla z pokoje a chodbami a po rampách pádila palácem, až došla k páru dveří, střeženým bojovníky Řádu kudlanky. Hmyzí masky se na ni tázavě podívaly.

„Víte snad, kdo jsem."

Věděli to dobře a odstoupili od dveří, načež si Flana jedny vybrala, strčila do nich a vstoupila do vzrušujícího přítomí apartmá velvyslanců.

Kapitola 12. - Odhalení

Měsíční svit, který osvětloval pokoj, dopadal na postel, ve které se vrtěla nějaká postava, a odhaloval odložené ozdoby, zbroj a masku muže, jenž tam ležel.

Přistoupila blíž.

„Můj pane?“ zašeptala.

Najednou se postava na posteli posadila a ona spatřila vyděšené oči a ruce, které se snažily zakrýt obličej. Zalapala po dechu, neboť muže poznala.

„Já vás znám.“

„Kdo jste?“ Vyskočil nahý zpod hedvábné přikrývky a vyrazil proti ní, aby se jí zmocnil. „Žena!“

„Správně...“ zavrčela. „A vy jste muž.“ Lehce se zasmála. „Žádný obr, i když hodně vysoký. Ovšem s maskou a zbrojí vypadáte nejméně o stopu vyšší.“

„Co chcete?“

„Myslela jsem si, že vás pobavím, pane... a vy že pobavíte mě. Ale jsem zklamána, protože jsem byla přesvědčená, že jste něco jiného než pouhý člověk. Teď vím, že jste muž, kterého jsem před dvěma lety spatřila v Trůnním sále. Muž, kterého ke Králi-Imperátorovi přivedl Meliadus.“

„Takže vy jste tam tenkrát byla.“ Sevření zesílilo a ruka se zvedla, aby jí strhla masku a zakryla ústa. Začala mu olizovat prsty a hladit svaly na druhé ruce. Ruka na ústech povolila.

„Kdo jste?“ zašeptal. „Ví o tom někdo?“

„Jsem Flana Mikosevaarová, hraběnka z Kanbery. Nikdo tě nepodezírá, smělý Germánče, a já strážce nezavolám, jestli se právě toho obáváš. Mě politika nezajímá a k Meliadovi nechovám žádné sympatie. Vlastně jsem ti vděčná, že jsi mě zbavil nepříjemného chotě.“

„Vy jste vdova po Mikosevaarovi?“

„Ano, jsem. A tebe jsem poznala hned - podle toho černého draho-kamu na čele, který ses pokoušel zakrýt, když jsem vstoupila. Jsi kníže Dorian Hawkmoon z Kolnu, který je zde v přestrojení; bezpochyby proto, aby vyzvěděl tajemství svých nepřátel.“

„Obávám se, že vás budu muset zabít, madam.“

„Nemám v úmyslu tě prozradit, kníže Doriane. Přinejmenším ne hned. Přišla jsem se ti nabídnout pro potěchu nás obou, to je vše. Zbavil jsi mě masky.“ Otočila své zlaté oči, aby se mu podívala do hezké tváře. „Nyní mě můžeš zbavit i ostatního oděvu...“

„Madam,“ vydechl chraplavě, „já nemohu, jsem ženatý.“

Rozesmála se. „Stejně jako já, která jsem byla vdaná nesčetněkrát.“

Když se na ni opět podíval, vyrazil mu na čele pot a napnuly se mu svaly. „Madam, já nemohu, já - já nemohu...“

Ozval se šramot a oba se otočili.

Dveře, které rozdělovaly apartmá, se otevřely a stál tam štíhlý, pohledný mladík, který trochu příliš nenápadně zakašlal a poté se uklonil. I on byl úplně nahý.

„Madam, co se týče morálky, je můj přítel poněkud neoblomný," promluvil Huillam d'Averc. „Avšak mohu-li vám být jakkoliv nápomocen já..."

Vyrazila k němu, prohlížejíc si jej od hlavy k patě. „Vypadáš zdravě, mládenče."

Odvrátil zrak. „Ach, madam. Vaše slova jsou velmi laskavá, ale musím říct, že nejsem zdravý muž. Na druhé straně ale," natáhl ruku, vzal ji za rameno a vedl ji do své komnaty, „udělám vše, co bude v mých silách, abych vás potěšil, dříve než mé nemocné srdce vypoví..."

Dveře se zavřely a roztřesený Hawkmoon zůstal o samotě. Posadil se na kraj postele a proklínal se, že nespál v těžkopádném přestrojení. Avšak to vyčerpávající cestování během dne jej přimělo obejít se bez této opatrnosti. Když jim Rytíř v černi a zlatě předložil svůj plán, zdál se jim zbytečně nebezpečný, ale jeho vysvětlení bylo zcela logické: dříve, než se vydají do západního Gran Bretanu hledat muže z Yel, musí zjistit, jestli už nebyl nalezen. Teď se ale zdálo, že je šance na získání této informace zmařena.

Strážci museli vidět, jak hraběnka vstupovala. I kdyby ji zajali nebo zabili, strážce by musely něco tušit. Ocitli se ve městě, které bylo do posledního muže odhodláno je zničit. Neměli žádné spojence a ve chvíli, kdy bude odhalena jejich pravá totožnost, nemají nejmenší naděje na únik.

Hawkmoon si lámal hlavu, jak z města uprchnout ještě dříve, než bude vyhlášen poplach, ale všechny možnosti se mu zdály beznadějně.

Začal přehrabávat hromadu těžkých šatů a zbroje. Jediná zbraň, kterou měl, byl zlatý obušek, který mu dal Rytíř v černi a zlatě, aby byl dojem vznešeného hodnostáře Asiokomuny úplný. Pohazoval si jím a přál si, aby to byl meč.

Přecházel po místnosti sem a tam a pokračoval v hledání nějakého proveditelného plánu na útěk, ale nic jej nenapadlo.

Stále ještě pochodoval ložnicí, když přišlo ráno. Huillam d'Averc vstrčil hlavu ze dveří své komnaty a zazubil se. „Dobré ráno. Hawkmoone? Ty ses ani nevyspal, člověče? Chápu to, ani já ne. Hraběnka je věru náročné stvoření. No, ale jsem rád, že tě vidím připraveného na cestu, neboť si musíme pospíšet."

„Jak to myslíš, d'Averku? Celou noc jsem se pokoušel něco vymyslet, ale nic mě nenapadá..."

„Vyzpovídal jsem Flanu z Kanbery a ta mi řekla všechno, co potřebujeme vědět, protože se jí Meliadus kupodivu neopatrně svěřil. Souhlasila také, že nám pomůže utéci."

„Jak?"

„Její soukromou ornitoptérou. Je naše, můžeme si ji vzít."

„Můžeš jí věřit?"

„Musíme. Poslouchej, Meliadus zatím neměl čas vyhledat Mygana z Llandaru. Náhoda chtěla, že to byl právě náš příjezd, co ho zde zdrželo. Ale ví o něm. Ví přinejmenším to, že se Tozer svému umění naučil od jistého učence ze západu, a toho chce najít. Máme šanci vyhledat Mygana první. Část cesty můžeme urazit Flaninou ornitoptérou, kterou budu řídit já, a zbytek cesty dojdeme pěšky.“

„Ale nemáme žádné zbraně ani normální oblečení.“

„Zbraně a šaty můžu získat od Flany, včetně masek. Má ve svých komnatách tisíce trofejí po svých minulých ctitelích.“

„Musíme jít tedy ihned za ní.“

„Ne. Musíme tu počkat, až se vrátí.“

„Proč?“

„Protože Meliadus, můj příteli, by mohl stále ještě spát v její posteli. Měj strpení. Máme štěstí, tak se modli, aby nám vydrželo!“

Zanedlouho se Flana vrátila, sňala si masku a téměř váhavě d'Averka políbila, tak, jak by asi svého milého políbila mladá dívka. Její rysy se zdály měkčí a oči méně posedlé, jako by v d'Averkově milovnickém umění našla nějakou skrytou kvalitu, kterou nikdy před tím nezakusila - možná něžnost, která k vlastnostem mužů Granbretanu rozhodně nepatřila.

„Odešel,“ řekla. „A já mám nutkání, Huillame, si tě tady nechat jen pro sebe. Po mnoho let jsem v sobě uchovávala potřebu, kterou jsem nedokázala ani vyjádřit ani uspokojit. Ty ses jejímu uspokojení velmi přiblížil...“

Sklonil se a lehce ji políbil na rty. Tón jeho hlasu zněl upřímně, když říkal: „A ty, Flano, jsi mi také něco dala...“ Ztuhle se narovnal, neboť si už vzal těžký oblek a na hlavu si usadil vysokou masku. „Pojď, musíme vyrazit dříve, než se celý palác vzbudí.“

Hawkmoon následoval d'Averkova příkladu, navlékl si přilbici a oba zase najednou vypadali jako dvě poločlověčí stvoření, vyslanci z Asiokomuny.

Potom je Flana vyvedla z apartmá, mezi bojovníky Řádu kudlanky, kteří se vydali za nimi, a dál točitými a zářícími chodbami, až došli k jejím vlastním komnatám. Strážím poručila, aby zůstaly venku.

„Oznámí, že sem šli za námi,“ staral se d'Averc. „Budou tě podezírat, Flano!“

Sňala volavčí masku a usmála se. „Ne,“ a odešla po vysokém koberci k leštěné truhlici vykládané diamanty. Zvedla víko a vytáhla dlouhou trubičku, na jejímž konci visela měkká baňka. „Tato baňka obsahuje jedovatý postřik. Ten, kdo jej vdechne, zešílí, začne zuřivě pobíhat sem a tam a následně zemře. Strážé proběhnou mnohými chodbami, než zahynou. Už jsem to několikrát použila a vždycky to fungovalo.“

Mluvila o vraždě tak nenuceně, že se Hawkmoon chtěl nechtěl otrásl hrůzou.

„Jediné, co musím udělat, je prostrčit tuto dutou tyčku klíčovou dírkou a zmáčknout baňku.“

Položila smrtonosný přístroj na víko truhly a několika krásnými, excentricky zařízenými místnostmi je dovedla až do komnaty s obrovským oknem, které vyhlíželo na prostorný balkon. Tam stála s úhledně složenými křídly Flanina ornitoptéra, zkonstruovaná tak, že připomínala překrásnou, šarlatovo-stříbrnou volavku.

Přeběhla do jiné části komnaty a roztáhla závěs. Na veliké hromadě tam ležela její kořist - šaty, masky a zbraně všech předešlých milenců a manželů.

„Vezměte si, co potřebujete," zašeptala, „a pospěšte si." Hawkmoon si vybral kabát z modrého sametu, kalhoty z černé srnčí kůže a pás na meč z brokátované kůže, který nesl krásnou a dokonale vyváženou čepel a dýku. Jako masku si zvolil tu, jež patřila zabitému nepříteli - Mikosevaarovu, masku zamračeného supa.

D'Averc se oblékl do temně žlutého šatu, přes nějž si přehodil zářivě modrý plášť, obul boty z jelenice a vzal meč podobný Hawkmoonovu. Také on zvolil masku supa, poněvadž usoudil, že když spolu budou cestovat jako dva ze stejného řádu, budou pravděpodobně méně nápadní. Teď vypadali docela jako vznešení granbretanští šlechticové.

Flana otevřela okno a oni vykročili do chladného, mlžného rána.

„Šťastnou cestu," špitla Flana. „Musím se vrátit ke strážím. Nashledanou, Huillame d'Averku. Doufám, že se zase setkáme."

„V to doufám i já, Flano," odpověděl d'Averc s nezvyklou jemností v hlase. „Na shledanou."

Nasedl do pilotní kabiny ornitoptéry a nastartoval motor. Hawkmoon spěšně přisedl za něj.

Křídla stroje začala zuřivě vířit vzduch a oni se s klapotem kovu vznesli na zamračenou oblohu Londry a zamířili k západu.

Kapitola 13. - Nelibost krále Huona

Mnoho rozporuplných pocitů se mísilo v mysli barona Meliada, když vstoupil do Trůnního sálu Krále-Imperátora, uklonil se a nastoupil dlouhý pochod k trůnní kouli.

Bílé fluidum koule se vzdouvalo mnohem neklidněji než obvykle, což barona velice znepokojovalo. Byl rozlíčený, že vyslanci zmizeli, nervózní z hněvu svého vládce a zároveň dychtil vydat se hledat starého učence, který by mu mohl dát prostředek k nalezení hradu Brass. Báł se také, aby neztratil moc i hodnotu (král to již několikrát udělal) a nebyl vykázán do Čtvrti nemaskovaných. Nervózními prsty hladil vlčí masku, klopytal, jak se přibližoval k trůnní kouli a zvědavě vzhlížel ke svému monarchovi embryálního tvaru.

„Veliký Králi-Imperátore. Váš služebník Meliadus je zde.“

Padl na kolena a uklonil se až k zemi.

„Služebník? Moc dobře jsi nám neposloužil, Meliade!“

„Moc mě to mrzí, Veličenstvo, ale...“

„Ale?“

„Ale nemohl jsem předvídat, že plánují za noci odejít a zmizet stejným způsobem, jakým přišli...“

„Tvým úkolem bylo jejich plány vytušit, Meliade.“

„Vytušit? Vytušit jejich plány, mocný vládce...?“

„Tvůj instinkt tě opouští, Meliade. Bývaly doby, kdy jsi jednal přesně podle jeho příkazů. Teď ti tvá hloupá osobní pomsta plní mozek i duši a ke všemu ostatnímu jsi slepý. Ti vyslanci zabili šest mých nejlepších strážců, Meliade. Jak to udělali nevím, možná nějaké psychické kouzlo, ale jisté je, že je zabili, nějak se dostali z paláce a vrátili se ke stroji, který je sem donesl. Zjistili o nás velmi mnoho, zatímco my, barone, o nich nevíme vůbec nic.“

„Víme něco málo o vybavení jejich armády...“

„Ano? Jeden ale dokáže i lhát, víš, Meliade. Lidé můžou lhát. Velice jsi nás popudil. Svěřili jsme ti úkol, který jsi vykonal jen částečně, protože jsi mu nevěnoval plnou pozornost. Mrhal jsi časem u Taragorma a ponechal vyslance o samotě, zatímco jsi je měl bavit. Jsi hlupák, Meliade. Hlupák!“

„Pane, já -“

„Je v tom ta tvá hloupá posedlost hrstkou vzbouřenců, kteří obývají hrad Brass. Toužíš po té dívce? Je snad ona cílem tvého jednostranného snažení?“

„Obávám se, že ohrožují impérium, Veličenstvo...“

„Stejně tak ale naši říši ohrožuje Asiokomuna, barone Meliade - skutečnými meči a skutečnými armádami a skutečnými loďmi, které cestují pod zemí. Musíš zapomenout na hrad Brass, nebo, a to tě varuji, se budeš muset mít na pozoru před naší nelibostí.“

„Ale sire...“

„My jsme tě varovali, barone Meliade. Pusť hrad Brass z hlavy. Na-

místo toho zkus o vyslancích zjistit, co budeš moci. Vystopuj, kde na ně čekal stroj a jak se jim podařilo opustit město. Ospravedlň se v našich očích, barone Meliade, obhaj svoji bývalou prestiž..."

„Ano, pane," procedil baron Meliadus zaťatými zuby, ovládaje hněv a zármutek.

„Audience skončila, Meliade."

„Děkuji, pane," Meliadovi v hlavě bušila krev.

Vycouval od trůnní koule.

Otočil se na patě a znovu se vydal napříč dlouhým sálem.

Došel k drahokamy zdobeným dveřím, protlačil se mezi strážemi a pokračoval chodbami, v nichž zářilo jasné světlo.

Rychlým krokem a mechanickými pohyby kráčel dál a dál, ruka mu zbělela, jak pevně svíral jílec meče.

Šel, dokud nedošel do velikého přijímacího sálu, kde čekali šlechtici, žádající o audienci u Krále-Imperátora. Po schodech sestoupil k bránám, které se otevíraly okolnímu světu. Dal znamení svým dívkám, aby mu šly naproti s nosítky, vlezl do nich a těžce se usadil do polštářů, aby byl odnesen do svého černostříbrného paláce.

Nenáviděl teď svého Krále-Imperátora. Hnusila se mu ta stvůra, která ho tak ponížila, pokořila a urazila. Král Huon musí být hlupák, když si neuvědomuje, jaké potenciální nebezpečí hrad Brass představuje. Takovému hlupákovi nepřináležejí, aby panoval, není dostatečně zdrav ani na to, aby velel otrokům, natož baronu Meliadovi, velkému konstáblovi Rádu vlka.

Meliadus neuposlechne hloupých rozkazů krále Huona, ale udělá, co sám uzná za vhodné. Když bude Král-Imperátor něco namítat, vzepře se mu.

O chvíli později opustil Meliadus na hřbetě koně palác. Jel v čele dvaceti svých mužů. Dvaceti mužů, které si vybral, protože jim mohl věřit a protože věděl, že by za ním šli kamkoliv, třeba i do Yel.

Kapitola 14. - V pustinách Yel

Ornitoptéra hraběnky Flany klesala níž a níž. Trup se třel o špice vysokých borovic a křídla, která je zatím těsně mýjela, se začala zamotávat do větví bříz, dokud stroj konečně nepřistál v hustém vřesoví na okraji lesa.

Bylo chladno a tenkým oděvem se jim prokousával ostrý vítr, který hvízdal po vřesovišti.

Roztřesení vylezli z létacího stroje a opatrně se rozhlíželi. Nikoho neviděli.

D'Averc sáhl do kapsy pláště a vytáhl cár tenké kůže, na němž byla nakreslena mapa.

„Půjdeme tímto směrem,“ ukázal. „Teď ale musíme dostat ornitoptéru do lesa a ukryt ji.“

„Proč ji nemůžeme nechat, kde je? Šance, že by ji tu někdo našel, je mizivá,“ namítl Hawkmoon.

„Nepřeji si, aby hraběnce Flane vznikly nějaké potíže, Hawkmoone,“ řekl d'Averc vážně. „Kdyby byl stroj objeven, mohlo by to pro ni dopadnout velmi zle. Pojd'.“

A tak stroj vlekli a různě strkali, až byl konečně v lese, kde jej důkladně přikryli větvemi borovic. Ornitoptéra je nesla, dokud jí nedošlo palivo. Neočekávali, že by je donesla až do Yel.

Teď musí pokračovat po svých.

O čtyři dny později stále kráčeli lesy a vřesovišti a terén byl postupně čím dál tím méně úrodný, jak se blížili k hranicím Yel.

Konečně se jednoho dne Hawkmoon zastavil a ukázal. „Podívej, d'Averku, hory v Yel.“

A byly tam, v dáli, nachové vrcholky se jim ztrácely v mracích, planina a úpatí tvořila jedna tmavěžlutá skála.

Byla to divoká a překrásná krajina; podobnou Hawkmoon nikdy předtím neviděl.

Zalupal po dechu. „Takže v Granbretanu jsou i místa, která nejsou pro oko tak odpudivá, d'Averku.“

„Ano, jsou krásné,“ souhlasil d'Averc. „Ale také hrozné. Musíme Mygana najít právě někde tam. Jak soudím podle mapy, Llandar je ještě stále o mnoho mil dál - někde v srdci těch hor.“

„Pak tedy musíme přidat,“ Hawkmoon si upravil pás s mečem. „Přidejme do kroku. Na začátku jsme před Meliadem měli malý náskok, ale je možné, že právě teď už je v horečnaté honbě za Myganem na cestě do Yel.“

D'Averc stál na jedné noze a lítostivě si třel chodidlo. „To je pravda, ale obávám se, že tyhle boty takovou vzdálenost neujdou. Vybral jsem si je z marnivosti, pro jejich vzhled, ne k užitku. Teď zjišťuji, že jsem udělal chybu.“

Hawkmoon ho poklepal po rameni a řekl: „Slyšel jsem, že se tu pasou divocí poníci. Modli se, abychom našli dva, co se dají ochočit.“

Ale žádné divoké poníky nenašli a žlutá zem byla tvrdá a kamenitá a obloha nad nimi se najednou naplnila fialovou září. Hawkmoon a d'Averc začali chápat, proč jsou Granbretanci ve spojitosti s touto oblastí tak pověrví. Na vzhledu země i oblohy bylo něco nepřirozeného.

Konečně vstoupili do hor.

I zblízka měly skály nažloutlou barvu, i když s žilkami temně rudé a zelené, a byly celé hladké a ponuré. Zvířata podivného vzezření jim prchala z cesty, jak lezli dál a dál přes rozečkané skály, a podivná, lidem podobná stvoření se srstí na tělech zakončených zcela lysou hlavou, která měřila méně než jednu stopu, si je prohlížela z nepřístupných úkrytů.

„Tyhle nestvůry kdysi bývaly lidmi,“ řekl d'Averc. „V těchto končinách žili jejich předkové. Tragické milénium tady vykonalo své.“

„Jak to víš?“

„Četl jsem o tom knihy. Právě v Yel byly následky Tragického milénia nejsilnější z celého Granbretanu. Právě proto je to tu takové opuštěné, protože lidé už sem vůbec nechodí.“

„Až na Tozera a toho starce, Mygana z Llandaru.“

„Ano. Jestli ovšem Tozer mluvil pravdu. Ještě stále můžeme být na falešné stopě, Hawkmoone.“

„Ale Meliadus znal stejný příběh.“

„Možná, že jen Tozer lže všem stejně?“

Blížil se soumrak, když horské nestvůry začaly vylézat z jeskyní vysoko na srázech a oba muže napadly.

Byly pokryté mastnými kožichy, měly ptačí zobáky a kočičí drápy, obrovské vypoulené oči. Otevřené zobáky odkrývaly ostré zuby; bestie vydávaly příšerné syčení. Byly mezi nimi tři samice a asi šest samců, alespoň podle toho, co v tom pološeru viděli.

Hawkmoon tasil meč. Srovnal si supí masku, stejně jako by si urovnával normální přilbici, a opřel se zády o skalnatou stěnu.

D'Averc se postavil vedle něj. Vtom se do nich šelmy pustily.

První z nich Hawkmoon uštědřil mečem dlouhou krvavou ránu přes hrud'. Odskočila s hlasitým řevem.

Druhou dostal d'Averc, když jí probodl srdce. Hawkmoon úhledně prořízl hrdlo třetí, ale drápy čtvrté se mu zařaly do levé paže a nechtěly povolit. Bojoval, ze všech sil se snažil obrátit dýku, již svíral, aby nestvůru bodl do zápěstí, zatímco mečem sekal po další, která se na něj snažila útočit z druhé strany.

Hawkmoon kašlal a zvedal se mu žaludek, protože nestvůry odporně páchly. Konečně se mu podařilo zkroutit ruku a zabodnout hrot své dýky zvířeti do předloktí. Zachroptělo a pustilo se.

Hawkmoon mu okamžitě prohnal dýku jedním civějícím okem, zbraň v něm nechal a otočil se, aby se utkal s další nestvůrou.

Byla již tma, těžko se dalo rozeznat, kolik šelem ještě zbývá. D'Averc se také držel. Řval na příšery ohavné nadávky, a jeho meč se jen

míhal.

Hawkmoonovi podklouzla noha, zapotácel se a zády se zachytil za výčnělek skály. Se syčením po něm skočila další zrůda. Držela ho jakoby v medvědíh sevření a klovia ho do tváře. Zobák se s klapnutím zařal do supí masky.

Hawkmoon se potil. Ve snaze vymanit se vyprostil hlavu z masky, ponechal ji v zobáku zvířete, roztáhl mu paže a silně je udeřil do hrudi. Zvíře se překvapeně odpotáčelo, protože netušilo, že supí maska není součástí Hawkmoonova těla.

Hawkmoon mu rychle prohnal meč srdcem a otočil se, aby pomohl d'Averkovi, který měl na sobě nestvůry dvě.

Hawkmoon jedné z nich čistě sťal hlavu a právě se chystal na druhou, když vtom d'Averka pustila a s řevem utíkala pryč, svírajíc v drápech kus pláště.

Až na jednoho pobili ty odporné útočníky všechny.

D'Averc vzdychal, lehce raněn na hrudi, kde mu drápy rozervaly šat. Hawkmoon odtrhl kus svého pláště a přiložil jej na zranění.

„Nic to není," d'Averc si strhl masku supa a zahodil ji. „Hodily se nám, ale když vidím, že ses té své zbavil, nebudu ji nosit ani já. Ten draho-kam, co máš na čele, se nedá splést, takže není důvodu k přestrojování!" Zazubil se. „Říkal jsem ti, že Tragické milénium vyprodukovalo spoustu od-porných stvoření, přáteli Hawkmoone."

„Už ti věřím," zasmál se Hawkmoon. „Pojď, měli bychom si teď najít místo, kde se utáboříme na noc. Tozer na mapě vyznačil místo vhodné pro odpočinek. Vydej ji na světlo hvězd, ať si ji můžeme prohlédnout."

D'Averc chtěl sáhnout do kapsy pláště, ale vtom mu hrůzou spadla čelist. „Ach, Hawkmoone! Zas takové štěstí jsme neměli!"

„Jak to, přáteli?" i

„Nestvůra mi utrhla a odnesla kapsu, ve které byla Tozerova mapa. Jsme ztraceni, Doriane!"

Hawkmoon zaklel, zasunul meč do pochvy a zamračil se.

„Nedá se nic dělat. Musíme zvíře vystopovat. Bylo lehce zraněné, takže mohlo zanechat krvavé stopy. Možná, že po cestě do svého brlohu někde mapu upustilo. A pokud ne, musíme je vystopovat do místa, kde žije, a až tam budeme, najít způsob, jak tu mapu opět získat!"

D'Averc se zamračil. „Stojí to za to? To si nepamatujeme, kam jsme měli namířeno?"

„Ne dostatečně. Pojď, d'Averku."

Hawkmoon začal přelézat špičaté skály ve směru, jímž zmizela nestvůra, a d'Averc ho neochotně následoval.

Obloha byla naštěstí jasná a Hawkmoon zanedlouho na skále uviděl lesklé skvrny, které musely být krví.

O kousek dál uviděl další.

„Tudy, d'Averku," volal.

Přítel si povzdechl, pokrčil rameny a šel za ním.

Hledání se protáhlo až do úsvitu, kdy Hawkmoon ztratil stopu a nešťastně potřásl hlavou. Byli vysoko na svahu hor, odkud měli dobrý výhled do dvou údolí pod sebou. Rukou si prohrábl blondáté vlasy a povzdechl si.

„Ani stopy po nestvůře. A přitom jsem si byl jist...”

„Ted' jsme na tom ještě hůř,” d'Averc si nepřítomně promnul unavené oči. „Mapu nemáme a navíc už ani nejdeme původním směrem...”

„Omlouvám se, d'Averku. Myslel jsem, že to bude to nejlepší, co můžeme dělat.” Hawkmoon znovu svěsil ramena. Najednou se mu tvář rozjasnila a ukázal někam před sebe.

„Támhle! Viděl jsem, jak se tam něco hýbe. Jdeme.” A rozběhl se po plošině útesu, až d'Averkovi zmizel z očí.

D'Averc uslyšel výkřik údivu a potom náhlé ticho. Francouz tasil meč a vydal se za přítelem, zvědavý, s čím se asi střetl.

Vzápětí spatřil důvod Hawkmoonova údivu. V údolí leželo město, celé zkonstruované z kovu, s lesklými plochami rudé, zlaté, oranžové, modré a zelené barvy, s mnoha točitými železnými silnicemi a ostrými kovovými věžemi. Na pohled bylo dokonce i odtud zřejmé, že město je opuštěné a že se postupně rozpadá; zdi a ozdoby podléhaly rzi.

Hawkmoon stál a díval se na město. Náhle ukázal před sebe. Po strmém, skalnatém svahu se k městu spouštěl útočník z předešlé noci.

„Určitě tam bydlí!” zvolal Hawkmoon.

„Velmi nerad bych ho tam následoval,” zahudroval d'Averc. „Mohl by tam být jedovatý vzduch, vzduch, ze kterého se ti svrstí kůže na obličej, začneš zvracet a nakonec zemřeš...”

„Jedovatý vzduch už neexistuje, d'Averku, a ty to víš. Ten vydrží jen chvilku a potom se rozplyne. Tady jistě po mnohá staletí žádný jedovatý vzduch nebyl.” Pomalu se spustil po úbočí, pronásleduje protivníka, který ještě stále svíral kus d'Averkova kabátu s Tozerovou mapou.

„No, výborně,” zaúpěl d'Averc, „vydejme se tedy za smrti společně.” A znovu vyrazil ve šlépějích svého druha. „Jsi splašený a netrpělivý muž, kníže kölnský!”

Zatímco z hory s rachotem padalo kamení a pohánělo nestvůru k městu, Hawkmoon a d'Averc se za ní hnali jak nejrychleji mohli, přestože nebyli zvyklí na horský terén a z d'Averkových bot už zbývaly jen cáry.

Spatřili, jak zvíře vstupuje do stínu kovového města a mizí.

O chvíli později i oni dorazili do města a v jistém ohromení vzhlíželi na obrovské kovové konstrukce, které se tyčily zdánlivě do nebe a vytvářely pod sebou hrůzostrašné stíny.

Hawkmoon zpozoroval další krvavé skvrny a kráčel podle nich mezi pilíři a výztuhami, namáhaje oči v šeru.

Najednou se ozvalo klapání a syčení, jakési podivně tlumené zavrčení a vtom měl nestvůru na zádech. Drápy mu stále pevněji svírala kolem krku. Ucítit, jak projel kůží jeden, pak druhý. Zvedl ruce, aby se pokusil drápy

roztrhnout, ale právě v té chvíli ho zezadu do krku klovl tvrdý zobák.

Pak se ozvalo divoké zachroptění a řev a drápy na krku povolily.

Hawkmoon se potácivě otočil a spatřil d'Averka s mečem v ruce, jak se dívá na zvíře. Leželo na zemi, zobák dokořán.

„To odporné stvoření nemělo ani trochu rozumu. Jak tě mohlo tak bláhově napadnout a dovolit mi, abych ho bez obtíží zabil?“ Natáhl ruku a opatrně sebral postrádaný kousek látky, který vypadl zvířeti ze spárů. „Tady je naše mapa. Jako nová!“

Hawkmoon si otřel z krku krev. Naštěstí se drápy nezaryly příliš hluboko. „Nebožák,“ řekl.

„Jen žádný zbytečný soucit, Hawkmoone! Víš, jak nemám rád, když tě slyším takhle mluvit. Nesmíš zapomínat, že nás ty nestvůry napadly.“

„Je mi ale divné proč. V těchto horách by neměly mít nedostatek přirozené kořisti, mají tu spoustu jiných jedlých tvorů. Proč chtěly jíst nás?“

„Buďto jsme byli nejdosažitelnějším masem,“ d'Averc se rozhlížel po změti všudypřítomného kovu, „nebo se naučili lidi nenávidět.“

D'Averc se zadostiučiněním zasunul meč do pochvy a začal se proplétat lesem kovových vzpěr, které podpíraly věže a ulice města nad nimi. Všude ležely odpadky a zbytky zvířecích vnitřností, poloshnilé neidentifikovatelné hromady.

„Pojďme si prohlédnout město, když už jsme tu,“ navrhl d'Averc a začal lézt po traverze. „Mohli bychom tu přenocovat.“

Hawkmoon se podíval do mapy. „Je tady vyznačeno. Město se jmenuje Halapandur. Není moc daleko na východ od míst, kde by měla být jeskyně našeho tajemného filozofa.“

„Jak daleko?“

„V těchto horách asi tak den chůze.“

„Tak si tu odpočineme a zítra vyrazíme,“ rozhodl d'Averc.

Hawkmoon se chvíli mračil. Potom pokrčil rameny. „Tak dobrá.“ A začal i on šplhat mezi traverzami nahoru, dokud nedorazili na jednu z podivně klikatých, kovových cest.

„Pojďme na támhleto věž,“ ukázal d'Averc.

Po lehce stoupající rampě se vydali k věži, která ve slunečním svitu zářila tyrkysem a sytým šarlatem.

Kapitola 15. - Opuštěná jeskyně

Ve spodku věže byly malé dveře, proražené silou - jakoby úderem obří pěsti. Když vlezli dírou dovnitř, rozhlíželi se Hawkmoon a d'Averc kolem sebe. Sice tam byla skoro naprostá tma, ale chtěli zjistit, k jakému účelu věž sloužila.

„Tady,“ řekl Hawkmoon, „je schodiště, nebo něco velmi podobného.“

Překlopýtali přes suť a zjistili, že to není schodiště do vyšších pater věže, ale rampa podobná těm, které ve městě samotném propojovaly jeden dům s druhým.

„Podle toho, co jsem slyšel, bylo tohle město postaveno jen krátce před Tragickým miléníem,“ vyprávěl d'Averc Hawkmoonovi, jak pokračovali po rampě nahoru. „Bylo to území, které celé patřilo vědcům - Město výzkumu tomu myslím říkali. Vědci všech možných oborů sem přicházeli ze všech koutů světa. Jejich záměrem bylo dojít pomocí vzájemného porovnávání a doplňování svých vědomostí k novým objevům. Jestli mi dobře slouží paměť, tak legendy hovoří o tom, že tu bylo učiněno mnoho podivuhodných objevů, ale většina je teď nenávratně ztracena.“

Stoupali stále výš, až je rampa dovedla na širokou plošinu, celou obklopenou skleněnými okny. Většina skel byla prasklá nebo zcela vypadlá, ale z této plošiny bylo vidět na celý zbytek města.

„Téměř určitě byla tahle věž využívána k pozorování života v celém Halapanduru,“ řekl Hawkmoon a rozhlédl se. Všude se válely zbytky nástrojů a přístrojů, jejichž funkci nebyl s to určit. Nesly pečeť prehistorických předmětů, všechny ty fádni a nudné krabice s vyrytými strohými písmeny, naprosto odlišnými od barokních a půvabných čísel a písma moderní doby. „Byl to jakýsi velín, který ovládal chod celého Halapanduru.“

D'Averc sešpulil rty a ukázal. „Ano - teď se dokonce můžeš o jedné funkci tohoto velína přesvědčit. Podívej, Hawkmoone.“

V dálce, na opačné straně, než do města vstoupili oni, byl vidět zástup mužů na koních, v přilbicích a zbroji vojsk Temného impéria.

Bylo jasné, kdo to je, ale z takové výšky žádné detaily nerozeznávali.

„Hádám, že je vede Meliadus,“ Hawkmoon se dotkl meče. „Nemůže vědět přesně, kde Mygan žije, ale mohl zjistit, že Tozer v tomto městě v určité době byl a bude mít s sebou stopaře, kteří brzy objeví Myganovu jeskyni. Nemůžeme si dovolit odpočívat, d'Averku. Musíme vyrazit hned teď.“

D'Averc přitakal. „Smůla.“ Zastavil se, zvedl malý předmět, který uviděl na zemi, a uložil ho do jedné z kapes poněkud roztrhaného kabátu. „Myslím, že to poznávám.“

„Co je to?“

„Mohl by to být jeden z nábojů do starých střelných zbraní, které se kdysi používaly,“ odpověděl d'Averc. „Jestli ano, tak se bude hodit.“

„Ale ty žádnou střelnou zbraň nemáš!"

„Vždycky není třeba!" opáčil d'Averc tajuplně.

Běželi po rampě k východu z věže. Riskovali, že budou spatřeni vojáky Temného impéria, proto běželi po velkých venkovních rampách jak nejrychleji mohli, pak se po traverzách zhoupli na zemi a zmizeli z dohledu.

„Myslím, že nás neviděli," soudil d'Averc. „Pojď, tudy se vydáme do Myganova brlohu."

Vyrazili po svahu hory, sjížděli a klouzali jak pospíchali, aby do kouzelníkovy jeskyně dorazili dřív než Meliadus.

Snesla se noc, ale oni se nezastavili.

Byli hladoví, protože od chvíle, kdy vyrazili do údolí Llandaru, skoro nic nejedli, a začínalo jim ubývat síl.

Ale vytrvali a krátce před úsvitem dorazili do údolí, které bylo vyznačeno na mapě. Údolí, kde měl údajně bydlet kouzelník Mygan.

Hawkmoon se zasmál. „Jezdci Temného impéria se téměř určitě utábořili na noc. Budeme mít čas najít Mygana, získat od něj krystaly a zmizet ještě předtím, než vůbec přijedou!"

„V to doufejme," opáčil d'Averc, který si uvědomoval, že Hawkmoon by si potřeboval odpočinout, protože přítelovy oči vypadaly trochu horečnatě. Sestoupil ale za ním do údolí a sledoval mapu. „Tady nahoře," ukázal. „Tady by měla být Myganova jeskyně, ale já nic nevidím."

„Mapa její polohu udává na půli cesty nahoru po této skalní stěně," opáčil Hawkmoon. „Pojďme na ni vylézt a uvidíme."

Přešli dno údolí, přeskočili malý čistý potok a běželi dál puklinou ve skále o stejné délce jako údolí. Byli tu správně, určitě. Viděli stopy lidské činnosti, protože k řece byla vyšlapána pěšinka a stál tu i dřevěný přístroj, evidentně používaný k vytahování vody z potoka.

Šli po pěšině až ke stěně útesu. Teď už ve skále viděli i staré, obroušené chyty pro ruce. Ty nebyly vytesané nedávno, ale jak se to jevílo, byly tu po staletí, dávno před tím, než se Mygan vůbec narodil.

Začali lézt nahoru.

Šlo to pomalu, ale nakonec dorazili na skalnatou plošinu, na níž stál obří balvan, a za tím balvanem byl temný vchod do jeskyně!

Hawkmoon k němu nedočkavě vyrazil, ale d'Averc mu ochranný položil ruku na rameno. „Raději budme opatrní," varoval a tasil meč.

„Ten stařec nám nemůže ublížit," mínil Hawkmoon.

„Jsi unavený a vyčerpaný, příteli, jinak by sis uvědomil, že učenost tomu starému muži poskytla, jak Tozer naznačoval, zbraně, které by nám ublížit mohly. Podle Tozerova mínění nemá lidi nijak v lásce a není důvodu, proč by právě nás měl považovat za něco jiného než nepřátele."

Hawkmoon přikývl, tasil vlastní meč a vyrazil.

Jeskyně byla tmavá a jak se zdálo prázdná, ale potom uviděli záblesk světla odněkud zezadu. Jak se přibližovali světlu, objevili v jeskyni ostrý ohyb.

Když jej obešli, zjistili, že jeskyně vede do další, o mnoho větší. Ta byla vybavena mnoha rozličnými věcmi, nástroji podobnými těm, jež viděli v Halapanduru, dvěma lůžky, surovinami na vaření, chemickými látkami a mnoha dalšími náležitostmi. Zdrojem světla byla koule uprostřed jeskyně.

„Mygane!“ zvolal d'Averc, ale nedostalo se mu odpovědi.

Prohledali jeskyni, jestli nevede ještě někam dál, ale nic nenašli.

„Je pryč!“ zvolal Hawkmoon zoufale a roztřesenými prsty si otíral černý drahokam na čele. „Odešel, d'Averku, a kdoví kam. Možná, že když ho Tozer opustil, usoudil, že není bezpečné tu nadále přebývat a přestěhoval se.“

„Myslím, že ne,“ namítl d'Averc. „To by si určitě některé z těch věcí vzal s sebou, nemyslíš?“ Rozhlédl se po jeskyni. „A ta postel vypadá, že v ní někdo ještě nedávno spal. Nikde není žádný prach. Mygan se pravděpodobně jen vydal na nějakou místní pochůzku a brzy se vrátí. Musíme tu na něj počkat.“

„A co Meliadus, jestli tedy to, co jsme viděli, byl Meliadus?“

„Musíme prostě doufat, že po stopě postupuje pomalu a že mu bude nějaký čas trvat, než tuto jeskyni objeví!“

„Jestli je tak horlivý, jak ti sdělila Flana, pak za námi nebude daleko,“ zdůraznil Hawkmoon. Šel ke stolu, na kterém ležela hojnost jídla z masa, zeleniny i bylin, a hladově si nabídl. D'Averc následoval jeho příkladu.

„Počkáme tady a přitom si alespoň odpočineme,“ řekl d'Averc. „To je jediné, co teď můžeme dělat, přáteli.“

Utekl den a noc a Hawkmoonova nervozita s každou hodinou rostla, protože se stařec stále nevracel.

„Předpokládám, že byl zajat,“ naznačil d'Averkovi. „Možná ho Meliadus potkal, když se procházel po horách.“

„Jestli ano, tak ho Meliadus přivede sem a my si kouzelníkovu náklonnost můžeme vysloužit tím, že ho z baronových spárů vysvobodíme,“ odpověděl d'Averc s předstíraným nadšením.

„Jestli jsem se nespletl, viděli jsme dvacet mužů, vyzbrojených ohňostřily. Dvacet jich nemůžeme přemoci, d'Averku.“

„Ty se nějak podceňuješ, Hawkmoone. Už jsme přemohli i víc!“

„Ano,“ souhlasil Hawkmoon, ale bylo zřejmé, že cesta na něm vykonala své. Možná i tajný pobyt u dvora krále Huona jej vyčerpал více než d'Averka, neboť d'Averc budil dojem, že ho dobrodružství tohoto druhu baví.

Po delší době vykročil Hawkmoon k východu vnější jeskyně a pak na malou plošinku před ním. Někáký instinkt ho musel vytáhnout ven, neboť se podíval do údolí a uviděl je.

Teď již byli dostatečně blízko, aby si byl jist.

A ten, kdo šel v čele, byl bezpochyby baron Meliadus. Zdobená vlčí maska se hrozivě zaleskla, když se otočil a uviděl Hawkmoona právě ve chvíli, kdy vyšel.

Horami zazněl silný, hřmotný hlas. Byl to výkřik plný pomsty a trium-

fu, hlas vlka, který ucítil kořist.

„Hawkmooon!“ nesl se baronův řev. „Hawkmooon!“

Meliadus sklouzl ze sedla a začal šplhat po útesu. „Hawkmooon!“

Za ním se pustili jeho dobře vyzbrojení muži a Hawkmooon věděl, že mají velmi malou naději, že by je všechny odrazili. Zavolal do jeskyně. „D'Averku, Meliadus je tady. Pospěš, člověče, v té jeskyni jsme v pasti. Musíme vylézt na vrchol útesu.“

D'Averc vyběhl z jeskyně, zapínaje si svůj opasek s mečem, podíval se krátce do údolí a pak kývl. Hawkmooon běžel ke skalní stěně, nahmatal na hrubém povrchu chyty pro ruce a vytahoval se nahoru.

Jazyk plamene z ohňostřílu se mu rozlil po skále kousek od ruky a sežehl mu chlupy na zápěstí. Další olízl skálu těsně pod ním, ale on lezl dál.

Doufal, že na vrcholku hřebene se alespoň bude moci postavit a čelit útokům, ale potřeboval svůj i d'Averkův život uchránit tak dlouho, jak jen to bude možné, protože na tom záviselo bezpečí hradu Brass.

„Hawkmooone!“ doléhala k nim ozvěna volání pomstychtivého Meliada. „Hawkmooooooone!“

Hawkmooon šplhal stále výš a rozdíral si ruce o skálu, ale nezastavil se. Neuvěřitelně riskoval, protože lezl po kolmé skalní stěně. D'Averc postupoval kousek za ním.

Konečně dosáhli vrcholu a uviděli náhorní plošinu, která se za ním rozkládala. Kdyby se pokusili ji přejít, ohňostříly by byly připraveny je sežehnout.

„A teď,“ Hawkmooon pochmurně tasil meč, „budeme stát a bojovat.“

D'Averc se zazubil. „No konečně. Už jsem myslel, žeš ztratil hlavu, příteli milý.“

Nahlédli přes okraj útesu a uviděli, jak baron Meliadus vylezl na plošinku před Myganovou jeskyní a vrazil dovnitř, zatímco své muže poslal napřed, aby pronásledovali nenáviděné nepřátele. Zajistě si myslel, že tam najde všechny ostatní - Oladahna, hraběte Brasse nebo dokonce snad i Yisseldu. Jak Hawkmooon věděl, baron ji miloval, ačkoliv to odmítal přiznat.

První z vlčích bojovníků brzy došplhal k vrcholu a Hawkmooon mu uštědřil mocný kopanec do přílby. Muž však nespádl, ale chytil Hawkmooona za nohu a snažil se buďto vytáhnout nahoru do bezpečí, nebo strhnout Hawkmooona z útesu.

D'Averc přiskočil a bodl muže do ramene. Ten zasténal, pustil Hawkmooona a snažil se zachytit výčnělku na okraji skály, avšak minul a mávaje rukama, zřítíl se s dlouhým, předlouhým řevem až na samé dno údolí.

Ale přes okraj skály už lezli další. D'Averc se pustil do jednoho, zatímco Hawkmooon se najednou ocitl v souboji se dvěma.

Šermovali na okraji skály, více jak sto metrů nad údolím.

Hawkmooon jednoho zasáhl do krku mezi helmou a náprsníkem, druhému zkušeně prošpikoval břicho v místě, kam nedosahovala zbroj, ale další dva vojáci padlé okamžitě nahradili.

Bojovali skoro hodinu a snažili se co nejvíce Granbretanců odrazit, aby se jim nepodařilo vylézt na vrchol útesu, a mečem se bili s těmi, kterým ve výstupu na plošinu nedokázali zabránit.

Byli už obklíčení a meče se na ně snažely jako zuby nějakého obřího žraloka. Konečně jim na hrdla mířilo hned několik čepelí a za zády se jim ozval Meliadův hlas plný škodolibé zášti: „Vzdejte se, pánové, nebo z vás bude fašírka, to vám slibuji.“

Hawkmoon i d'Averc sklonili meče a vyměnili si beznadějně pohledy.

Oba věděli, že Meliadus k nim chová neukojitelnou, sžíravou nenávisť. Teď se stali jeho zajatci, a ještě ke všemu na jeho rodné půdě. Neměli žádnou naději na útěk.

Meliadus si to jistě uvědomoval, protože se pod vlčí maskou zachechtal.

„Nevím, jak jste se do Granbretanu dostali, Hawkmoone a d'Averku, ale co vím je, že jste pěkní hlupáci! Snad jste i vy nehledali starého učence? Divím se proč? To, co má, už přece vlastníte.“

„Třeba má i něco jiného,“ nadhodil Hawkmoon ve snaze schválně co nejvíce celou věc zamotat, protože čím méně bude Meliadus vědět, tím mají větší šanci nějak ho převést.

„Něco jiného? Míniš tím, že má i jiné stroje, které by mohly být Impériu užitečné? Děkuji za informaci, Hawkmoone. Ten staroch bude zajisté mnohem sdílnější.“

„Stařec odešel, Meliade,“ řekl d'Averc klidně. „Varovali jsme ho, že možná přijdeš.“

„Odešel, eh? Tím si nejsem jist. Ale je-li tomu tak, pak budeš zajisté vědět, kam šel, sire Huillame.“

„Já ne,“ opáčil d'Averc, bledý vzteky, neboť jim vojáci pod pažemi uvazovali smýčku.

„To uvidíme,“ uchechtl se znovu Meliadus. „Oceňuji, že mi dáváte důvod, abych s menším mučeníčkem začal již tady a teď. Alespoň troška okamžité msty. Později, až se vrátíme do mého paláce, prozkoumáme další možnosti. Pak snad i já budu mít k dispozici toho starce a jeho tajemství, jak cestovat dimenzemi...“ V duchu si říkal, že tím znovu získá přízeň Krále-Imperátora a bude mu prominuto svévolné opuštění města.

Natáhl ruku, aby téměř láskyplně pohladil Hawkmoona po tváři. „Ach, Hawkmoone, už brzy pocítíš, jak dovedu trestat; velmi brzy...“

Hawkmoon se zachvěl až do morku kostí a plivl rozšklebené vlčí masce rovnou do očí.

Meliadus odskočil, zvedl ruku k masce, rozpráhl se a udeřil Hawkmoona do obličeje.

Vzteky zavrčel. „Za to ti přidám další chvíli bolesti navíc, Hawkmoone. A ty chvíle, to slibuji, ti budou připadat jako věčnost.“

Hawkmoon bolestí a odporem odvrátil zrak. Pak ho strážé hrubě postrkovaly k okraji hřebene a společně s d'Averkem jej postrčily do hlubiny.

Provazy uvázané kolem těla je zastavily před pádem, ale byli nešetrně spuštěni na plošinku a za chvíli stál Meliadus u nich.

„Ještě stále musím najít toho starocha," řekl baron. „Tuším, že se ukrývá někde nablízku. Necháme vás pevně svázané v jeskyni, před vchodem postavíme stráž - pro případ, že by se vám náhodou nějak podařilo vyprostit z pout - a vydáme se ho hledat. Tentokrát pro tebe není úniku, Hawkmooone a stejně tak ani pro tebe, d'Averku. Konečně vás oba mám ve své moci! Vtáhněte je dovnitř a svažte je všemi provazy, co najdete. A pamatujte si, že je musíte dobře střežit, protože jsou to hračky barona Meliada!"

Sledoval, jak byli svázáni a odvedeni do přední jeskyně. Nakonec postavil k východu tři muže a s dobrou náladou se jal slézat po skalní stěně do údolí.

Slíbil si, že to nebude dlouho trvat a všichni nepřátelé se ocitnou v jeho rukách a on z nich mučením vypáčí všechna jejich tajemství, aby Král-Imperátor konečně poznal, že on, Meliadus, mluvil pravdu.

A kdyby si Král-Imperátor své mínění o něm přece jen nepoopravil - co na tom?

Meliadus měl plán, jak i tento omyl napravit.

Kapitola 16. - Mygan z Llandaru

Snesla se noc a Hawkmoon s d'Averkem leželi ve stínu, který vrhalo světlo z druhé jeskyně.

Široká záda strážců blokovala východ a provazy, jimiž byli spoutáni, byly utaženy velmi pevně.

Hawkmoon se pokoušel vyprostit, ale jeho schopnost pohybu byla doslova omezena jen na ústa, oči a trochu i krk. D'Averc na tom byl podobně.

„Vidíš, příteli, nebyli jsme dostatečně opatrní,“ nadnesl d'Averc tak lehkým tónem, jaký jen dokázal nasadit.

„Nebyli,“ souhlasil Hawkmoon. „Hlad a únava udělají hlupáka i z toho nejchytřejšího člověka. Můžeme vinit jen sami sebe...“

„My si své utrpení jistě zasloužíme,“ usoudil d'Averc trochu nerozhodně. „Ale naši přátelé ne. Musíme vymyslet, jak uprchnout, Hawkmoone, bez ohledu na to, jak beznadějným se to může zdát.“

Hawkmoon si povzdechl: „Ano. Kdyby se Meliadovi podařilo najít hrad Brass...“

Otřásl se.

Z krátkého střetnutí s tímto granbretanským šlechticem měl dojem, že je Meliadus mnohem více vyvedený z míry než kdykoli jindy. Způsobila to několikanásobná porážka od obyvatel hradu Brass? Bylo to tím, že nedosáhl vítězství, když se hrad Brass rozplynul? To Hawkmoon nedokázal uhádnout. Věděl jen, že jeho starý nepřítel ovládá svoji mysl mnohem hůře než jindy. Nedalo se tedy předvídat, co v tomto nevyrovnaném stavu provede.

Hawkmoon zamračeně otočil hlavu. Měl dojem, že z druhé jeskyně zaslechl nějaký šramot. Z místa, kde ležel, viděl malinký kousek osvětlené jeskyně.

Natahoval krk, když vtom se šramot ozval znova. D'Averc zašeptal, aby strážce nic neslyšely: „Někdo tam je, přísahám...“

Potom je přikryl stín a oni hleděli do očí vysokého starého muže s velkou, vrásčitou tvář, která vypadala jako vytesaná z kamene, a s hrůvov bílých vlasů, jež ještě umocňovaly jeho lví vzezření.

Stařec si obě svázané postavy zamračeně prohlédl. Sešpulil rty, opatrně se rozhlédl, kde jsou strážce, a podíval se opět na Hawkmoona a d'Averka. Nic neříkal, jenom si složil ruce na prsou. Hawkmoon viděl, že má na ruku krystalové prsteny - na všech prstech, dokonce i na palcích, s výjimkou malíčku levé ruky. To musí být Mygan z Llandaru! Ale jak se dostal do jeskyně? Tajným vchodem?

Hawkmoon na něj zoufale pohlédl a rty potichu hláskoval prosbu o pomoc.

Obr se usmál a trochu se shýbl, aby slyšel Hawkmoonův šepot.

„Prosím, pane, jste-li Mygan z Llandaru, vězte, že jsme vaši přátelé,

zajatci vašich nepřátel."

„A jak mám vědět, že mluvíte pravdu?" optal se Mygan také šeptem. Jeden ze strážců se začal otáčet, protože zřejmě něco tušil. Mygan se stáhl do jeskyně. Strážce zahulákal:

„Co to tam vy dva remcáte? Probíráte, co s vámi asi baron provede, co? Ani si neumíte představit, jakou zábavu má pro tebe nachystanou, Hawkmoone."

Hawkmoon neodpověděl.

Když se strážce s úšklebkem otočil zpět, Mygan se k nim znovu naklonil.

„Ty jsi Hawkmoon?"

„Ty jsi o mně slyšel?"

„Něco ano. Jestli jsi Hawkmoon, pak možná mluvíš pravdu, protože ač jsem z Granbretanu, nechovám k pánům, co vládnou v Londře, žádné sympatie. Ale jak víš, kdo jsou moji nepřátelé?"

„Baron Meliadus z Kroidenu se dozvěděl o tajemství, které jsi svěřil Tozerovi, jenž byl před nedávným tvým hostem..."

„Svěřil! Obelstil mě. Ukradl mi jeden z mých prstenů, zatímco jsem spal, a použil ho k útěku. Chtěl si tím získat přízeň svých pánů v Londře, hádám..."

„Máš pravdu. Tozer jim pověděl o schopnosti cestovat časem a vychloubal se, že má psychický původ. Potom tuto svoji údajnou psychickou schopnost demonstroval, a objevil se v Kamargu..."

„Určitě náhodou. Neměl ponětí, jak se s prstenem správně zachází."

„Přesně to jsme si mysleli."

„Věřím ti, Hawkmoone, a bojím se toho Meliada."

„Osvobodíš nás, abychom se odsud mohli pokusit utéci a ochránit tě před ním?"

„Pochybuji, že bych potřeboval vaši ochranu."

Mygan Hawkmoonovi zmizel z dohledu.

„Co má asi v plánu," dumal d'Averc, který až doted záměrně mlčel.

Hawkmoon potřásl hlavou.

Mygan se vrátil s dlouhým nožem v ruce. Natáhl ruku a začal přezávat Hawkmoonova pouta, až se kníže kolnský konečně mohl opatrně vyprostit. Stále pozoroval strážce venku.

„Podej mi ten nůž," zašeptal a vzal si jej od Mygana. Potom přeřezal i provazy, kterými byl svázán d'Averc.

Zvenku uslyšeli hlasy.

„Baron Meliadus se vrací," řekl jeden ze strážců. „Zdá se, že je velice rozzuřený."

Hawkmoon hodil po d'Averkovi rychlým pohledem a oba vzápětí vyskočili.

Vylekán rychlým pohybem se jeden z vojáků otočil a vykřikl překvapením.

Oba muži mrštně vyrazili. Hawkmoonova ruka zabránila jednomu ze strážců tasit. D'Averc ovinul paži kolem krku druhému a vzápětí mu sebral meč. Čepel vyjela z pochvy a dopadla, dřív než voják stačil zařvat.

Zatímco Hawkmoon zápasil s prvním strážcem, d'Averc šermoval se třetím. Řinčení mečů se neslo vzduchem. Zaslechli Meliadův udivený výkřik.

Hawkmoon hodil soupeře na zem a zaklekl mu do slabin. Vytáhl dýku, kterou měl stále v pochvě u boku, odtáhl masku a bodl muže do krku.

Mezitím d'Averc pokořil svého soupeře a udýchaný stál nad mrtvým tělem.

Mygan ze zadní části jeskyně volal: „Vidím, že máte stejné prsteny jako já. Umíte je ovládat?“

„Víme jenom, jak se vrátit do Kamargu! Otočit doleva...“

„Dobrá. Pomůžu ti, Hawkmoone. Musíte krystaly otočit nejprve doprava a potom doleva. Zopakujte ten pohyb šestkrát a pak...“

Vtom se ve vchodu do jeskyně objevila mohutná Meliadova silueta. „Ach, Hawkmoone, ty si nedáš pokoj. Ten stařec! Chopte se ho, muži!“

Zbytek Meliadových vojáků začal postupovat do jeskyně. D'Averc a Hawkmoon se před ně postavili a zoufale na ně zaútočili.

Starý muž rozzuřeně zakřičel: „Nikdo vás sem nezval. Vraťte se!“ A rozběhl se proti vojákům s napřaženou dýkou.

„Ne!“ křičel Hawkmoon. „Mygane, šermování nech na nás. Drž se stranou. Proti nim jsi bezbranný!“

Ale Mygan neustoupil. Hawkmoon se ho snažil ochránit, ale uviděl jen, jak se stařec skácel pod úderem meče. Vyrazil na toho, kdo zasáhl Mygana.

V jeskyni zavládl nesmírný zmatek. Jak ustupovali do zadní jeskyně, třeskot mečů se odrážel o stěny, doprovázen zuřivým řevem barona Meliada.

Hawkmoon odtáhl zraněného Mygana do druhé místnosti, odrážeje přitom rány, které na ně oba přšely.

Ted' se ale Hawkmoon ocitl tváří v tvář Meliadovi. Baron držel meč oběma rukama a zuřivě se vrhl na knížete.

Hawkmoon ucítil tupou bolest v levé paži a spatřil, jak se mu rukáv barví krví. Odrazil další úder a učinil výpad, kterým Meliada zasáhl do ruky.

Baron zavrčel a odbelhal se mu z dosahu.

„Ted', d'Averku!“ zvolal Hawkmoon. „Ted', Mygane! Otočte krystalem! Je to naše jediná naděje na únik!“

Otočil krystalem prstenu nejprve doprava a potom doleva, pak ještě šestkrát doprava a doleva. Meliadus zavrčel a znovu se na něj vrhl. Hawkmoon zvedl meč, aby úder blokoval.

A vtom Meliadus zmizel.

Zmizela i jeskyně a přátelé.

Stál sám na planině, která se táhla širou rovinou do všech stran. Bylo poledne, protože na obloze viselo obrovské slunce přesně v nadhlavníku.

Na planině rostl nizoučký trávník a jeho vůně Hawkmoonovi připomínala jaro.

Kde se to ocitl? Podvedl ho snad Mygan? Kde jsou ostatní?

Pak se poblíž začala zhmotňovat postava Mygana z Llandaru; ležel na trávniku a prsty svíral ránu po meči. Měl na sobě tucty sečných ran a lví tvář měl bledou a zkřivenou bolestí. Hawkmoon zasunul meč a přiskočil k němu. „Mygane...”

„Ach, obávám se, že umírám, Hawkmoone. Alespoň jsem však posloužil tvému předurčenému osudu. Kouzelná hůlka...”

„Mého osudu? Jak to myslíš? A co máš s tou Kouzelnou hůlkou? Slyšel jsem už o té záhadné věci tolik a přesto jsem se dosud od nikoho nedozvěděl, co má se mnou společného...”

„Dozvíš se to, až dozraje čas. Zatím...”

Najednou se objevil d'Averc, který jen užasle zíral. „Ty věcičky fungují! Tisícere díky Kouzelné hůlce. Myslel jsem si, že budeme jistojistě zabiti.”

„Musíš hledat...” Mygan se rozkašlal. Mezi zuby mu crčela krev a stékala po bradě.

Hawkmoon mu držel hlavu v dlaních. „Nepokoušej se mluvit, Mygane. Jsi těžce raněný. Musíme najít pomoc. Možná snad, kdybychom se vrátili na hrad Brass...”

Mygan potřásl hlavou. „To nejde.”

„My se nemůžeme vrátit? Ale proč? Vždyť nás prsteny přenesly sem. Otočit doleva a ...”

„Ne. Jak jste se jednou vydali tímto směrem, prsteny musí být znovu nastaveny.”

„A jak je máme nastavit?”

„To vám nepovím!”

„Nepovíš? Chceš tím říci, že nemůžeš?”

„Ne. Bylo mým záměrem přivést vás skrze prostor do této země, kde musíte naplnit část své historie. Musíte hledat - ach, ach! Ta bolest!”

„Ty jsi nás podvedl, stařešino,” prohlásil d'Averc. „Chceš, abychom sehráli určitou úlohu v nějakém tvém vlastním plánu, ale teď umíráš. Nemůžeme ti nijak pomoci. Řekni nám, jak se vrátit na hrad Brass a my ti přivedeme nějakého doktora, který tě ošetří.”

„Nebyl to žádný sobecký vrtoch, co mě přimělo, abych vás sem přivedl. Byla to má znalost historie. Cestoval jsem časem na mnohá místa. Pomocí prstenů jsem navštívil mnohé éry. Vím toho mnoho. Vím, komu sloužíš, Hawkmoone, a vím také, že nadešel čas, aby ses odvážil až sem.”

„Kam sem?” ptal se Hawkmoon zoufale. „Do jakého času jsi nás to přenesl? Jak se jmenuje tahle země? Zdá se, že ji tvoří jen planina!”

Ale Mygan už jen kašlal krev a bylo jasné, že smrt se blíží.

„Vezměte si moje prsteny,” vydechl přerývaně. „Mohou se vám hodit. Nejdřív ale najděte Narleen a Meč úsvitu - nacházejí se z vašeho pohle-

du na jih. Pak se obraťte na sever a najdete město Dnark - a potom Kouzelnou hůlku." Znova se rozkašlal, pak se jeho tělo otřásl hroznou křeč a život jej opustil.

Hawkmoon vzhlédl k d'Averkovi.

„Kouzelnou hůlku? Jsme snad v Asiokomuně, kde by se ta věc měla nacházet?"

„To by byla ironie osudu, když pomyslíš na naši původní lest," d'Averc si přikládal kapesník na poraněnou nohu. „Možná, že jsme právě tam. Mně je to fuk. Hlavně, že jsme daleko od toho hrubiána Meliada a jeho krvežíznivé bandy. Slunce nad námi pěkně hřeje. Když se to tak vezme, tak až na ta zranění jsme na tom podstatně lépe, než bychom být mohli?"

Hawkmoon se rozhlédl a povzdechl si. „Tím si nejsem jist. Jestliže bude Taragormův experiment úspěšný, může brzy najít cestu do Kamargu. Raději bych byl tam než tady." Ohmatal prsten. „Zajímalo by mě, jestli..."

D'Averc jej vzal za ruku. „Ne, Hawkmoone, nepokoušej ten prsten. Myslím, že tomu starému muži věřím. Mimoto se mi zdálo, že ti byl velice nakloněn. Určitě to s tebou myslel dobře. Asi ti chtěl i říct, kde to jsme, a dát ti podrobnější informace, jak se dostat na ta zmíněná místa - za předpokladu, že se jednalo o místa. Kdybychom se teď snažili prsteny použít, nevíme, kde se ocitneme. Dost možná opět ve společnosti té odporné bandy, kterou jsme nechali v Myganově jeskyni!"

Hawkmoon přikývl. „Snad máš pravdu, d'Averku. Ale co my vůbec víme?"

„Nejdříve uděláme, co nám Mygan řekl, a sundáme mu prsteny. Potom se vydáme na jih, do toho místa - jak že je nazýval?"

„Narleen. Mohl by to být člověk, nebo dokonce věc."

„Vyrážíme tedy co nejdříve na jih, abychom zjistili, jestli je Narleen město, člověk nebo věc. Pojd'." Sklonil se k mrtvole Mygana z Llandaru a jal se mu z prstů stahovat krystalové prsteny. „Podle toho, co jsem z jeho jeskyně viděl, je téměř jisté, že prsteny našel v Halapanduru. I přístroje, které v jeskyni měl, pocházely odtamtud. Zajisté jsou vynálezem lidí z doby před začátkem Tragického milénia..."

Hawkmoon ho ale sotva poslouchal. Namísto toho němě ukazoval prstem přes planinu.

„Podívej."

Zvedal se vítr.

V dále se kutálelo něco obrovského. Mělo to purpurově rudou barvu a vysílalo to blesky.

KNIHA DRUHÁ

Tak jako Dorian Hawkmoon nevědomky, sloužil Kouzelné hůlce (avšak vědomě) i Mygan z Llandaru. Tento filozof z Yel uznal za správné, aby přenesl Hawkmoona do podivné, nepřátelské země a dal mu minimální informace. To vše, jak on to viděl, bylo kvůli Kouzelné hůlce. Mnohé osudy tím tedy byly propleteny - osud Kamargu s osudem Granbretanu, osud Granbretanu s osudem Asiokomuny, asiokomunský a amarehkským, Hawkmoonův s d'Averkovým, d'Averkův s Flaniným, Flanin s Meliadovým, Meliadův s osudem krále Huona, Huonův s osudem Shenegara Trotta, Trottův s Hawkmoonovým - takže se mnohé osudy spředly, aby vykonaly dílo Kouzelné hůlky, započaté ve chvíli, kdy Meliadus na Kouzelnou hůlku složil svoji velkou přísahu pomsty proti obyvatelům hradu Brass a tím nastolil model následujících událostí. Paradoxy a ironie vystupovaly na tomto plátně stále zřetelněji pro ty, jejichž osudy do něj byly vetkány. A zatímco Hawkmoon dumal nad tím, kde v prostoru a čase se právě nachází, vědci krále Huona dokončili mnohem účinnější válečné stroje, které Temnému impériu dopomohly rozpínat se rychleji a dál po celém světě, aby mapy Země i nadále skrápělo krví...

Velký příběh Kouzelné hůlky

Kapitola 1. - Zhenak-Teng

Hawkmoon a d'Averc sledovali, jak se k nim podivná koule stále přibližuje, a potom unaveně vytasili meče.

Šat na nich visel v cárech, těla měli samou krev, tváře bledé vyčerpáním z boje a v očích se jim zračila jen velmi malá naděje.

„Ach, teď by se mi hodila síla amuletu," zatoužil Hawkmoon a vzpomněl si na Rudý amulet, který na rytířovu radu zanechal v hradu Brass.

D'Averc se mdle usmál. „Mně by stačila energie normálního smrtelníka. Přesto musíme udělat, co je v našich silách, kníže Doriane," a hrdě se rozkročil.

Hřmící koule se přiblížila, skákajíc po trávě. Byla obrovská, plná třpytivých barev, a bylo jasné, že meč proti ní nic nezmuže.

Dokutálela se až k nim. Pak se s mučivým zavrčením zastavila.

Po chvíli se rozbzučela a objevila se v ní trhlina, jež se rozšiřovala, až to vypadalo, že se koule rozpůlí na dva kusy. Z trhliny se najednou vylinul jemný, bílý kouř, který se v obláčku snášel k zemi.

Pak se kouř začal ztrácet a odhalil postavu dobře stavěného muže s dlouhými plavými vlasy, které poutala nad čelem stříbrná korunka. Bronzové tělo bylo oděno v krátkou dělenou suknicí světle hnědé barvy. Zdálo se, že nemá žádnou zbraň.

Hawkmoon se na něj ostražitě podíval.

„Kdo jsi?" zeptal se. „Co chceš?"

Obyvatel koule se pousmál. „To je otázka, kterou bych měl položit spíš já vám," pronesl s podivným přízvukem. „Vidím, že jste bojovali a jeden z vás je dokonce mrtvý. Na rytíře vypadá dost starý."

„Kdo jsi," zeptal se znovu Hawkmoon.

„Ty jsi ale tvrdohlavý, bojovníku. Já jsem Zhenak-Teng z rodu Tengů. Povězte mi, s kým jste tu bojovali. Snad ne s Charkii?"

„To jméno nám nic neříká a s nikým jsme tu nebojovali," řekl d'Averc. „Jsme cestovatelé. Ti, s nimiž jsme bojovali, jsou teď hodně daleko. My jsme jim sem utekli..."

„Ale vaše zranění přesto vypadají čerstvě. Půjdete se mnou do Teng-Kempu?"

„To je tvoje město?"

„My města nemáme. Pojd'te. My vám pomůžeme, ošetříme vám rány a snad i oživíme vašeho přítele."

„To nepůjde. Je mrtvý."

„Často se nám podaří oživit mrtvé," řekl hezký muž nenuceně. „Půjdete se mnou?"

Hawkmoon pokrčil rameny. „Proč ne?" Spolu s d'Averkem zvedli Myganovo tělo a šli za Zhenak-Tengem ke kouli.

Zjistili, že vnitřek koule je vlastně kabina, ve které by mohlo pohodl-

ně sedět několik lidí. Koule zde byla nepochybně obvyklým dopravním prostředkem, neboť Zhenak-Teng se jim nijak nesnažil pomáhat a nechal na nich, kam a jak se usadí.

Mávl rukou nad ovládacím pultem a puklina v boku koule se zacelila. Potom vyrazili. Kutáleli se po trávníku fantastickou rychlostí, takže krajinu, kterou míjeli, viděli jen matně.

Planina se rozprostírala do nesmírné dálky. Ani jednou nespátřili stromy, skály nebo řeky. Hawkmooon se dokonce chvíli zaobíral otázkou, jestli není umělá, nebo jestli snad nebyla někdy v minulosti uměle srovnána.

Zhenak-Teng přiložil oči k jakémusi instrumentu, kterým pravděpodobně pozoroval cestu. Ruce mu spočívaly na klíče, připevněné k ovládání, kterou občas zatočil buďto tím nebo oním směrem; tak zajisté podivné vozidlo řídil.

Jednou minuli skupinku vzdálených, pohyblivých objektů, které skrze mihotající se stěny nedokázali rozeznat. Hawkmooon na ně ukázal.

„Charkiové," řekl Zhenak-Teng. „S trochou štěstí nás nenapadnou."

Vypadali jako šedivá stvoření v barvě tmavé skály, ale s mnoha vlnajícími výčnělky. Hawkmooon nedokázal určit, zda to jsou živí tvorové, stroje, či ještě něco jiného.

Uběhla asi tak hodina a koule konečně začala zpomalovat.

„Jsme poblíž Teng-Kempu," řekl Zhenak-Teng.

O chvíli později se koule zastavila a bronzový muž se zaklonil a uvolněně si vydechl. „Výborně. Nalezl jsem, co jsem hledal. Zjistil jsem, že se Charkiové pasou na jihozápadě a neměli by se tedy k Teng-Kempu přiblížit."

„Co jsou zač, ti Charkiové," zeptal se d'Averc a zasykl, jak jej při neopatrném pohybu zabořila zranění.

„Charkiové jsou naši nepřátelé, stvoření vypěstovaná ke zničení lidského života," odpověděl Zhenak-Teng. „Živí se z povrchu země tak, že vysávají energii z Kempů našich lidí, ukrytých pod zemí."

Dotkl se páčky, koule sebou škubla a začala sestupovat pod zem.

Země je spolkla a okamžitě se za nimi zavřela. Koule ještě chvíli pokračovala v sestupu, pak se zastavila. Zničehonic se objevilo ostré světlo a oni se ocitli v malé podzemní komoře, sotva dost veliké na to, aby se do ní koule vešla.

„Teng-Kemp." Zhenak-Teng zmáčkl knoflík na ovládacím panelu, a koule se zase začala otevírat.

Sestoupili na podlahu komory, nesouce mezi sebou Mygana. Museli se sklonit, aby prošli pod klenbou do další komory, odkud proti nim pospíchali muži stejně oděni jako Zhenak-Teng, pravděpodobně aby zkontrolovali a opravili kouli.

„Tudy," zavelel vysoký muž a odvedl je do kabiny, která se začala pomalu otáčet. Hawkmooon a d'Averc se opřeli o stěny, protože se jim točila hlava, ale za chvíli to skončilo a oni vyšli do místnosti s kobercem, která byla

plná jednoduchého a pohodlně vyhlížejícího nábytku.

„Toto je moje apartmá," řekl muž. „Teď pošlu pro lékařské členy rodiny, kteří by možná mohli pomoci vašemu příteli. Omluvte mě." Zmizel do další místnosti.

O chvíli později se vrátil s úsměvem na tváři. „Moji bratři tu budou hned."

„To doufám," odvětil d'Averc úzkostlivě. „Přítomnost mrtvol mi nijak k srdci nepřirostla."

„Nebude to trvat dlouho. Pojdme teď do další místnosti, kde na vás čeká občerstvení."

Myganovo tělo nechali ležet a vstoupili do dalšího pokoje. Tácy s jídlem a pitím se tam, jak se zdálo, vznášely bez jakékoliv opory nad kupami polštářů.

Následovali příkladu Zhenak-Tenga, usadili se na polštáře a pustili se do jídla. Bylo výborné a snědli ho neuvěřitelné množství.

Zatímco jedli, vstoupili do místnosti dva muži podobného vzezření jako Zhenak-Teng.

„Je pozdě," řekl jeden z nich omluvně Zhenak-Tengovi. „Je mi líto, bratře, ale toho starce už nedokážeme oživit. Jeho zranění ve spojení s časem..."

Zhenak-Teng se nešťastně podíval na d'Averka a Hawkmoona. „Obávám se, že jste svého druha ztratili navždy."

„Pak tedy mu alespoň můžete poskytnout důstojný odchod ze světa," požádal d'Averc téměř s úlevou.

„Samozřejmě, uděláme, co je třeba."

Oba dva zmizeli asi na půl hodiny a potom se vrátili, právě když Hawkmoon a d'Averc skončili s jídlem. První muž se představil jako Bralan-Teng a druhý jako Polad-Teng. Byli to Zhenak-Tengovi bratři, praktičtí lékaři. Prohlédli Hawkmoonovy a d'Averkovy rány a potom je obvázáli. Velmi brzy se přátelé cítili mnohem lépe.

„Teď mi ale musíte povědět, jak jste se do země Kempů dostali," přál si Zhenak-Teng. „Kvůli Charkium potkáváme na našich planinách cizince jen velmi zřídka. Musíte mi vyprávět o dění v jiných částech světa..."

„Nejsem si jist, jestli budeš rozumět odpovědi na první část tvé otázky," obrátil se k němu Hawkmoon, „nebo jestli ti zprávy z našeho světa mohou nějak pomoci." Potom mu jak nejlépe dovedl vysvětlil, jak se sem dostali, a pověděl mu o jejich světě. Zhenak-Teng naslouchal velmi pozorně a zúčastněně.

„Ano, máte pravdu," přikývl, „tomu, co říkáte, pramálo rozumím. O žádné 'Evropě' nebo 'Granbretanu' jsem nikdy neslyšel a přístroj, o kterém mluvíte, není naší vědě znám. Ale věřím vám. Jak jinak byste se zničehonic mohli objevit tady, v zemi Kempů?"

„A co jsou ty Kempy?" zeptal se d'Averc. „Říkal jsi, že to nejsou města."

„To také nejsou. Jsou to rodinné domy, a každý patří jednomu klanu. V našem případě náleží podzemní dům rodině Tengů. Další příbuzné rodiny jsou Ohňové, Šekové a Nengové. Před lety jich bylo víc - mnohem víc - ale Charkiové je našli a zničili..."

„A co jsou vlastně zač, ti Charkiové?" otázal se Hawkmoon.

„Charkiové jsou naši dávní nepřátelé. Byli stvořeni někým, kdo chtěl svého času zničit všechny domy v nížině. Tento náš nepřítel se ale při nějakém výbušném pokusu sám zahubil, avšak jeho výtvar - Charkiové se dál potulují po planinách. K tomu, aby nás přemohli, mají velmi nebezpečné prostředky, protože se můžou živit naší životní energií." Zhenak-Teng se otřásl.

„Živí se vaší životní energií?" D'Averc se zamračil. „A co to vlastně je?"

„To je to, co nám dává život. Vezmou si to a nechají nás vyčerpané, nemohoucí a nehybné pomalu umírat..."

Hawkmoon měl na jazyku další otázku, ale potom si to rozmyslel. Pro Zhenak-Tenga to bylo evidentně bolestivé téma a tak se raději zeptal: „A co je vlastně tahle planina? Nepůsobí na mě moc přirozeně."

„Také že není. Kdysi zde ležela naše přístávací pole. My ze státu Jednoho sta rodin jsme kdysi bývali silní a mocní, dokud nepřišel ten, jenž stvořil Charkie. Chtěl pro sebe získat všechny náš majetek a veškeré zdroje naší síly. Jmenoval se Shenatar-vron-Kensai a z východu s sebou přivedl Charkie, jejichž jediným posláním bylo naše rodiny zničit. A také že je zničili - až na hrstku, která dosud přežívá, ale za ta staletí i nás Charkiové vyčmurchali..."

„Mluvíš o tom, jako byste ani nedoufali." D'Averc se zatvářil téměř vyčítavě.

„Prostě jen uvažujeme realisticky," odpověděl Zhenak-Teng bez jakékoliv zloby.

„Zítřka bychom se rádi vydali na cestu," řekl Hawkmoon. „Nemáš nějaké mapy nebo něco, co by nám pomohlo dorazit do města Narleen?"

„Mám mapu, ale ne moc podrobnou. Narleen bývalo veliké obchodní město na pobřeží. To ovšem bylo před několika staletími. Nemám tušení, co se s ním dnes stalo."

Zhenak-Teng vstal. „Doprovodím vás do pokoje, který jsem pro vás připravil. Tam se dnes můžete v klidu vyspat a na svou dlouhou cestu vyrazíte ráno."

Kapitola 2. - Charkiové

Hawkmoon se probudil do zvuků bitvy.

Chvíli si myslel, že sní a že je zase v jeskyni a d'Averc že stále ještě bojuje s Meliadem. Vyskočil z postele a natáhl se po meči, který ležel na židli společně s jeho roztrhaným oblečením. Byl v místnosti, kde je předešlé noci Zhenak-Teng opustil, a na druhé posteli se vyplašeně probudil d'Averc.

Hawkmoon se začal chvatně soukat do šatů. Zpoza dveří k nim doléhaly výkřiky, řinčení mečů a podivné ječivé zvuky a sténání. Když byl hotový, šel ke dveřím a malinko je pootevřel.

Byl ohromen. Bronzoví a krásní obyvatelé Teng-Kempu měli plné ruce práce, jak se pokoušeli zabít jeden druhého a nebyly to meče, jak si myslel, co o sebe zvonilo, ale řeznické sekery, železné tyče a podivná sbírka domácích i vědeckých nástrojů, momentálně používaných jako zbraně. Ve všech tvářích se zračila divoká zvířecí zuřivost a u úst se jim dělala pěna, zatímco oči zíraly tupě a šíleně. Všechny je posedlo nějaké šílenství!

Po chodbě se začal rozlévat temně modrý kouř. Cítili zápach, který Hawkmoon nedokázal identifikovat, a ozýval se řinkot rozbíjeného skla a rachot drceného kovu.

„U kouzelné hůlky, d'Averku," zalapal po dechu. „Vypadá to, že jsou něčím ovládnáni!"

Klubko mužů se náhle opřelo o dveře, vrazilo je dovnitř a Hawkmoon se ocitl uprostřed bitky. Odstrčil bojující chumel a uskočil. Ani jeden z nich jeho nebo d'Averka nenapadl. Pokračovali v krvavých jatkách, jako by si vůbec neuvědomovali přítomnost nějakých pozorovatelů.

„Tudy," řekl Hawkmoon a vyběhl z místnosti, meč stále v ruce. Rozkašlal se, když mu modrý kouř vnikl do plic a bodal jej do očí. Všude byla jen spoušť. V chodbě leželo mnoho těl jedno přes druhé.

Společně se prodírali chodbou, až došli do Zhenak-Tengova apartmá. Dveře byly zamčené. Hawkmoon do nich začal zoufale mlátit jílcem svého meče.

„Zhenak-Tengu, to jsme my, Hawkmoon a d'Averc! Jsi tam?"

Za dveřmi uslyšeli šramot a potom se dveře rozlétly dokořán. Objevil se v nich Zhenak-Teng, na tváři měl divoký výraz hrůzy. Pokynul jim, aby vstoupili, a chvatně za nimi zamkl.

„Charkiové," šeptal. „Muselo se tu pást ještě jedno stádo. Nesplnil jsem svoji povinnost. Překvapili nás. Jsme ztraceni."

„Já tu žádné příšery nevidím," řekl d'Averc. „To tví příbuzní vraždí jeden druhého."

„Ano, to je způsob, jak nás Charkiové mohou přemoci. Vyzaujívají vlny - jakési mentální paprsky - které nás dohánějí k šílenství a nutí nás vidět nepřátele ve svých přátelích a bratrech. Zatímco mezi sebou bojujeme, oni vstoupí do našeho Kempu. Za chvíli tu budou!"

„Ten modrý kouř, co je to?“ otázal se d'Averc.

„Ten nemá s Charkii nic společného. Vychází z našich rozbitých generátorů. I kdybychom se dokázali ubránit, nemáme teď žádný proud.“

Odněkud shora zaslechli hrozivé rány, které otřásly místností.

„Charkiové,“ zamumlal Zhenak-Teng. „Za chvíli jejich paprsky zasáhnou i mě, dokonce i mě...“

„A proč tě vlastně ještě nezasáhly?“ dožadoval se vysvětlení Hawkmoon.

„Někteří z nás jsou odolnější než ti ostatní a na vás jednoduše neúčinkují vůbec. Ostatní ale rychle ovládnou.“

„To nemůžeme nějak utéct?“ rozhlížel se Hawkmoon po místnosti. „Ta koule, co jsme v ní přijeli...“

„Je pozdě, příliš pozdě...“

D'Averc popadl Zhenak-Tenga za rameno a zvolal: „Pojď, člověče, když budeme dost rychlí, určitě se nám podaří utéct. Budeš kouli řídit!“

„Já musím zemřít se svou rodinou, s rodinou, které jsem sám pomohl do záhuby.“ Zhenak-Teng byl teď úplně někdo jiný než ten vyrovnaný, civilizovaný člověk, se kterým se setkali včera. Všechna jeho vitalita jej opustila. Už se mu leskly oči a Hawkmoon měl dojem, že muž podivným silám Charkii brzy podlehne.

Rozhodl se. Zvedl meč a rychle udeřil. Jílec meče zasáhl temeno Zhenak-Tengovy hlavy a ten se omráčen sesul k zemi.

„A teď, d'Averku,“ rozhodl Hawkmoon trpce, „ho musíme nějak dopravit do koule. Pospěš!“

V záchvatu kašle, jak modrý dým stále houstl, vyklopýtali z pokoje do chodeb. Nesli bezvládné tělo Zhenak-Tenga. Hawkmoon si pamatoval cestu do míst, kde kouli zanechali, a navigoval d'Averka.

Teď se celá chodba začala tak mohutně otřásat, že se museli zastavit, aby se vůbec udrželi na nohou. A potom...

„Zed! Bortí se!“ křičel d'Averc, ustupuje. „Rychle, Hawkmoone, druhou stranou!“

„Musíme se dostat ke kouli!“ volal Hawkmoon. „Musíme jít dál!“

Kousky stropu již začínaly odpadávat a šedá, jakoby kamenná věc se puklinou ve zdi vplazila do chodby. Na konci této podivné věci bylo něco, co se podobalo přísavce, jaké mívají chobotnice, a pohybovalo se to jako ústa, nastavená k polibku.

Hawkmoon se otřásl hrůzou a bodl do té věci mečem. Chapadlo se našpuleně stáhlo, jako kdyby je to gesto trochu urazilo, ale přesto se stále chtělo spřátelit a natahovalo se opět k nim.

Tentokrát do něj Hawkmoon sekl a za zdí se ozvalo pronikavé zasyčení. Nestvůra byla překvapená, že jí někdo vzdoruje. Hawkmoon si Zhenak-Tenga hodil přes rameno a ještě jednou sekl do chapadla, poté je přeskočil a bortící se chodbou se hnál dál.

„Dělej, d'Averku! Pospěš ke kouli!“

D'Averc překročil zraněné chapadlo a následoval přítele. Nyní zeď povolila úplně a odhalila spoustu vlnících se končetin, pulzující hlavu a tvář, která byla parodií lidských rysů se smířlivým, idiotským úsměvem.

„Chce si s námi hrát!“ neodpustil si d'Averc špetku černého humoru, když uhybal nataženému chapadlu. „Snad nechceš takhle zranit její city, Hawkmoone?“

Hawkmoon chvatně otevíral dveře, které vedly do komory, kde spočívala koule. Zhenak-Teng, který ležel na zemi kousek od něho, začal něco mumlat a rukama si svíral hlavu.

Hawkmoon otevřel dveře, hodil si Zhenak-Tenga zase na rameno a prošel do místnosti s koulí.

Nevycházel z ní žádný zvuk a zmizely i barvy, ale byla dostatečně pootevřená, aby mohli vstoupit dovnitř. Hawkmoon vystoupal po žebříku a Zhenak-Tenga posadil do křesla před ovládacím panelem právě ve chvíli, kdy za nimi dorazil d'Averc.

„Uved' tu kouli do pohybu,“ řekl Zhenak-Tengovi, „nebo nás ti Char-kiové zhltnou všechny, vidíš je...“ Ukázal mečem na obrovské chapadlo, které se právě prodíralo dveřmi do komory.

Po stěnách koule se k nim plazilo několik dalších chapadel. Jedno se lehce dotklo Zhenak-Tengova ramene a on zasténal. Hawkmoon zařval a sekl do něj. Padlo na podlahu, ale už tu byla další, mávala a ovíjela bronzového muže, který jejich dotyk přijímal s naprostou odevzdaností. Hawkmoon a d'Averc na něj křičeli, aby uvedl stroj do pohybu, a zoufale při tom sekali po tuctech vlnících se končetin.

Hawkmoon levou rukou popadl Zhenak-Tenga za krk a zatřásl jím. „Zavři kouli, Zhenak-Tengu! Zavři tu kouli!“

Zhenak-Teng sebou trhl a uposlechl Hawkmoonův rozkaz. Zmáčkl tlačítko, následkem toho koule začala vrčet a bzučet a rozzářila se všemi možnými barvami.

Chapadla se snažila vzdorovat pohybu stěn, jak se otvor pomalu uzavíral.

Tři pronikla d'Averkovou obranou a přisála se k Zhenak-Tengovi, který zasténal a omdlel. Hawkmoon znova a znova sekl do chapadel, zatímco se koule konečně zavřela a odlepila se od země.

Chapadla jedno po druhém zmizela, jak koule stoupala, a Hawkmoon si s úlevou vydechl. Otočil se k bronzovému muži.

„Jsme volní!“

Zhenak-Teng se probral, ale jen prázdně zíral před sebe, paže svěšené podél těla.

„Je to zlé,“ řekl pomalu. „Vzalo mi to život...“ Nato se zhroutil a svalil se z křesla.

Hawkmoon se nad ním sklonil a položil mu ruku na hrud', jestli ucítí tlukot jeho srdce. Otřásl se hrůzou.

„Je studený, d'Averku - neuvěřitelně studený!“

„A žije?“ otázal se Francouz.

Hawkmoon potřásl hlavou. „Je dočista mrtvý.“

Koule se dál rychle zvedala a Hawkmoon přiskočil k ovladačům. Zoufale na ně koukal, neschopen rozlišit jeden přístroj od druhého, a neodvažoval se něčeho dotknout, neboť by mohli zase sestoupit do podzemí, kde Charkiové hodovali na životní energii obyvatel Teng-Kempu.

Najednou se ocitli pod širým nebem a hnali si to nad trávníkem. Hawkmoon se usadil do křesla před ovládacím pultem a uchopil páčku, tak jak to viděl den předtím u Zhenak-Tenga. Opatrně jí pohnul na stranu a ucítil uspokojení, neboť koule se pustila tím směrem.

„Myslím, že to umím řídit,“ pochlubil se příteli. „Ale jak to zastavit nebo otevřít, to nemám ponětí!“

„Jestliže se od těch nestvůr vzdalujeme, tak mě to nijak zvlášť netrápí,“ prohlásil d'Averc s úsměvem. „Obrat' ten stroj na jih, Hawkmoone. Alespoň pojedeme směrem, kterým jsme zamýšleli jít.“

Hawkmoon učinil, jak d'Averc navrhl a po dlouhé hodiny se valili po rovné planině, až se po drahé době před nimi objevil les.

„Tohle bude zajímavé,“ pousmál se d'Averc, když mu Hawkmoon ukázal stromy, „jsem zvědav, jak se koule zachová, až se přiblíží ke strojům. Jednoznačně nebyla zkonstruována pro takový terén.“

Kapitola 3. - Řeka Sayou

Koule narazila do stromů s mohutným rachotem tříštícího se dřeva a deformovaného kovu.

Hawkmoona a d'Averka to odhodilo do nejzazšího rohu ovládací kabiny, kde spočívalo nepříjemně chladné tělo Zhenak-Tenga.

Nato byli vymrštěni nahoru, potom do strany a nebýt toho, že stěny koule byly dobře vypořstrovány, byli by s polámanými kostmi zemřeli.

Konečně se koule přestala kutálet. Ještě chvíli se houpala a potom se najednou rozpoltila, takže se Hawkmoon s d'Averkem svalili na zem.

„Jak zcela zbytečná zkušenost pro tak slabého člověka, jako jsem já," povzdychl si d'Averc.

Hawkmoon se zazubil, částečně přítelovu vtipku a částečně úlevou.

„Musím říct, že jsme uprchli mnohem snáze, než bych si troufl doufat," řekl. „Vstávej, d'Averku, musíme pokračovat dál, vyrazit na jih!"

„Myslím, že potřebujeme odpočinek," d'Averc se protahoval, vzhlíží-je k zeleným korunám stromů. Mezi nimi prosvítalo slunce a měnilo les ve smaragd a zlato. Všude byla cítit ostrá vůně borovic a těžší vůně bříz. Z větve nad nimi na ně jasně černýma očima výsměšně jukala veverka. Za nimi, mezi zamotanými kořeny a větvemi stromů, ležel vrak koule. Několik menších stromů bylo vyrváno a ostatní byly polámané. Hawkmoon si uvědomil, že měli při útěku opravdu veliké štěstí. Roztřásl se šokem a teprve teď pochopil smysl d'Averkových i slov. Posadil se na travnatý kopeček a odvrátil oči od íraku podivného dopravního prostředku i od mrtvol y Zhenak-Tenga, která ležela vedle trosek.

D'Averc si lehl do trávy a převálil se na záda. Z kapsy roztrhaného pláště vytáhl pevně sbalený svitek pergamenu - mapu, kterou mu Zhenak-Teng dal krátce předtím, než se předešlé noci odebrali k spánku.

D'Averc pergamen rozbil a začal si jej prohlížet. Pozoruhodně detailně na něm byla znázorněna planina, označeny různé Kempy Zhenak-Tengových lidí a také něco, co vypadalo jako značení území Charkioů. Nad většinou zakreslených podzemních obydlí byly kříže; pravděpodobně znázorňovaly domy, které již Charkiové zničili.

Ukázal na místo v rohu mapy. „Tady. Tady je náš les a kousek na sever je vyznačena řeka - řeka Sayou. Tahle šipka směřuje na jih, do Narleen. Podle toho, co vidím, by nás řeka měla dovést až do města."

Hawkmoon přikývl. „Vydejme se tedy k řece, jen co se zotavíme. Čím dříve se do Narleen dostaneme, tím lépe, protože tam snad alespoň můžeme zjistit, v jakém prostoru a čase jsme se ocitli. Byla směla, že nás Charkiové napadli právě dnešní noc. Kdybychom měli možnost mluvit se Zhenak-Tengem déle, podařilo by se nám třeba zjistit, kde jsme."

Hodinu nebo více pak spali v pokoji lesa, potom se zvedli, upravili si poněkud ošuntělou výstroj a roztrhané šaty a vyrazili na sever, k řece.

Jak postupovali hlouběji do lesa, porost byl stále hustší a neprostupnější a kopce, na kterých se stromy tísnily, byly stále strmější, takže navečer byli oba tak unavení a v tak špatné náladě, že spolu sotva promluvíli.

Hawkmoon se probíral předměty v měšci, jež měl u opasku. Našel v něm ozdobnou dřevěnou krabičku s troudem. Šli dál ještě asi půl hodiny, když dorazili k potoku, který napájel jezírko usazené mezi vysokými břehy, které jej na třech stranách obklopovaly. Na čtvrté straně byla malá paseka a Hawkmoon řekl: „Tady strávíme noc, d'Averku, já už dál nemůžu.“

D'Averc přikývl, plácl sebou na břeh jezírka a nenasytně začal pít průzračnou vodu. „Bude asi hodně hluboké,“ podotkl, utíraje si rty.

Hawkmoon zakládal ohniště a neodpovídal.

Za chvíli oheň pěkně plápolal.

„Měli bychom asi ulovit nějakou zvěř,“ protáhl d'Averc líně. „Začínám mít hlad. Víš něco o lesním lovu, Hawkmoone?“

„Něco málo ano,“ odpověděl Hawkmoon, „ale já hlad nemám, d'Averku.“

A s těmito slovy uleh a usnul.

Byla noc, zima, a Hawkmoona probudil vyděšený křik jeho přítele.

Okamžitě vstal a podíval se směrem, jímž d'Averc ukazoval. Okamžitě podvědomě tasil meč. Až se zajíkl hrůzou nad tím, co spatřil.

Z vod jezera se zvedala obrovská plazovitá příšera a po mohutných bocích jí stékala voda. Černé oči jí plály a šupiny měla temné jako noc. Jenom tlama, která se teď doširoka otevírala, obsahovala běl špičatých zubů. S hlasitým mlaskavým zvukem se nestvůra hnala vodou.

Hawkmoon ustupoval, ale před příšerou si připadal jako trpaslík. Její hlava se mu mrskala před obličejem, zuby mu cvakaly kousek od tváře a odporný dech příšery jej téměř dusil.

„Uteč, Hawkmoone, uteč!“ křičel na něj d'Averc a společně klopýtali zpátky do lesa.

Ale nestvůra vylezla z vody a hnala se za nimi. Z tlamy jí vycházel hrůzostrašný skřehotavý zvuk, který naplňoval celý les. Hawkmoon a d'Averc se pevně drželi za ruce, jak se v temnu noci drali téměř poslepu hustým porostem.

Znovu se ozval dlouhý skřehotavý řev a tentokrát vzduchem jako bič zasvištěl měkký, dlouhý jazyk, který d'Averka omotal v pase.

D'Averc řval a sekal do jazyku mečem. Hawkmoon zakřičel, vyrazil a nestvůru bodl veškerou silou, která mu zbývala, zatímco stále držel d'Averka za ruku a přidržoval ho na zemi, jak nejlépe mohl.

Jazyk je neúprosně přitahoval k dokořán zející tlamě vodní bestie. Hawkmoonovi bylo jasné, že tento způsob boje je pro d'Averkovu záchranu beznadějný. Pustil d'Averkovu ruku, uskočil a ťal do tlustého, černého jazyku.

Potom uchopil meč do obou rukou, zvedl jej vysoko nad hlavu a

znovu udeřil plnou silou.

Příšera znovu zavřeštěla, až se zem otřásla, ale jazyk se odděloval jen pomalu a řinula se z něj slizká krev. Les zněl odporným řevem a stromy se začaly lámat a rozhrnovat, jak se vodní nestvůra valila za nimi. Hawkmoon i popadl d'Averka, odkopl lepkavé maso uťatého jazyka a postavil přítele na nohy.

„Díky,“ oddychoval d'Averc, jak utíkali. „Tahle zem se mi přestává líbit, Hawkmoone, připadá mi, že tu číhá mnohem více nástrah než v té naší!“

Obludná bestie z jezera chrochtala a skřehotala vztekem a hnala se za nimi.

„Už nás skoro dohání!“ křičel Hawkmoon. „Nedokážeme jí utéct!“

Otočili se a zírali do temnoty. Jediné, co viděli, byly žhnoucí oči. Hawkmoon potěžkal meč, aby si jej vyvážil.

„Máme jedinou šanci,“ zvolal a mrštil meč přímo do zlých očí.

Mezi stromy se ozvalo další skřehotavé zařvání a hlasitý praskavý zvuk. Vzápětí žhnoucí bulvy zmizely a oni slyšeli, jak se nestvůra potácí zpátky do jezírka.

Hawkmoon si úlevou vydechl. „Nezabil jsem to, ale nepochybně ta obluda usoudila, že nebudeme tak snadnou kořistí, jak si původně myslela. Pojd', d'Averku, musíme se dostat k té řece jak nejrychleji to půjde. Těhle les bych rád nechal za zády!“

„A z čeho usuzuješ, že je řeka méně nebezpečná?“ zeptal se ho d'Averc ironicky, když znovu vykročili lesem, řídíce se podle toho, na které straně stromů rostl mech.

O dva dny později vyšli z lesa a stanuli na úbočí kopce, který se velmi prudce svažoval do údolí, jímž protékala široká řeka. Nebylo pochyb o tom, že je to řeka Sayou.

Byli špinaví, neoholení, šaty měli roztrhané do té míry, že se skoro rozpadaly.

Jediná zbraň, která Hawkmoonovi zbývala, byla dýka, a d'Averc, který přišel o plášť i kazajku, byl do pasu nahý.

Běželi z kopce, aniž by dbali na to, že je bodají větve a že klopýtají přes kořeny. Pospíchali k řece.

Kam je řeka dovede, nevěděli, ale přáli si nechat les a jeho příšery daleko za sebou. I když po té první noci už na nic dalšího tak hrozného nenarazili, viděli zdáli i jiné nestvůry a stále nacházeli stopy dalších.

Vrhli se do vody a začali si z těl smývat bahno a špínu; přitom se na sebe zubili.

„Ach, sladká vodičko!“ pronesl d'Averc. „Ty tečeš do městeček a měst, k civilizaci. Je mi jedno, co mi ta civilizace nabízí, bude pro nás známějším a vítanějším prostředím než ten špinavý kus přírody, se kterým jsme právě měli tu čest se seznámit!“

Hawkmoon se pousmál. I když zcela nesdílel d'Averkův sentiment, jeho pocity dobře chápal.

„Postavíme si vor," navrhl. „Máme štěstí, že řeka plyne na jih. Nemusíme dělat nic, jen nechat proud, aby nás zanesl k cíli!"

„A můžeš chytat ryby? Obstarat nám chutné jídlo. Nejsem zvyklý na prostou stravu předešlých dní, složenou z bobulí a kořínků, uť!"

„Naučím chytat ryby i tebe, d'Averku. Mohlo by se ti to někdy v budoucnu hodit, kdyby ses náhodou ocitl v podobné situaci!" Hawkmoon se rozesmál a plácl přítele po zádech.

Kapitola 4. - Valjon ze Starvelu

Po čtyřech dnech je vor donesl mnoho mil po proudu. Břehy již neobklopovaly lesy, ale místo nich byly po obou stranách mírné vršíčky a lány divokého obilí.

Hawkmoon a d'Averc se živilí tučnými rybami, které lovili v řece, společně s obilím a ovocem, které nacházeli na březích řeky, a byli klidnější myslí, neboť vor plynul po řece dál do Narleen.

V potrhaných šatech a s vousy, které den ode dne houstly, působili dojmem námořníků z nějaké ztroskotané lodi, ale v očích už neměli ten divoký pohled hladu a zranitelnosti a nálada se jim zlepšila.

Bylo to čtvrtého dne pozdě odpoledne. Spatřili loď a rázem vyskočili. Divoce začali mávat rukama, aby upoutali pozornost posádky.

„Možná, že ta loď je z Narleen!“ křičel Hawkmoon. „Možná, že nás nechají odpracovat si cestu do města!“

Loď byla dřevěná, měla vysokou příď a zářila jasnými barvami. Byla vlastně červená se zlatým, žlutým a modrým lemováním. Ač měl škuner dva veliké stěžně, byl vybaven i vesly, která teď používal, aby loď poháněla proti proudu k nim. Na lodi vlálo sto pestrobarevných vlajek a posádka měla na sobě uniformy.

Námořníci zvedli vesla a loď se stočila k nim. Z paluby na ně shlédli muž se silně zarostlou tváří a otázel se: „Kdo jste?“

„Cestovatelé. Jsme v těchto končinách cizinci. Můžeme být přijati na loď, abychom si odpracovali cestu do Narleen?“ zeptal se d'Averc.

Vousatý muž se zasmál. „Jo, to určitě můžete. Pojdte nahoru, pánové.“

Přes bok lodi se rozvinul provazový žebřík a Hawkmoon s d'Averkem po něm vděčně vystoupali na ozdobnou palubu lodi.

„Tahle loď se jmenuje Jestřábí řeka,“ sdělil jim vousatý muž. „Už jste o ní slyšeli?“

„Pověděl jsem vám, že jsme cizinci,“ řekl Hawkmoon.

„Ano... Vlastní ji Valjon ze Starvelu. Nepochybuji, že jste o slyšeli alespoň o něm.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou d'Averc. „Ale jsme mu vděční, že vyslal svoji loď na tuto řeku,“ pousmál se. „A teď, přáteli, co říkáte na to, abychom si cestu do Narleen odpracovali?“

„Jestliže nemáte žádné peníze...“

„Nic...“

„Bude nejlepší, když se zeptám Valjona samotného, co s vámi chce udělat.“

Vousatý muž je odvedl na záďovou plošinu, kde stál hubený, zamyšlený muž, který si jich nevšímal.

„Lorde Valjone?“

„Co je, Ganaku?“

„Ti dva muži, které jsme vzali na palubu, nemají žádné peníze a říkají, že by si chtěli cestu odpracovat.“

„Tak je nech, Ganaku, pokud si to přejí,“ usmál se Valjon suše. „Nech je.“

Na Hawkmoona a d'Averka se ani jednou nepodíval přímo a očima dál měřil řeku. Mávnutím ruky je propustil.

Když se Hawkmoon rozhlédl kolem, měl nepříjemný pocit. Celá posádka na ně s lehkým úsměvem tiše zírala.

„Co je to za vtip?“ zeptal se, poněvadž bylo jasné, že to nějaký vtip je.

„Vtip?“ podivil se Ganak. „Žádný vtip. A nyní, pánové, jste ochotni veslovat, abyste se dostali do Narleen?“

„Jestli se tak dostaneme do města,“ d'Averc se díval na posádku s jistým odporem.

„Vypadá to jako dost namáhavá práce,“ usoudil Hawkmoon. „Ale do Narleen by to nemělo být daleko, je-li naše mapa správná. Dovedte nás k veslům, příteli Ganaku.“

Ganak je vedl po palubě, až došli k lávce mezi veslaři. Hawkmoon byl pohledem na veslaře šokován. Všichni vypadali napůl hladově a byli špinaví. „Nechápu to...“ začal.

„Ale brzy pochopíš,“ zařehotal se Ganak.

„Kdo jsou ti muži?“ zeptal se d'Averc zděšeně.

„Jsou to otroci, pánové - stejně jako vy. Na palubu Jestřábí řeky nebereme nic, co by nám nepřineslo zisk, a protože nemáte peníze a možnost požadovat za vás výkupné nevypadá pravděpodobně, uděláme z vás otroky, kteří pro nás veslují. Sedněte si tam!“

D'Averc vytáhl meč a Hawkmoon dýku, ale Ganak uskočil a dal signál svým mužům. „Vezměte si je, hoši. Naučte je novým trikům, protože jak se zdá nechápou, co je povinností otroků.“

Za nimi po lávce přicházela spousta námořníků, všichni s blýskavými čepelemi v rukách, zatímco další horda mužů přicházela z paluby.

D'Averc a Hawkmoon se připravili, že s sebou před smrtí vezmou ještě značné množství námořníků, ale najednou se shora po laně spustila postava, udeřila je do hlavy jednou dvakrát kyjem z tvrdého dřeva a srazila je mezi otroky.

Člověk na lávce se zubil, poskakoval a odložil kyj. Ganak se smál a poplácával ho po ramenou. „Dobrá práce, Orindo. Tohle je nejlepší trik a vždycky ušetří spoustu prolité krve.“

Ostatní seskočili dolů, odzbrojili omráčené muže a provazy jim jedno zápěstí připoutali k veslu.

Když se Hawkmoon probral, seděl vedle d'Averka na tvrdé lavici a Orindo, usazený na lávce nad nimi, pohupoval nohama. Chlapec, kterému mohlo být tak šestnáct let, měl na tváři pohrdavý výraz.

Zavolal na někoho, koho neviděli. „Už se probrali. Můžeme vyrazit - zpátky do Narleen.“

Mrkl na Hawkmoona a d'Averka. „Začněte, pánové. Buďte tak laskaví a začněte veslovat.“ Vypadalo to, že napodobuje hlas, který slyšel. „Máte štěstí,“ dodal. „Pojedeme po proudu. Vaše první práce bude snadná.“

Hawkmoon se přes své veslo posměšně uklonil. „Děkujeme vám, mladý muži. Vážíme si vaší starostlivosti.“

„Budu vám čas od času dávat další rady. To už je ta má dobrotivá povaha,“ Orindo vyskočil, sebral svůj červenomodrý kabát a odskákal po lávce pryč.

Nahlédla k nim Ganakova tvář. Ostrým lodním hákem píchal Hawkmoona do ramene. „Vesluj poctivě, příteli, nebo tohle ucítíš ve střevech.“ Ganak zmizel. Ostatní veslaři se dali do práce a Hawkmoonovi s d'Averkem nezbylo, než je napodobit.

Po většinu dne veslovali. V nozdrách je štípal pach vlastního potu i zápach ostatních veslařů. V poledne dostali misku nějaké kašovitě šlichty. Byla to úmorná práce, ale to, že si ostatní veslaři pochvalovali lehkost tohoto úkolu, naznačovalo, jaká dřina muselo být veslování proti proudu!

V noci leželi zhroucení přes vesla, sotva schopni sníst druhou misku břečky, která byla přinejmenším ještě odpornější než ta první.

Hawkmoon i d'Averc byli příliš unaveni, než aby mohli mluvit, ale přesto se pokusili nějak vyprostit z pout. Bylo to nemožné, protože byli příliš vysláblí. Nedokázali se zbavit pevně zauzlovaných provazů.

Příštího rána je probudil Ganakův hlas. „Všichni veslaři na levoboku se dají do práce. No tak, chamradi líná! Mám na mysli vás, pánové! Tahat! Tahat! V dohledu je kořist a jestli nám unikne, poznáte, co je to hněv lorda Valjona!“

Vychrtlá těla ostatních veslařů se po této výhrůžce okamžitě dala do pohybu a Hawkmoon i d'Averc začali ohýbat hřbety s nimi, stáčejiíce obrovskou loď proti proudu.

Shora slyšeli kroky mužů, kteří pospíchali sem a tam v přípravách na bitvu. Ze zádi chroptěl Ganakův hlas, který ve jménu svého pána, lorda Valjona, vydával rozkazy.

Hawkmoon si myslel, že pod hrozným břemenem veslování zemře. Cítil, jak mu bije srdce a jak mu svaly praskají v agónii vyčerpání. Byl sice silný, ale tento druh činnosti byl neobvyklý a namáhal ty části těla, které takové zátěži nebyly ještě nikdy vystaveny. Tekl z něj pot a vlasy se mu lepily na tvář, ústa měl otevřená, jak lapal po dechu.

„Ach, Hawkmoone,“ zavzdychal d'Averc. „Tohle - není - má - životní - role...“

Ale Hawkmoon pro bolest na hrudi a v pažích nedokázal odpovědět.

Loď sebou prudce trhla, jak přirazila ke druhé, a Ganak zařval: „Veslaři, pusťte vesla!“

Hawkmoon i ostatní rozkazu okamžitě uposlechli a sklonili se přes

vesla, zatímco nahoře se rozpoutala válečná vřava. Slyšeli řinčet meče, chroptět muže v agónii, zvuky zabíjení a umírání, ale Hawkmoonovi to připadalo jen jako vzdálený sen. Cítil, že kdyby musel pokračovat ve veslování na galéře lorda Valjona, brzy by zemřel.

Najednou nad sebou uslyšel hrdelní řev a cítil, jak na něj dopadlo něco těžkého. To něco se chvíli zmítalo, potom se mu přeplazilo přes hlavu a dopadlo před něj. Byl to námořník z cizí lodi. Vyhlížel barbarsky a tělo měl pokryté zrzavými chlupy. Z trupu mu trčela veliká šavle. Muž zalapal po dechu, zachvěl se a zemřel. Z ruky mu vypadla dýka.

Hawkmoon na něj chvíli tupě zíral, ale potom mu mozek začal pracovat. Natáhl nohu a zjistil, že na dýku dosáhne. Postupně ji s několika přestávkami přitáhl k sobě, až ji nakonec zašoupl pod lavici. Poté se vyčerpaný znovu sesul přes veslo.

Mezitím zvuky bitvy utichly a Hawkmoona přivedl k vědomí zápach hořícího dřeva. V panice se začal rozhlížet, ale potom mu došlo, co se děje.

„To hoří ta druhá loď,“ promluvil d'Averc. „Jsme na palubě pirátské lodi, příteli Hawkmoone. Pirátské.“ Cynicky se zasmál. „Jaké nedůstojné povolání - ještě s tak chatrným zdravím...“

Hawkmoon si tak trochu sebekriticky uvědomil, že d'Averc snáší jejich svízelnou situaci lépe než on.

Zhluboka se nadýchl a narovnal ramena, jak nejlépe mohl.

„Mám dýku...“ spustil šeptem a d'Averc rychle přitakal.

„Já vím. Viděl jsem tě. Rychlá reakce. Asi na tom přece jen nebudeš tak špatně. Já už jsem málem myslel, že jsi na dně!“

Hawkmoon řekl: „Dnes v noci odpočívej až do chvíle těsně před úsvitem. Potom utečeme.“

„Ano,“ souhlasil d'Averc. „Schováme si co nejvíce sil, tolik, kolik budeme moci. Kuráž, Hawkmoone, brzy budeme svobodní.“

Pro zbytek dne veslovali po proudu a přestali jen v poledne při svých miskách s kaší. Jednou si Ganak přidřepel na lávce a lechtal Hawkmoona lodním hákem.

„Takže, drazí přátelé, ještě jeden den a budete mít, po čem jste toužili. Zítra zakotvíme ve Starvelu.“

„A co je to Starvel,“ zachroptěl Hawkmoon.

Ganak na něj užasle zíral. „Musíš být opravdu z velké dálky, když jsi nikdy neslyšel o Starvelu. Je to část Narleen - ta nejprivilegovanější část. Je to obezděné město, kde sídlí velcí princové a vládci řeky, z nichž tím největším je lord Valjon sám.“

„Jsou to všechno piráti?“ zeptal se d'Averc.

„Opatrně, cizince,“ zavrčel Ganak zamračeně. „Po právu si bereme všechno, co je na řece. Řeka náleží lordu Valjonovi a jeho pairům.“

Narovnal se a zase odešel. Veslovali až do setmění a potom, na Ganakův rozkaz, ustali. Hawkmoonovi práce již nepřipadala tak úmorná, neboť tělo i svaly si na ni zvykly, ale byl stále unaven.

„Musíme se ve spaní střídat," šeptal d'Averkovi, když jedli večerní břečku. „První ty a potom já."

D'Averc přikývl a téměř okamžitě se svalil.

V noci se ochladilo a Hawkmoon měl co dělat, aby sám neusnul. Slyšel kroky první hlídky, pak druhé. S úlevou šťouchal do d'Averka, dokud se neprobudil.

D'Averc zamručel a Hawkmoon už spal, jen mu myslí bleskla d'Averkova slova, že do úsvitu budou při troše štěstí svobodní. Pak přijde ten těžší úkol - tajně opustit loď.

Probudil se s pocitem nezvyklé lehkosti a uvědomil si, že ruce již nemá připoutány k veslu. D'Averc musel v noci zapracovat. Už skoro svítalo.

Otočil se k příteli, který se zubil a mrkal na něj. „Připraven?" zamumlal d'Averc.

„Jo..." odpověděl Hawkmoon s úlevným povzdechem. Závistivě hleděl na dýku, již d'Averc držel.

„Kdybych tak měl zbraň, zaplatil bych Ganakovi za jeho drzost."

„Na to teď není čas," připomněl d'Averc.

Opatrně se zvedli z lavic a vystrčili hlavy nad lávku. Na vzdáleném konci paluby stál námořník, který měl hlídku, a na zádi čněla zamklá, zadumaná postava lorda Valjona. Jeho bledá tvář zírala do temnoty noční řeky.

Námořník k nim byl otočen zády a ani Valjon nevypadal, že by se hodlal v nejbližší době otočit.

Vyšvihli se tedy na lávku a kradmo vyrazili na před.

Ale v tu chvíli se Valjon otočil a ozval se jeho záhrobní hlas.

„Co je to? Dva otroci utíkají?"

Hawkmoon se roztrásl. Valjonův instinkt byl neomylný, protože vidět je nemohl. Možná, že jenom něco zaslechl. Lordův hlas, ač hluboký a tichý, se nějak nesl po celé délce lodi. Námořník na hlídce se otočil a zařval. Na záďové plošině spatřili lorda Valjona a jeho smrtelně bledá tvář je oslnila.

Z podpalubí se vynořilo několik námořníků a z obou stran jím zastoupilo cestu. Přibližovali se a tak se Hawkmoon rozběhl na zád', k Valjonovi. Hlídkující námořník vytáhl šavli a sekl po něm. Hawkmoon byl zoufalý. Skrčil se, unikl úderu, popadl muže v pase a mrští jím o palubu, kde omráčen zůstal ležet. Hawkmoon, dlouho sužovaný nečinností, okamžitě zvedl neobratnou zbraň a uťal muži hlavu. Potom se otočil a pohlédl na lorda Valjona.

Pirátského lorda blízkost nebezpečí nijak nevzrušovala. Dále zíral na Hawkmoona bledými, kalnými zraky.

„Jsi blázen," pronesl pomalu. „Protože já jsem lord Valjon."

„A já jsem Dorian Hawkmoon, kníže kölnský! Bojoval jsem proti temným lordům Granbretanu a přemohl je. Odolal jsem jejich nejmocnějšímu kouzlu, a důkazem je tento kámen v mém čele. Já se tě nebojím, lorde Valjone, ty piráte!"

„Pak se boj ostatních," zamumlal Valjon a ukázal štíhlým prstem za

Hawkmoona.

Hawkmoon se otočil na patě a uviděl velké množství námořníků. Valili se na něj a na d'Averka, který byl vyzbrojen pouhou dýkou.

Hawkmoon mu hodil šavli. „Zadrž je, d'Averku. Já si vezmu vůdce!“ A vyskočil na zvýšenou záď, chytil se zábradlí a přehoupl se přes něj, zatímco lord Valjon s výrazem lehkého údivu o pár kroků ustoupil.

Hawkmoon k němu postupoval s roztaženými rukama.

Valjon zpod volného roucha vytáhl tenkou čepel, kterou namířil na Hawkmoona. Nepokusil se zaútočit, ale stále ustupoval.

„Otroku,“ zamumlal lord Valjon a krutý výraz v obličeji mu náhle strnul. „Otroku.“

„Nejsem žádný otrok, jak sám uvidíš.“ Hawkmoon uhnul rapíru a snažil se toho podivného kapitána pirátů sevřít do náruče. Valjon rychle ustoupil, před sebou stále napřaženou čepel.

Hawkmoonův útok na něj byl nepochybně neslýchanou nehorázností, protože lord Valjon vůbec nevěděl, co má dělat. Byl vyrušen ze zamyšlení a teď zíral na Hawkmoona, jako by ani nebyl skutečný.

Hawkmoon znovu vyrazil, uhýbaje ostří napřažené zbraně. Valjon znovu uskočil.

Dole stál d'Averc zády ke stěně plošiny a odrážel námořníky, kteří se k němu tlačili po úzké lávce. Zavolal na Hawkmoona:

„Pospěš si s tou prací, příteli Hawkmoone, nebo v sobě za chvíli budu mít tučet šavlí!“

Hawkmoon namířil a vyslal úder na Valjonovu tvář. Ucítit, jak se pěstí dotkl chladné, suché kůže, uviděl, jak se mužova hlava zvrátila a zbraň mu vypadla z ruky. Hawkmoon rapír okamžitě sebral. Podivil se, jak je krásně vyvážený a zvedl bezvědomého Valjona na nohy, aby mu hrot namířil na břicho.

„Zpátky, bando, nebo váš pán zemře!“ křičel. „Zpátky!“

Ohromení námořníci se dali na ústup. Tři mrtví zůstali ležet d'Averkovi u nohou. Za nimi se chvatně vynořil Ganak. Měl na sobě jenom suknici a v ruce šavli. Když spatřil Hawkmoona, spadla mu čelist.

„A teď, d'Averku, bys mě možná rád následoval sem,“ zvolal Hawkmoon téměř vesele.

D'Averc plošinu obešel a nahoru na záď vylezl po žebříku. Zazubil se na Hawkmoona. „Dobrá práce, příteli.“

„Počkáme do svítání!“ zvolal Hawkmoon. „Potom vy námořníci na vedete loď ke břehu. Až to uděláte a my budeme svobodní, pak možná vašeho pána propustím živého.“

Ganak zahudroval. „Jsi blázen, když takhle zacházíš s lordem Valjonem. Ty nevíš, že je ve Starvelu nejmocnějším říčním vládcem.“

„O vašem Starvelu nevím nic, příteli, ale odvážil jsem se bojovat proti nástrahám Granbretanu, odvážil jsem se až do samého srdce Temného impéria a pochybuji o tom, že pro mě představujete nějaké strašlivější ne-

bezpečí než oni. Strach patří k emocím, které málokdy pociťuji, Ganaku. Ale tobě povídám, že se ti pomstím. Tvé dny jsou sečteny."

Ganak se rozesmál. „Tvé štěstí z tebe dělá hlupáka, otroku! Pomsta bude neměnným právem lorda Valjona!"

Úsvit již začínal rozjasňovat horizont. Hawkmoon si Ganakova posměchu nevšímal.

Připadalo jim, že uplynulo celé století, než slunce konečně vyšlo a začalo ozařovat stromy na protějším břehu řeky. Zakotvili poblíž levého břehu, nedaleko malé zátoky, která mohla být tak půl míle vzdálená.

„Dej rozkaz veslovat, Ganaku!" zvolal Hawkmoon. „Jedeme k levému břehu."

Ganak se mračil a nijak nehodlal uposlechnout.

Hawkmoon zahákl paži Valjonovi kolem krku. Muž se začínal probouzet. Hawkmoon mu mečem ukázal na břicho. „Ganaku, Valjon může zemřít pomalu."

Náhle z hrdla pána pirátů zazněl ironický smích. „Zemřít pomalu..." řekl. „Zemřít pomalu..."

Hawkmoon na něj nevěřicně zíral. „Ano, já vím, kam nejlépe bodnout, abych ti dopřál k umírání co nejvíce času a bolesti."

Valjon už nic dalšího neřekl, jen nečinně stál, zatímco ho Hawkmoon stále držel pod krkem.

„Ganaku! Dej povel!" zvolal d'Averc.

Ganak se zhluboka nadýchl. „Veslaři!" zařval a začal rozdávat rozkazy. Vesla zavržala, záda veslařů se ohnula a loď se pomalu dala do pohybu k levému břehu širošíře řeky Sayou.

Hawkmoon pozorně sledoval Ganaka, neboť se bál, že by je mohl podvést, ale Ganak se nehýbal a jenom se mračil.

Jak se stále více přibližovali břehu, Hawkmoon se začal uklidňovat. Byli téměř volní. Na zemi se každému pronásledování mohli vyhnout, protože námořníci by beztak nebyli ochotni loď opustit.

Pak uslyšel d'Averkův výkřik a uviděl, jak přítel ukazuje vzhůru. Vzhlédl a uviděl postavu, jak se nad ním po laně snáší na palubu.

Byl to ten chlapec Orindo s kyjem v ruce a s divokým šklebem na rtech.

Hawkmoon pustil Valjona a zvedl ruce, aby se chránil, ale nemohl udělat to nejučinnější - použít meč, aby po Orindovi ťal, zatímco sestupoval. Kyj mu těžce dopadl na ruku a on se zapotácel. D'Averc přispěchal a chytil Orinda kolem pasu; tím mu znehybnil i ruce.

Valjon se vzchopil a rychlými kroky seběhl po schůdcích; vyřázel podivný bezeslovný pokřik.

D'Averc odstrčil Orinda a divoce zaklel.

„Dvakrát jsme se nechali nachytat na stejný trik, Hawkmoone. Za to si zasloužíme zemřít!"

Rozzuření námořníci, vedeni Ganakem, už vybíhali po schůdcích.

Hawkmoon vyrazil na Ganaka, ale vousatý pirát úder odrazil a obrovským rozmachem zamířil na Hawkmoonovy nohy. Hawkmoon byl nucen uskočit. Ganak vylezl na palubu a postavil se proti němu s zuřivým šklebem ve tváři.

„Teď se ukaž, jak umíš bojovat s pravým mužem!“ zvolal Ganak.

„Žádného muže nevidím, jen jakési zvíře.“ A Hawkmoon se zasmál, jak Ganak znovu udeřil. Vzápětí udělal sám výpad tím báječným mečem, který sebral Valjonovi. Šermovali, pohybující se po palubě, zatímco d'Averc držel ostatní na uzdě. Ganak byl mistr šermíř, ale jeho šavle se nemohla měřit se stříbrolesklým mečem pirátského lorda.

Hawkmoon soupeře mrštným výpadem zasáhl do ramene a okamžitě se stáhl, když mu Ganakova šavle zařinčela o jílec meče. Cítil, jak mu zbraň málem vypadla z ruky, ale ihned sebral síly a znovu ťal; přitom zranil Ganaka na levé ruce.

Vousáč zavyl jako zvíře a vyrazil s novou zuřivostí.

Hawkmoon znovu bodl a tentokrát Ganaka zasáhl do pravé paže. Krev se teď pirátovi řinula po obou svalnatých pažích a Hawkmoon byl stále bez zranění. Ganak se znovu vrhl na knížete, tentokrát však již v jakési zuřivé panice.

Další Hawkmoonův úder směřoval na srdce, aby Ganaka ušetřil dalšího trápení. Špička čepele se zakousla do masa, sjela po kosti a život Ganaka opustil.

Ostatní piráti ale již mezitím vytlačili d'Averka na plošinu a obklíčili jej, přestože se divoce bránil krátkou šavlí. Hawkmoon nechal Ganakovu mrtvolu být a vyrazil přáteli na pomoc. Ještě než si piráti stačili uvědomit jeho přítomnost, bodl jednoho z nich do krku a druhého mezi žebra.

Chránice si navzájem záda Hawkmoon s d'Averkem odráželi útoky pirátů, ale zdálo se, že jim musí brzy podlehnout, neboť na pomoc svým druhům přibíhali další.

Brzy palubu pokrývala mrtvá těla a Hawkmoon s d'Averkem utržili tucty ran a byli celí zakrvácení. Bili se dál. Hawkmoon letmo zahlédl lorda Valjona, jak stojí u hlavního stěžně a z hloubky svých očí na knížete upřeně zírá, jako by si přál, aby měl pro zbytek života jasný výraz v tváři, bude-li to třeba.

Hawkmoon se zachvěl, ale vzápětí už plnou pozornost obrátil k útočícím námořníkům. Úder šavlí naplocho jej zasáhl do spánku a on se musel opřít o d'Averka. Tím porušil přítelovu rovnováhu. Společně dopadli na palubu, avšak bojovali dál; tentokrát proto, aby se zase mohli postavit. Hawkmoon zasáhl jednoho muže do žaludku, druhého udeřil do tváře pěstí a zvedl se na kolena.

Potom najednou námořníci ustoupili a pohledy upřeli kamsi nalevo. Hawkmoon vyskočil a d'Averc také.

Námořníci s obavami sledovali, jak ze zátoky vyplouvá dvoustěžňová loď s bílými plachtami, nadouvánými čerstvým vánkem z jihu. Sytě černé a modré barvy trupu zářily v časném ranním slunci a palubní zábradlí lemo-

vali ozbrojení muži.

„Zajisté loď rivalských pirátů," usoudil d'Averc a využil výhody, aby sťal nejbližšího námořníka a přeběhl ke kormidelní nástavbě. Hawkmoon následoval jeho příkladu a se zády opřenými o prkna nástavby bojovali dál, ačkoliv polovina jejich nepřátel teď utíkala po schůdcích k lordu Valjonovi, aby vyslechli pánovy rozkazy.

Přes vodu zaslechli nějaký hlas, ale byl příliš vzdálený, aby rozuměli jednotlivým slovům.

Najednou v tom zmatku Hawkmoon zaslechl Valjonův hluboký, melancholický hlas, jak vyslovil jediné slovo - slovo, v němž zazněl hluboký odpor.

To slovo bylo „Bewchard!"

Pak se do nich námořníci znovu pustili a Hawkmoon ucítil, jak ho šavle škrábala do obličeje, otočil planoucí oči k útočníkovi a mečem jej prošíkoval zdola. Hrot pronikl ústy a zajel do mozku. Než muž zemřel, slyšeli jej dlouze, hrůzostrašně řvát.

Hawkmoon nepocíťoval žádný soucit, meč vytáhl a vrazil jej druhému nepříteli do srdce.

Zatímco bojovali, černomodrý škuner se stále víc a více přibližoval.

Hawkmoonovi prolétla hlavou myšlenka, jestli ta loď bude přítelem, či nepřitelem. Ale pak již nebyl na přemýšlení čas, poněvadž pomsty chtěví piráti na ně neodbytně dotírali a jejich těžké šavle se jen zvedaly a zase dopadaly.

Kapitola 5. - Pahl Bewchard

Jakmile jim černomodrá loď přirazila k boku, uslyšel Hawkmoon, jak Valjon křičí:

„Zapomeňte na otroky! Zapomeňte na ně! Připravte se, abyste odrazili Bewchardovy psy!"

Zbylí námořníci opatrně odstoupili od zadýchaného Hawkmoona a zpoceného d'Averka. Hawkmoon provedl ještě jeden výpad. Ten je odehnal o to rychleji, ale v tu chvíli kníže už neměl energii se za nimi pustit.

Sledovali, jak se námořníci, oblečení ve vestách a kalhotách stejných barev jaké nesla loď, spouštějí po lanech na palubu Jestřábí řeky. Byli vyzbrojeni těžkými válečnými sekerami a šavlemi a bojovali s přesností a jistotou, jakou piráti nedokázali napodobit, i když se ze všech sil snažili.

Hawkmoon hledal lorda Valjona, ale ten se pravděpodobně ukryl někde v podpalubí.

Otočil se k d'Averkovi. „No, myslím, že už jsme si pro dnešek toho pouštění žilou užili dost, přáteli. Co bys řekl na nějakou méně vražednou činnost - mohli bysme například osvobodit ty nebožáky u vesel!" A s těmito slovy přeskočil zábradlí záďové nástavby, přistál na lávce a sklonil se, aby přesekal provazy, které otroky poutaly k veslům.

Překvapeně k němu vzhlíželi, aniž by si většina z nich uvědomovala, co pro ně Hawkmoon a d'Averc právě dělají.

„Jste volní," zavolal na ně Hawkmoon.

„Volní," opakoval d'Averc. „Dejte na naši radu a opusťte loď dokud můžete, protože nikdo neví, jak tahle bitva skončí."

Otroci se zvedli, protáhli si bolavé údy a potom se jeden po druhém vyšvihli přes okraj lodě a začali se spouštět do vody.

D'Averc je pozoroval a šklebil se.

„Škoda, že nemůžeme pomoci těm na druhé straně," řekl.

„Proč ne?" zeptal se Hawkmoon a ukázal na poklop pod lávkou. „Jestli se nepletu, tak tohle vede do podpalubí."

Opřel se zády o bok lodi a začal po poklopu dupat. Pár kopanců a poklop povolil. Vstoupili do temnoty a plížili se pod podlahou; přitom slyšeli vřavu boje přímo nad sebou.

D'Averc se zastavil a ztupenou a zubatou čepelí rozřízl jeden ranec. Z trhliny se vysypaly šperky. „Jejich lup," řekl.

„Na to teď není čas," varoval jej Hawkmoon, ale d'Averc se jen zubil.

„Nechtěl jsem si to nechat," vysvětloval kamarádovi, „ale mrzelo by mě, že by s ním třeba Valjon utekl, kdyby se mu v bitvě zadařilo. Podívej..." a ukázal na velké kruhové předměty zapuštěné do dna lodního prostoru. „Jestli se nepletu, tak tohle pusť do té kocábky trochu vody z řeky, přáteli!"

Hawkmoon přikývl. „Zatímco na tom budeš pracovat, pospíším si, abych osvobodil zblýlé otroky."

Ponechal d'Averka u jeho úkolu, došel k poklopu a začal vytahovat kolíky, které ho přidržovaly.

Náhle poklop vletěl dovnitř a s ním dva zápasící muži. Jeden z nich měl uniformu útočníků, druhý byl pirát. Hawkmoon rychlým pohybem odpravil piráta. Muž v uniformě na něj udiveně zíral. „Ty jsi jedním z těch mužů, které jsme viděli bojovat na zádi!“

Hawkmoon kývl. „Co je vaše loď zač?“

„Je to Bewchardova loď,“ odpověděl muž a otřel si čelo. Vyslovil to, jako by to jméno samo o sobě bylo dostatečným vysvětlením.

„A kdo je Bewchard?“

Muž v uniformě se zasmál. „Je to Valjonův zapřísáhlý nepřítel, jestli potřebuješ vědět tohle. Také vás viděl bojovat a byl udiven vaším šermířským uměním.“

„To se nedivím,“ zasmál se Hawkmoon, „protože dnes jsem šermoval nejlépe. A proč? Protože jsem šermoval o život!“

„To občas udělá vynikajícího šermíře z každého,“ souhlasil muž. „Já jsem Culard a ty náš přítel, jsi-li Valjonův protivník.“

„Měl bys tedy varovat své druhy,“ řekl mu Hawkmoon. „My tuhle loď potápíme, podívej.“ Ukázal do přitmy, kde d'Averc zápasil s kulatou ucpávkou.

Culard chvatně přikývl a vlezl zpátky do prostoru pro otroky. „Uvidíme se, až bude po všem, příteli,“ volal, když odcházel. „Jestli budeme naživu!“

Hawkmoon ho následoval a plazil se uličkou, aby přerezal pouta otroků.

Nahoře, jak se zdálo, vítězili muži z Bewchardovy lodě nad Valjonovými piráty. Hawkmoon ucítil, jak se loď náhle pohnula a uviděl, jak otvorem poklopu spěšně prolézá d'Averc.

„Myslím, že bychom se měli vypravit ke břehu,“ řekl Francouz s úsměvem a prstem ukázal na otroky, kteří mizeli přes bok lodi, „následovat příkladu našich kolegů“.

Hawkmoon kývl na souhlas. „Varoval jsem Bewchardovy muže. Myslím, že teď jsme se Valjonovi odvděčili dostatečně.“ Strčil si Valjonův meč do podpaží. „Nerad bych tenhle meč ztratil. Je nejlepší, jaký jsem kdy držel v ruce. Takový meč by udělal skvělého šermíře z každého!“

Vyšplhali se na palubu a uviděli, že Bewchardovi muži zahnali piráty na záď lodi, ale teď se začali stahovat.

Culard jim evidentně doručil nejčerstvější zprávy.

V podpalubí už probublávala voda. Loď nezůstane na hladině dlouho. Hawkmoon se ohlédl. Mezi loděmi bylo sotva dost místa, aby se tam dalo proplavat. Nejlepším řešením by bylo přejít na palubu Bewchardova škuneru.

Informoval d'Averka o svém plánu. Přítel ho kývnutím schválil, oba se postavili na zábradlí, skočili a dopadli na palubu druhé lodi.

U vesel nebyl nikdo připoután a Hawkmoon si uvědomil, že Bewchardovi veslaři musí být svobodní muži, kteří jsou součástí momentálně bojující posádky. To se mu zdálo mnohem rozumnější a přinejmenším mnohem efektivnější než dělat otrokáře. Také mu to dalo záminku, aby se zastavil, a jakmile se rozhlédl, kdosi z Jestřábí řeky na něj zavolal:

„Hej, příteli. Ty s tím drahokamem na čele. Máš v plánu potopit i moji loď?“

Hawkmoon se otočil a uviděl urostlého a příjemného mladého muže, celého oděného do černé kůže a modrého, krví potřísněného pláště s vysokým límcem, přehozeného přes ramena. V jedné ruce držel sekeru a ve druhé meč. Zvedl štíhlou čepel a přes zábradlí prokleté galéry oba přátele pozdravil.

„Jen přecházíme," volal Hawkmoon. „Tvé lodi od nás nehrozí žádná nebezpečí..."

„Počkejte chvíli!" Muž v černém vyskočil a balancoval na zábradlí Jestřábí řeky. „Rád bych vám poděkoval za to, že jste polovic práce udělali za nás."

Hawkmoon neochotně počkal, až muž přeskočí na svoji loď a dojde po palubě až k nim.

„Jsem Pahl Bewchard a tahle loď je moje," pokračoval muž. „Čekal jsem zde mnoho týdnů, abych se Jestřábí řeky zmocnil, a možná by se mi to ani nepodařilo, nebýt toho, že jste odpravili nejlepší část posádky a dali mi čas, abych se připlížil ze zátoky..."

„Ano," kývl netrpělivě Hawkmoon. „Ale v dalších nešvarech mezi piráty už nechci hrát žádnou roli..."

„Křivdíš mi, pane," odpověděl Bewchard mírně. „Protože já sám jsem přísahal, že zbavím řeku pirátů ze Starvelu a jsem jejich úhlavním nepřítelem."

Bewchardovi muži se hrnuli zpět na svoji loď a jak přicházeli, přeseškávali poutači lana. Jestřábí řeka se zmítala v proudu, zád' pod hladinou. Někteří piráti skákali přes palubu, ale po Valjonovi nebylo ani stopy.

„Kam utekl jejich vůdce?" zeptal se d'Averc, prohlížeje si loď.

„Je jako krysa," odvětil Bewchard. „Bezpochyby se vytratil hned jak zjistil, že dnes prohrál. Moc jste mi pomohli, pánové, neboť Valjon je ze všech pirátů tím nejhorším. Jsem vám vděčný."

D'Averc, který nikdy nepostrádal zdvořilosti tam, kde byla na místě, zvláště pak jednalo-li se o jeho vlastní zájmy, odpověděl: „A my jsme vděční tobě, kapitáne Bewcharde - že jsi dorazil, právě když to vypadalo, že jsme ztraceni. Zdá se, že dluh je vyrovnán." Usmál se mile.

Bewchard pokývl hlavou. „Děkuji. Avšak smím-li být upřímný, vypadáte jako někdo, kdo potřebuje alespoň chvíli na zotavení. Oba jste ranění a vaše šaty prostě i jednoduše nejsou tím, co byste si na sebe jako vznešení pánové vybrali... Abych to zkrátil. Chci říci, že bych byl poctěn, kdybyste přijali pohostinnost mé galéry takové, jaká je a pohostinnost mého sídla,

hned jak budeme v docích."

Hawkmoon se zamyšleně zamračil. Mladý kapitán se mu líbil. „A kde hodláš kotvit, pane?"

„V Narleen," odpověděl Bewchard. „Ve městě, kde žiji."

„My jsme vlastně putovali do Narleen, než nás Valjon zajal," spustil Hawkmoon.

„Pak tedy musíte určitě cestovat se mnou. Smím-li vám být nějak nápomocen..."

„Děkujeme ti, kapitáne Bewcharde," svolil Hawkmoon. „Budeme moc rádi, pomůžeš-li nám dostat se do Narleen. A možná, že nám během cesty budeš schopen podat nějaké bližší informace, kterých se nám nedostává."

„Milerád." Bewchard ukázal na dveře pod záďovou nástavbou lodi. „Moje kajuta je tímto směrem, pánové."

Kapitola 6. - Narleen

Skrze okénka kajuty kapitána Bewcharda viděli jen stříkat vodní tříšť, jak loď pod plnými plachtami pádila po řece k městu.

„Kdybychom potkali pár pirátských lodí, neměli bychom žádnou šanci," řekl jim Bewchard. „Právě proto plujeme tak rychle."

Kuchař přinesl poslední z mnoha chodů a postavil jej před ně. Bylo podáváno několik druhů masa, ryby a zelenina, ovoce a víno. Hawkmoon jedl co nejstřídměji, protože nedokázal neochutnat alespoň kousek od všeho, co na stole bylo, ale byl si vědom, že jeho žaludek by ještě nemusel být na takové syté jídlo připraven.

„Toto je sváteční hostina," řekl Bewchard, „protože jsem Valjona honil celé měsíce." ;

„Co je ten Valjon vlastně zač?" zeptal se Hawkmoon mezi sousty. „Zdá se, že je to velmi podivná osoba."

„Je jiný, než jakého bych si piráta představoval," vložil se do hovoru d'Averc.

„On je pirát z tradice," vysvětlil Bewchard. „Jeho předkové byli piráty odjakživa a po celá staletí ovládali celou lodní dopravu. Dlouhou dobu platili kupci pánům ze Starvelu obrovské daně, ale před několika lety se začali vzpírat a Valjon si to nenechal líbit. Potom se naše skupina rozhodla postavit bojové lodě, stejné, jako jsou ty pirátské, a na vodě proti nim zaútočit. Jedné takové lodi velím i já. Ač jsem povoláním kupec, přisedlal jsem na kapitána válečné lodi - až do té doby, dokud Narleen nebude osvobozeno od Valjona a jemu podobných."

„A jak si vedete?" zeptal se Hawkmoon.

„Těžko říci. Valjon i ostatní pánové jsou ve svém zdmi obehnaném městě stále nedotknutelní - Starvel je město uvnitř Narleen - a dosud se nám jejich řádění podařilo jen mírně omezit. Ale na žádné straně ještě nedošlo ke skutečné zkoušce síly."

„Říkáš, že Valjon je pirátem z tradice..." začal d'Averc.

„Ano, jeho předkové přišli do Narleen před mnoha sty lety. Byli mocní a my jsme byli relativně slabí. Legenda praví, že jeden z Valjonových předků, Batach Gerandium, navíc používal čáry a kouzla. Kolem Starvelu, čtvrti, kterou si přivlastnili, postavili zdi a od těch dob je jenom jejich."

„A jak vám Valjon odpoví, když napadnete jeho loď, tak jak se stalo dnes?" Hawkmoon se dlouze napil vína.

„Mstí se všemi možnými prostředky, ale dnes už jsou opatrnější a tak často se na řeku neodvažují. Máme však stále ještě co napravovat. Kdybych mohl, Valjona bych zabil. To by zlomilo moc celé jeho říše, tím jsem si jist, ale on vždycky unikne. Má instinkt pro nebezpečí - vždy se mu dokáže vyhnout, ještě než přijde."

„Přeju ti hodně štěstí, abys ho našel," řekl Hawkmoon. „A teď nám

pověz, kapitáne Bewcharde, víš něco o věci zvané 'Meč úsvitu' ? Bylo nám řečeno, že jej najdeme v Narleen."

Bewchard vypadal překvapeně. „Ano, slyšel jsem o něm. Je spojen s legendou o Valjonovu předkovi, Batachu Gerandiovi, kterou jsem vám právě vyprávěl. Říká se, že Batachova kouzelná moc je v tomto meči zaklétá. Batach se stal bohem a piráti ho od té doby uctívají v chrámu, který se jmenuje po něm - chrám Batacha Gerandia. Tihle piráti jsou pověřivá cháska. Jejich myšlení a zvyky jsou často nepochopitelné pro praktického kupce, jako jsem já."

„A kde je ten meč nyní?" zeptal se d'Averc.

„No, je to právě ten meč, co piráti v chrámu uctívají. Představuje pro ně jejich sílu, stejně jako Batachovu. Jste tu snad proto, abyste si tento meč přivlastnili, pánové? "

„Já ne..." ozval se Hawkmoon, ale d'Averc jej klidně přerušil.

„Ano, kapitáne. Máme jednoho příbuzného, velmi moudrého učence ze severu, který o meči slyšel a přál by si jej prozkoumat. Poslal nás sem, abychom zjistili, zdali by se dal koupit..."

Bewchard se srdečně rozesmál. „Dal by se koupit, přátelé, ano - za krev půl milionu mužů, pirátů, kteří by bojovali do posledního muže, aby 'Meč úsvitu' ubránili. Právě tohoto meče si cení nade vše."

Hawkmoon ucítil, jak se mu horší nálada. Poslal je snad umírající Mygan za nesplnitelným úkolem?

„Ach tak," odpověděl d'Averc a filozoficky pokrčil rameny. „Pak musíme doufat, že Valjona a ostatní jednou porazíš a jejich majetek třeba přijde do aukce."

Bewchard se usmál.

„Nemyslím, že ten den nastane ještě za mého života. Bude trvat mnoho let, než bude Valjon konečně poražen." Vstal od stolu. „Omluvte mě na chvíli. Musím se podívat, jak to vypadá na palubě."

Opustil kajutu s krátkou, zdvořilou úklonou.

Když odešel, Hawkmoon sraštil čelo. „Co teď, d'Averku? Uvázli jsme v této podivné zemi a to, co jsme hledali, získat nemůžeme." Z měšce vyndal Myganovy prsteny a zacinkal jimi na dlaní. Teď jich bylo jedenáct, protože on i d'Averc své prsteny stáhli. „Máme štěstí, že nám stále ještě patří. Snad bychom je měli použít, skákat nazdařbůh dimenzemi - v naději, že najdeme Kamarg? "

D'Averc zafuněl. „Mohli bychom se také náhle ocitnout na dvoře krále Huona, nebo v ohrožení života nějakými příšerami. Já radím, abychom jeli do Narleen, strávili tam nějaký čas a zjistili, jak těžké by bylo ten pirátský meč získat." Něco vytáhl ze svého měšce. „Než jsi teď promluvil, úplně jsem zapomněl, že mám tuhle věcičku." Zvedl ji. Byl to náboj do jedné z pistolí, jaké dřív používali ve městě Halapanduru.

„A jaký to má mít význam, d'Averku?" zeptal se Hawkmoon.

„Jak jsem ti říkal, Hawkmoone, mohlo by se nám to hodit."

„Bez pistole?“

„Bez pistole,“ přikývl d'Averc.

Když ukládal náboj zpátky, ve dveřích se objevil Pahl Bewchard. Usmíval se.

„Ještě necelou hodinu, přátelé, a budeme přistávat v Narleen. Myslíím, že se vám naše město bude líbit.“ Potom s úšklebkem dodal: „Alespoň ta část, která není obývána piráty.“

Hawkmoon a d'Averc stáli na palubě Bewchardovy lodi a sledovali, jak je obratně naváděna do přístavu. Na jasně modré obloze viselo horké slunce, které zářilo na město. Domy byly většinou poměrně nízké, zřídka vyšší než čtyři patra, ale byly bohatě zdobené rokokovými vzory, které vypadaly velmi staře. Všechny barvy byly vybledlé a vyšisované, avšak stále čisté. Při stavbě domů byla použita spousta dřeva - pilíře, balkony a průčelí byly celé vyřezávané - ale některé měly kovová zábradlí a dokonce i dveře.

Přístaviště bylo zaplněné bednami a pytli, které se nakládaly nebo vykládaly ze spousty lodí, které zaplavovaly přístav. Muži se lopotili s jeřáby, jejich ramena otáčeli do nákladních prostorů lodí a zase do přístaviště a zdvíhali je podél lodních lávek. Protože se v žáru dne potili, pracovali do pasu nazí.

Všude vládl shon a bylo vidět, že Bewchard si tento moment vychutnává. Potom převedl Hawkmoona a d'Averka přes lávku svého škuneru a dál skrze dav, který se začal shromažďovat.

Bewcharda vítali ze všech stran.

„Jak se vám dařilo, kapitáne?“

„Našli jste Valjona?“

„Ztratil jsi mnoho mužů?“

Konečně se Bewchard zastavil a pobaveně se usmíval.

„Drazí občané města Narleen,“ zvolal, „vidím, že vám to musím říci, jinak nás nenecháte projít. Ano, potopili jsme Valjonovu loď...“

V davu se ozvalo vyjeknutí a potom se rozhostilo ticho. Bewchard vyskočil na nějakou bednu a rozpřáhl ruce.

„Potopili jsme Valjonovu loď Jestřábí řeku, ale dost možná by nám unikla, nebýt těchto mých společníků.“

D'Averc hodil okem po Hawkmoonovi v rozpačitém studu. Občané na ně udiveně hleděli, jako by nemohli uvěřit, že by dva takoví vyzábílí otrhanci mohli být něčím jiným než pokornými otroky.

„Tito dva muži jsou vašimi hrdiny, ne já,“ pokračoval Bewchard. „Sami vzdorovali celé pirátské posádce, zabili Ganaka, Valjonova velitele a tak se loď stala snadným terčem našeho útoku. To oni potom Jestřábí řeku potopili!“

Z davu se ozval veliký jásot.

„Chci vám povědět jejich jména a chci, abyste věděli, že jsou to přátelé města Narleen a proto jim nic neodpírali. Jsou to Dorian Hawkmoon s

černým drahokamem a Huillam d'Averc. V životě jste neviděli odvážnější duše ani lepší šermíře."

Hawkmooonovi bylo velice trapně a mračil se na Bewcharda, aby mu naznačil, že by mohl přestat.

„A co Valjon?" volal někdo z davu. „Je mrtvý?"

„Upláchl nám," odpověděl Bewchard s politováním. „Utekl jako krysa. Ale jednoho dne jeho hlavu dostaneme."

„Nebo on tvoji, Bewcharde!" promluvil bohatě oděný muž, který se k nim protlačil z davu. „Jenom jsi Valjona rozhněval! Léta jsem platil Valjonovým mužům daň a ti mne nechali v klidu se plavit po řece. Teď ty a tobě podobní říkáte 'Neplaťte žádné daně' a já je neplátím, ale také nevím, co je to mít klid, nemohu spát, aniž bych myslel na to, co Valjon udělá. Valjon se bude mstít. A nemusíš to být jenom ty, na kom se pomstí! A co my ostatní - my, kdo chceme jen klid v duši a ne slávu? Všechny nás ohrožuješ!"

Bewchard se rozesmál. „Jestli se nepletu, byl jsi to ty, Veroneegu, kdo si na piráty začal stěžovat jako první, kdo tvrdil, že už nemůže platit ty vysoké odvody, které požadovali. A když jsme ustavovali legii k boji proti Valjonovi, ještě jsi nás podpořil. A tak my s ním, milý Veroneegu, bojujeme. Bojujeme s ním a je to těžké, ale my vyhrájeme, to neměj strach!"

Dav začal znovu jásat, ale tentokrát byl jásot trochu nejistý a lidé se pomalu začali rozcházet.

„Valjon se pomstí, Bewcharde," opakoval Veroneeg. „Tvé dny jsou sečteny. Nesou se zvěsti, že pirátské vládcy řeky sbírají síly a že si s námi až doposud jenom zahrávali. Kdyby chtěli, mohli by Narleen srovnat se zemí."

„Zničit zdroj vlastního živobytí! To by od nich bylo dost hloupé!" Bewchard pokrčil rameny, jako by tím chtěl postaršího obchodníka rozhněvat.

„Hloupé, možná tak hloupé, jako jsou tvé činy," sípal Veroneeg. „Ale když je rozzlobíš příliš, nenávidet je přiměje zapomenout na to, kdo je živí!"

Bewchard se usmál a potřásl hlavou. „Měl bys jít na odpočinek, Veroneegu. Úskalí obchodnického života jsou pro tebe už příliš."

Dav se téměř zcela rozešel a v mnohých tvářích, které ještě před chvílí s jásotem oslavovaly hrdiny, se zračila úzkost.

Bewchard seskočil s bedny a vzal své společníky kolem ramen.

„Pojďte, přátelé, neposlouchejme již toho starého ubožáka Veroneega. On by tím svým zbabělým žvaněním ztrpčil každý triumf. Pojďme do mého sídla, podíváme se, jestli pro vás nenajdeme nějaký oděv, vhodnější pro pány, a zítra můžeme projít město a koupit vám oběma novou výstroj!"

Vedl je zářivými uličkami, které se městem vinuly zjevně nelogicky. Byly úzké a mísily se v nich miliony pachů a vůní, byly zaplněny námořníky a šermíři, obchodníky a přístavními dělníky, starými ženami, krásnými dívkami, stánkaři, kteří prodávali své zboží, i jezdci, kteří si hledali cestu mezi pěšími. Po strmé dlážděné cestě je vyvedl na náměstí, jež bylo po jedné straně celé otevřené k moři.

Bewchard se zastavil a hleděl na moře. Třpytilo se ve slunečním svitu.

D'Averc se zeptal: „Plavíte se za obchodem i přes tento oceán?”

Bewchard si rozeplnul plášť a přehodil si jej přes rameno. Rozeplnul si i límec u košile a s úsměvem potřásl hlavou. „Nikdo neví, co leží za tímto mořem - pravděpodobně nic. Ne. Obchodujeme po pobřeží asi tak dvě stě až tři sta mil na obě strany. Toto území je hustě osídleno bohatými městy, která tolik neutrpěla efektem Tragického milénia.”

„Ach tak. A jak nazýváte tento kontinent? Je to, jak předpokládáme, Asiokomuna?”

Bewchard sraštil čelo. „Takhle jsem to ještě nazvat neslyšel, ale já nejsem žádný učenec. Slyšel jsem už různá jména: 'Yarshai', 'Amarehk' a 'Nishtay'." Pokrčil rameny. „Dokonce ani nevím, kde leží ve vztahu k legendárním kontinentům, které se mají nacházet jinde na světě...”

„Amarehk!" pronesl Hawkmoon. „Ale já jsem si jej vždy představoval jako legendární domov nadlidských bytostí...”

„A já si zas myslel, že Kouzelná hůlka je v Asiokomuně!" smál se d'Averc. „Asi není dobré vkládat do legend příliš důvěry, příteli Hawkmoone! Možná, že nakonec Kouzelná hůlka ani neexistuje!”

Hawkmoon přikývl. „Možná.”

Bewchard se zakabonil. „Kouzelná hůlka, legendy, o čem to mluvíte, pánové?”

„Je to jedna taková věc, o které hovořil ten učenec, o němž jsme se zmiňovali," řekl rychle d'Averc. „Bylo by to velice nudné vysvětlování.”

Bewchard pokrčil rameny. „Já se nudím nerad, přátelé," prohodil a vedl je ulicemi dál.

Byli již za obchodní částí města, na kopci, kde domy vypadaly mnohem honosněji a mnohem méně stísněně. V zahradách, obklopených vysokými zdmi, byly fontány a kvetoucí stromy.

U brány jednoho takového chráněného domu se Bewchard zastavil.

„Vítejte v mém sídle, dobří přátelé," zvolal a zaklepal na bránu.

Otevřela se dosud zakrytá mřížka a zpoza ní vyhlédl pár očí. Brána se rozletěla dokořán a sluha se před Bewchardem uklonil. „Vítejte doma, pane. Byla vaše cesta úspěšná? Vaše sestra vás již očekává.”

„Velmi úspěšná, Pere! Ah, takže Jeleana je tady, aby nás přivítala. Jeleana se vám bude líbit, přátelé!”

Kapitola 7. - Požár

Jeleana byla překrásná mladá dívka s havraními vlasy a veselými způsoby, které d'Averka okamžitě uchvátily. Při večeři té noci s ní flirtoval a byl potěšen, když dala najevo, že ji to těší.

Bewchard se usmíval, když viděl, jak spolu vesele vtipkují, ale pro Hawkmoona bylo těžké se na ně jen podívat, protože mu to bolestivě připomínalo Yisseldu, jeho ženu, která čekala za mořem, vzdálena na tisíce mil a možná i stovky let v čase (neboť nevěděl, zda je krystalové prsteny přenesly pouze v prostoru).

Bewchard tuto melancholii vyčetl z Hawkmoonových očí a snažil se ho rozveselit různými vtipky a anekdotami, které se dotýkaly lehčích a mnohem zábavnějších příhod z jeho bojů se starvelskými piráty.

Hawkmoon se statečně snažil být dobrým společníkem, ale stále se nemohl oprostít od myšlenek na svou milovanou. Stále musel přemýšlet, jak se vede Yisseldě a všem ostatním na hradě Brass.

Dokončil snad již Taragorm přístroj pro cestování časem? Našel Meliadus nějakou další cestu, jak se dostat do Kamargu?

Čím déle se večer táhl, tím méně byl Hawkmoon schopen pokračovat v lehké konverzaci. Nakonec vstal a zdvořile se uklonil. „Velice se omlouvám, kapitáne Bewcharde,“ zamumlal, „ale jsem velmi unavený. Úmorná práce na galéře a ten dnešní boj...“

Jeleana Bewchardová a d'Averc si ani nepovšimli, že vstal, protože byli hluboce zabráněni do hovoru.

Bewchard rychle vstal, s ustaraným pohledem v očích.

„Omluv prosím, příteli Hawkmoone, moji lehkovážnost...“

„Nebyl jsi lehkovážný, kapitáne,“ řekl Hawkmoon hloubavě. „Vážím si tvé pohostinnosti. Nicméně...“

Bewchardová ruka se natáhla ke šňůře zvonku, ale dříve, než mohla někoho přivolat, ozvalo se bušení na dveře. „Vstupte!“ zavelel Bewchard.

Sluha, který je odpoledne vpouštěl do zahrady, stál ve dveřích celý udýchaný. „Kapitáne Bewcharde! V přístavu vypukl požár - hoří loď“

„Loď? Která?“

„Vaše loď, kapitáne, ta, na které jste dnes připlul domů!“

Bewchard okamžitě zamířil rovnou ke dveřím, Hawkmoon a d'Averc jej spěšně následovali a za nimi běžela i Jeleana.

„Kočár, Pere,“ přikázal. „Pospěš si, člověče! Kočár!“

Ve chvíli před dům přijel uzavřený kočár tažený čtyřmi koni, Bewchard nastoupil a netrpělivě čekal na Hawkmoona a d'Averka. Jeleana chtěla také nastoupit, ale on potřásl hlavou. „Ne, Jeleano. Nevíme, co se v přístavišti děje. Počkej tady!“

Potom kočár vyrazil a skákaje po dlažebních kostkách, krkolomnou rychlostí zamířil do doků.

Úzké uličky byly osvětleny loučemi, zapíchnutými v držácích připevněných na zdech domů, a kočár vrhal na zdi stín, jak mezi nimi s rachotem projížděli.

Dojeli k přístavišti. To bylo osvětleno nejen loučemi, ale i hořícím škunerem. Všude byl zmatek, jak dorazili majitelé ostatních lodí a hnali své muže na paluby, aby lodě odvěkli od Bewchardova dvojstěžníku, neboť měli strach, že by i jejich plavidla mohla vzplanout.

Bewchard vyskočil z kočáru, těsně sledován Hawkmoonem a d'Averkem. Vběhl do přístaviště, ale jak se ocitl na molu, zastavil se a jen smutně svěsil hlavu.

„Je to beznadějně," vypravil ze sebe zoufale. „Má loď je ztracena. Tohle může být jen Valjonova práce..."

S tváří zpocenou a zarudlou od žáru ohně vyrazil z davu Veroneeg. „Vidíš, Bewcharde. Valjon se mstí! Já jsem tě varoval!"

Otočili se, neboť uličkou se nesl zvuk tryskem cválajících kopyt a uviděli jezdce, který se řítí přímo k nim. „Bewchard!" křičel muž. „Pahl Bewchard, který tvrdí, že potopil Jestřábí řeku!"

Bewchard k němu vzhlédl. „Já jsem Bewchard. A kdo jsi ty?"

Jezdec byl oděn do bizarního roucha a v levé ruce držel smotek, jímž před sebou mával. „Jsem Valjonův člověk - jeho posel!"

Hodil smotek Bewchardovi k nohám. Ten ho nechal ležet tam, kde dopadl.

„Co je to? " procedil Bewchard se zaťatými zuby.

„To je účet, Bewcharde. Účet za padesát mužů a čtyřicet otroků, za loď a veškeré její vybavení, plus dvacet pět tisíc smaygarů za poklad. Valjon také ovládá vaše kupecké počty!"

Bewchard upřeně hleděl na posla. Světlo plamenů mu na tvář vrhalo mihotavý stín. Nohou strčil do svitku a odkopl ho do vody plné sutin.

„Ach tak! Vy si myslíte, že mě touto dojemnou hrou postrašíte," řekl rozhodně. „Dobře, tak řekni Valjonovi, že ten jeho účet nehodlám zaplatit a že se ho nebojím. A řekni mu, že jestli si chce hrát na obchodníka, tak on a jeho předkové dluží lidem z Narleen nesrovnatelně víc, než je suma na jeho účtu, a že já budu ve vybírání tohoto dluhu pokračovat."

Jezdec otevřel ústa, jakoby chtěl promluvit, ale potom si to rozmyslel, plivl na dlažbu, obrátil koně a odcválal do temnoty.

„Po tomhle vzkazu tě zabije, Bewcharde," řekl Veroneeg téměř triumfálně. „Teď tě určitě zabije. Doufám jen, že si uvědomuje, že ne všichni jsme takoví blázni jako ty!"

„A já zas doufám, že všichni nejsme takoví strašpytlové, jako jsi ty," odvětil Bewchard opovržlivě. „Jestliže mi Valjon vyhrožuje, pak to znamená, že se mi přinejmenším podařilo jej vyvést z míry!"

Vykročil ke svému kočáru a čekal vedle něj, dokud Hawkmoon s d'Averkem nenastoupili. Potom i on nasedl, zabouchl za sebou dvířka a jílcem meče zaklepal do střechy na znamení kočímu, že se vrací zpět do

jeho domu.

„Jsi si jist, že je Valjon tak slabý, jak říkáš?“ zeptal se Hawkmoon váhavě.

Bewchard se na něj hořce usmál.

„Jsem si jist, že je silnější, než říkám - možná ještě silnější, než si myslí samotný Veroneeg. Jsem toho názoru, že Valjon je ještě stále překvapený, že jsme měli tu odvahu a zbrkle přepadli jeho loď, tak jak jsme to dneska udělali, a že ještě nezmobilizoval všechny své síly a prostředky. Nebylo by ale dobré to Veroneegovi povídat, nebo ano, příteli?“

Hawkmoon obdivně pohlédl na Bewcharda. „Máš velikou odvahu, kapitáne.“

„To je spíš zoufalství, příteli Hawkmoone.“

Hawkmoon přikývl. „Myslím že vím, co máš na mysli.“

Zbytek cesty proběhl v zamyšleném mlčení.

Když dorazili k domu, byla brána do zahrady otevřená a oni vjeli rovnou dovnitř. U hlavního vchodu stála bledá Jeleana.

„Nestalo se ti nic, Pahle?“ ptala se, když vystupoval z kočáru.

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl Bewchard. „Vypadáš velice vystrašeně, Jeleano.“

Otočila se a zašla zpátky do domu, do jídelny, kde na stole ještě stála jejich večeře.

„To - to nebylo kvůli tomu ohni,“ řekla celá roztřesená. Pohlédla na bratra, potom na d'Averka a naposledy na Hawkmoona. Měla hrůzou rozšířené oči. „Měli jsme tu návštěvníka, když jste byli pryč.“

„Návštěvníka? Kdo to byl?“ zeptal se Bewchard a položil jí ruku kolem chvějících se ramen.

„Přišel sám...“ začala.

„A co je tak neobvyklého na tom, že nás někdo přijel navštívit sám? Kde je teď?“

„Byl to Valjon, Pahle - lord Valjon ze Starvelu osobně. On...“ položila si ruku na tvář. „Hladil mě po tváři, díval se na mne těma hroznýma, nelidskýma očima a mluvil tím svým hlasem...“

„A co říkal?“ zeptal se nečekaně Hawkmoon zasmušilým tónem. „Co říkal, Jeleano?“

Dívčiny oči opět přelétly z jednoho na druhého a vrátily se k Hawkmoonovi.

„Řekl, že si s Pahlem jenom hraje a že je příliš hrdý na to, aby věnoval veškerý svůj čas a síly tomu, aby se mu mstil. Pokud prý Pahl zítra na hlavním náměstí neprohlásí, že přestane obtěžovat vládce řeky svým - svým hloupým pronásledováním, bude potrestán způsobem, který bude pro jeho provinění nejvhodnější. Řekl, že chce, aby prohlášení bylo učiněno do zítřejšího poledne.“

Bewchard se zakabonil. „Předpokládám, že sem, do mého vlastního domu, přišel, aby mi sdělil, jak mnou pohrdá. Zničení lodi byla jenom taková

malá pohružka a způsob, jak mě dostat do přístavu. Mluvil s tebou, Jeleano, aby ukázal, že může vztáhnout ruku na mé blízké a milované, kdykoliv se mu zachce." Bewchard si povzdechl. „Teď již není pochyb o tom, že neohrožuje jen můj život, ale i životy těch, kdo jsou mi blízcí. Je to trik, který jsem měl očekávat a tak trochu i očekával, avšak..."

Pohlédl na Hawkmoona a jeho oči vypadaly najednou unaveně.

„Možná, že jsem přece jenom blázen, příteli Hawkmoone. Třeba měl Veroneeg pravdu. Nemohu se Valjonovi postavit - ne, pokud on bojuje z bezpečí Starvelu. Nemám takové zbraně, jaké on používá proti mně!"

„Nemohu ti radit," pronesl Hawkmoon tiše. „Ale budeš-li si přát v boji pokračovat, mohu ti nabídnout své a tady d'Averkovy služby."

Bewchard se Hawkmoonovi podíval zpříma do tváře, pousmál se a hrdě se napřímil.

„Neradíš mi, Doriane Hawkmoone s Černým drahokamem, ale naznačuješ, co bych si měl o sobě myslet, kdybych odmítl takové šermíře, jako jste vy dva. Ano, budu bojovat dál. Přesně tak. Zítřejší den strávím odpočinkem a Valjonovo varování budu ignorovat. Tebe, Jeleano, tu nechám střežit. Pošlu pro otce a požádám jej, aby přivedl své strážce, které jej i tebe budou chránit. Hawkmoon, d'Averc a já půjdeme zítra nakupovat." Ukázal na vypůjčené šaty, které na sobě oba muži měli. „Slíbil jsem vám nové oblečení a myslím, že i dobrou pochvu pro tvůj meč vypůjčený od Valjona. Zítra se budeme chovat nenuceně. Ukážeme Valjonovi - a co je důležitější i lidem z města - že se Valjonových výhrůžek nebojíme."

D'Averc rozvážně kývl na souhlas. „Myslím, že je to jediný způsob, jakým se dá udržet odhodlání obyvatel města. A jestli zemřeš, zemřeš jako hrdina a budeš inspirovat ty, kdo tě budou následovat."

„Já doufám, že nezemřu," usmál se Bewchard, „protože mám život moc rád. Ale to se uvidí, draží přátelé. Uvidíme."

Kapitola 8. - Zdi Starvelu

Příští ráno se rozednilo do stejné horkého dne, jako byl ten předchozí a Pahl Bewchard s přáteli vyrazil do města.

Jak se nenuceně pohybovali ulicemi Narleen, bylo zřejmé, že mnozí již o Valjonově ultimátu ví a jsou zvědaví, co Bewchard udělá.

Bewchard neudělal nic. Nic, jen se usmíval na všechny strany, políbil ruku několika dámám, které potkal, pozdravil pár známých a vedl Hawkmoona s d'Averkem k centru města, kde jim doporučil dobrého zbrojíře.

To, že byl zbrojířův krámek ode zdi Starvelu jen co by kamenem dohodil, výborně sloužilo Bewchardovým záměrům.

„Po poledni," řekl, „navštívíme zbrojíře. Ale předtím poobědváme v jedné zaručeně dobré taverně. Leží poblíž hlavního náměstí a popíjejí tam mnozí čelní představitelé našeho města. Chci, aby nás viděli klidné a spokojené. Budeme mluvit o malicherných věcech a ani slovem se nezmíníme o Valjonových výhrůžkách, bez ohledu na to, kolik z nich se bude snažit toto téma navodit."

„Žádáš toho opravdu hodně, kapitáne Bewcharde," podotkl d'Averc.

„Možná," odpověděl Bewchard, „ale mám jakýsi pocit, že události dnešního dne budou mít velikou váhu. Určitě větší, než si v téhle chvíli uvědomuji. Já sázím vše, protože je možné, že tento den pro mě znamená buďto úplné vítězství nebo naprostou porážku."

Hawkmoon přikývl, ale neřekl nic. I on něco cítil ve vzduchu a proti Bewchardově instinktu nemohl nic namítat.

Tavernu navštívili, pojedli, popili a předstírali, že si neuvědomují, že by byli středem pozornosti. Chytře se přitom vyhýbali všem pokusům ostatních zeptat se jich, co hodlají udělat ohledně Valjonova ultimáta.

Poledne přišlo a odešlo a Bewchard stále seděl a povídal si s přáteli ještě hodinu, než se zvedl, odložil sklenku s vínem a vybídl druhy: „A nyní, pánové, půjdeme k tomu zbrojíři, o kterém jsem mluvil..."

Ulice byly neobvykle prázdné, jak jimi procházeli a stále více se přibližovali ke středu města. Avšak mnohé závěsy se pohnuly, mnohé tváře je z oken pozorovaly a Bewchard se zubil, jako by si tuto situaci vychutnával.

„Dnes jsme jedinými herci na pódiu, přátelé moji. Musíme své role hrát co nejlépe."

Potom před sebou Hawkmoon konečně zahlédl zdi Starvelu. Tyčily se až nad střechy domů, bílé, impozantní, záhadné a zdánlivě bez jakýchkoliv bran.

„Mají několik malých bran, ale ty jsou používány zřídka," vysvětloval Bewchard Hawkmoonovi, „namísto nich mají obrovské podzemní průplavy a doky. Ty samozřejmě vedou přímo na řeku."

Bewchard je zavedl do postranní uličky a ukázal na nápis někde v její polovině. „Tam, přátelé, to je náš zbrojíř."

Vstoupili do obchodu, který byl přeplněn rolemi sukna, hromadami kabátů, vest a kalhot, spoustou mečů a dýk všech možných druhů, kvalitních postrojů, přileb, klobouků, bot, opasků a všeho možného, co by mohl muž případně chtít a potřebovat. Když vstupovali, majitel obchodu zrovna obsluhoval jiného zákazníka. Majitel byl dobře stavěný, srdečný muž ve středním věku s červeným obličejem a s úplně bílými vlasy. Usmál se na Bewcharda a zákazník se otočil. Mladíkovy oči se rozšířily, když ve dveřích obchodu uviděl stát známou trojici. Něco zabreptal a rychle se měl k odchodu.

„Copak vy nechcete svůj meč, pane?“ zeptal se ho zbrojř udiveně. „Slevím vám o půl smaygaru, ale víc ne.“

„Někdy jindy, Pyahre, někdy jindy,“ odpověděl mladík spěšně, v letu se uklonil Bewchardovi a byl pryč.

„Kdo to byl?“ zeptal se Hawkmoon pobaveně.

„Veroneegův syn, jestli se dobře pamatují,“ odpověděl Bewchard. Rozesmál se. „Tu zbabělost zdědil po otci!“

„Dobré odpoledne, kapitáne Bewcharde,“ spustil Pyahr. „Nečekal jsem, že vás tu dnes uvidím. Podle toho soudím, že jste to prohlášení neučinil?“

„Ne, Pyahre, ne.“

Pyahr se usmál. „Myslel jsem si, že to neuděláte, kapitáne. Nicméně vám nyní hrozí veliké nebezpečí. Valjon se teď do toho bude muset opřít, nemám pravdu?“

„Bude to muset zkusit, Pyahre.“

„Zkusí to brzy, kapitáne. Nebude mrhat časem. Jste si jist, že je moudré takto se ke Starvelu přibližovat?“

„Musím dát najevo, že se Valjona nebojím,“ odpověděl Bewchard. „A krom toho, proč bych měl kvůli němu měnit své plány? Slíbil jsem tady přátelům, že si mohou vybrat oblečení u nejlepšího obchodníka v Narleen a nejsem z těch, kteří na takové sliby zapomínají.“

Pyahr se usmál a rukou udělal gesto, jako by chtěl celou záležitost někam odehnat. „Přeji vám hodně štěstí, kapitáne. A nyní, pánové, vidíte něco, co by se vám líbilo?“

Hawkmoon vzal do ruky temně šarlatový plášť a ohmatával zlatou sponu. „Vidím zde mnoho věcí, co by se mi líbily. Máte opravdu skvělý obchod, mistře Pyahre.“

Zatímco Bewchard rozmlouval s prodávácem, Hawkmoon a d'Averc se pomalu procházeli po obchodu a brali si tu košili, tam zas pár bot. Utekly dvě hodiny, než si konečně vybrali.

„Můžete si zajít do převlékárny a šaty si ozkoušet,“ navrhl jim Pyahr. „Vidím, že jste si vybrali velmi dobře, pánové.“

Hawkmoon a d'Averc odešli do převlékárny. Hawkmoon měl hedvábnou košili sytě levandulového odstínu, vestu z měkké, lehce barvené kůže, purpurový šátek, volné, také hedvábné kalhoty a purpurový klobouk, jenž ladil se šátkem, který si uvázal kolem krku. Kalhoty si zastrkal do bot ze

stejně kůže jako byla vesta, kterou si ponechal rozepnutou. Kolem pasu si omotal široký kožený opasek a přes ramena přehodil temně modrý plášť.

D'Averc si vybral šarlatovou košili a kalhoty stejné barvy, vestu z lesklé černé kůže a kožené boty, které byly rovněž černé a sahaly mu téměř ke kolenům. Přes to si natáhl temně purpurový plášť z pevného hedvábí. Právě sahal po svém opasku s mečem, když tu se z obchodu ozval výkřik.

Hawkmoon rozhrnul závěs převlékárny.

Obchod byl znenadání plný mužů, evidentně starvelských pirátů. Obklopili Bewcharda, který ani neměl čas tasit meč.

Hawkmoon se otočil, z hromádky odloženého oblečení popadl meč a vběhl do obchodu, kde se srazil s Pyahrem. Obchodník vrávorál a z hrdla mu stříkala krev.

Piráti ustupovali a vlekli Bewcharda mezi sebou ven z krámu, takže nebyl ani vidět.

Hawkmoon bodl jednoho piráta přímo do srdce a bleskurychlou otočkou se ubránil výpadu dalšího.

„Nepokoušejte se s námi bojovat," řekl pirát, který a něj zaútočil. „Chceme jenom Bewcharda!"

„To nás tedy budete muset zabít, jestli si ho chcete vzít," křičel d'Averc, který se k Hawkmoonovi přidal.

„Bewchard musí být za urážku lorda Valjona potrestán," řekl pirát a bodl po něm mečem.

D'Averc uskočil a v mžiku nastavil vlastní meč, kterým vyrazil pirátovi zbraň z ruky. Muž zavrčel a máchl dýkou, již měl v druhé ruce, ale d'Averc jej připravil o tu a příštím pohybem muže zasáhl do nekrytého hrdla.

Nato se polovička pirátů oddělila od svých kumpánů i postupovala na Hawkmoona a d'Averka, snažila se je natlačit hlouběji do obchodu.

„Utíkají i s Bewchardem," zvolal Hawkmoon zoufale. „Musíme mu pomoci."

Zuřivě se pustil do útočníků ve snaze proklestit si mezi nimi cestu a jít Bewchardovi na pomoc, ale vtom sa sebou uslyšel d'Averkův křik.

„Jsou tu další, přicházejí zadním vchodem!"

To byla poslední slova, která slyšel, než ucítil, jak mu na temeni hlavy přistál jílec pirátského meče a on padl obličejem dolů na hromadu košil.

Probral se s pocitem, že se dusí, a převalil se na záda. V obchodě se stmívalo a bylo tam podivné ticho.

Vyhrabal se na nohy, meč stále v ruce. První, co uviděl, bylo Pyahrovo mrtvé tělo, roztažené poblíž závěsu převlékárny.

To druhé, co uviděl, vypadalo jako d'Averkova mrtvola; ležela s rukama rozhozenýma na roli oranžového sukna s tváří téměř celou zalitou krví.

Hawkmoon šel k příteli, vložil mu ruku pod vestu a s úlevou zjistil, že srdce stále bije. Vypadalo to, že d'Averc byl stejně jako on pouze omráčen.

Bylo jasné, že je piráti nechali naživu záměrně, aby mohli občanům Narleen sdělit, co potká každého, kdo by jako Pahl Bewchard urazil lorda Valjona.

Hawkmoon se dobelhal do zadní části obchodu, kde našel džbán vody. Odnal jej k místu, kde přítel ležel a přiložil jej d'Averkovi ke rtům. Potom z jednoho balíku odtrhl pruh látky a omyl mu obličej. Krev pocházela ze široké, ale mělké sečné rány na spánku.

D'Averc se začal ošívát, otevřel oči a podíval se rovnou do Hawkmoonových.

„Bewchard," vydechl. „Musíme ho zachránit, Hawkmoone."

Hawkmoon suše kývl na souhlas. „Ano, ale on je teď už ve Starveilu."

„Kromě nás to nikdo neví," d'Averc se rychle posadil. „Kdyby se nám jej podařilo osvobodit a přivést zpátky do města, představ si, co by to asi udělalo s náladou obyvatel."

„Přesně tak," souhlasil Hawkmoon. „Budeme muset navštívit Starvel a doufat, že je Bewchard dosud naživu." Zasunul meč do pochvy. „Musíme nějak přelézt ty zdi, d'Averku. Budeme potřebovat nějaké náčiní."

„V tomto obchodě zajisté najdeme vše, co potřebujeme," odpověděl d'Averc. „Pojď, pospěšme si. Už je skoro soumrak."

Hawkmoon se dotkl černého drahokamu na čele. V myšlenkách putoval k Yisseldě, hraběti Brassovi, Oladahnovi i Bowgentlemu a začal přemítat nad jejich osudem. Popadlo ho nutkání zapomenout na Bewcharda, zapomenout na Myganovy pokyny, na legendární Meč úsvitu i na stejně pověstnou Kouzelnou hůlku, uloupit v přístavu loď, vyrazit přes moře a pokusit se nalézt svou milovanou. Potom ale povzdechl a narovnal se. Nemohli Bewcharda ponechat krutému osudu. Musí se jej pokusit zachránit, nebo zemřít.

Pomyslel na zdi Starveilu, které ležely tak blízko. Pravděpodobně se je ještě nikdo nikdy nepokusil zdolat, protože byly velmi strmé a zajisté velmi dobře strážené. Třeba to není nemožné, určitě to budou muset zkusit.

Kapitola 9. - Chrám Batacha Gerandia

Každý s více než dvaceti dýkami za pasem začali Hawkmoon a d'Averc šplhat po zdech Starvelu.

Hawkmoon šel první. Omotal plátno kolem rukojeti dýky a hledal ve zdi vhodnou skulinu, do které by zastrčil ostří. Když se mu to podařilo, jemně dýku zatloukl - modlil se, aby jej nahoře nikdo neslyšel a aby ho dýka udržela.

Pomalu pomocí dýk vystupovali po zdi. Jednou Hawkmoon ucítil, jak mu čepel pod nohou povoluje. Rychle se přidržel té, kterou právě zasouval nad hlavu - a ucítil, jak i ta začala ze skuliny vyjíždět. Na stovku stop pod ním byla ulice. Zoufale vytáhl zpoza opasku další dýku a pátral po nějaké prasklině v kameni. Našel ji a čepel do ní vnořil. Ta držela, zatímco dýka, na které stál, úplně vyklouzla. Slyšel jen slabé zarachocení, jak dopadla na ulici. Ted' visel na jediné dýce, neschopen pohybu, zatímco d'Averc se pokoušel do pukliny zasunout další dýku. Konečně se mu to podařilo a Hawkmoon si vydechl úlevou. Blížili se k vrcholu zdi. Zbývalo jim jen pár stop a neměli ani ponětí, co je nahoře, nebo co na ně čeká za zdí.

Možná, že všechno úsilí bylo marné? Možná je Bewchard dávno mrtvý? Takové myšlenky ted' však neměly smysl.

Jak se Hawkmoon blížil hřebeni, postupoval ještě opatrněji. Zaslechl nad sebou kroky a věděl, že právě prochází stráž. Ustal v práci. Ještě jednu jedinou dýku a bude moci vylézt nahoru na zeď. Podíval se na přítele a v měsíčním světle spatřil d'Averkův odhodlaný výraz. Kroky utichly; pokračoval v zatloukání dýky.

Právě když se vytahoval nahoru na zeď, kroky se vrátily a byly mnohem rychlejší než předtím. Hawkmoon vzhlédl - rovnou do tváře udiveného piráta.

V tu chvíli dal Hawkmoon v sázku všechno. Vyskočil na okraj zdi a chytil se ho, a zatímco pirát tasil meč, vyšvihl se nahoru a udeřil muže vši silou do nohy.

Piráta zalapal po dechu, pokusil se znovu nabýt rovnováhu a potom bezhlesně spadl dolů.

Se zrychleným dechem se Hawkmoon vkleče natáhl a pomohl d'Averkovi na hřeben zdi. Ted' k nim běželi další dva strážci.

Hawkmoon vstal, vytasil meč a připravil se na střet.

Kov zazvonil o kov, když se na sebe obě dvojice vrhly. Souboj byl krátký, neboť d'Averc s Hawkmoonem neměli času nazbyt a byli zoufalí. Téměř jako jedna vjely čepele do srdcí pirátských strážců, vnořily se do hrudí a byly vytaženy. Téměř jako jeden strážci zemřeli a zůstali nehybně ležet.

Hawkmoon a d'Averc přehlédli zeď po celé její délce. Zdálo se, že je ostatní ještě nezpозorovali. Hawkmoon ukázal na schodiště, které vedlo k zemi. D'Averc kývl a oba k němu vyrazili. Potichu začali co nejrychleji sestu-

povat, doufající, že nikdo nepůjde proti nim.

Na úpatí zdi byla tma a klid. Vypadalo to tam jako ve městě mrtvých. Daleko ve středu Starvelu zářil strážní oheň, ale všude okolo byla tma - kromě náznaků světla, které probleskovaly mezi zavřenými okenicemi nebo skulinami ve dveřích.

Už jak sestupovali k zemi, slyšeli nějaký hluk z domů.

Poznali zvuk hrubého smíchu a křik. Jednou se otevřely dveře a odhalily opilou scénu z jakéhosi přelidněného šenku. Vzápětí se ven malátně vypotácela úplně bezmocná postava. Muž zaklel a padl obličejem rovnou na dlažbu. Dveře se zavřely, pirát se nehýbal.

Starvelské domy byly prostší než ty za zdí. Neoplývaly bohatými ozdobami jako stavby v Narleen a kdyby Hawkmoon neznal pravdu, myslel by si, že je Starvel město chudých. Ale Bewchard mu vyložil, že piráti své bohatství vystavují na odiv jen na lodích, na oblečení a v mysteriózním chrámu Batacha Gerandia, kde měl podle všech zvěstí viset Meč úsvitu.

Vplížili se do ulic, meče ve střehu. I když předpokládali, že je Bewchard stále ještě naživu, neměli ani ponětí, kde je uvězněn, ale něco je táhlo k strážnímu ohni uprostřed města.

Po chvíli, kdy již byli světlu docela blízko, naplnil vzduch hřmotný zvuk bubnů, který se rozléhal temnými, prázdnými ulicemi. Potom uslyšeli kroky a klapot koňských kopyt.

„Co je to?“ sykl d'Averc. Opatrně vyhlédl za roh budovy a rychle zase hlavu schoval. „Jedou k nám. Zpátky!“

Zazářila pochodeň a do ulice před nimi vpluly dlouhé stíny. Hawkmoon s d'Averkem ustoupili do tmy a sledovali, jak kolem defiluje dlouhé procesí.

Vedl je samotný Valjon, s tváří bledou a nehybnou a s očima upřenýma přímo před sebe. Na černém koni jel k místu, kde plápolal veliký oheň. Za ním šli bubeníci, vybubnovávali pomalý, monotónní rytmus, a za nimi další skupina ozbrojenců na koních, všichni bohatě oděni. To museli být ostatní starvelští pánové. Měli kamenné tváře a drželi se v sedlech jako sochy. Ale za těmito muži bylo něco, co nejvíc upoutalo pozornost obou pozorovatelů.

Byl to Bewchard!

S nataženýma rukama a nohama byl připoután na velikém rámu z ohnuté velrybí kosti, který byl na stojato připevněn k plošině s koly. Tu táhlo šest koní, vedených piráty v livrejích. Byl bledý a tělo měl bylo pokryto potem. Bylo vidět, že má veliké bolesti, ale snažil se nedat nic najevo. Na těle měl namalované podivné symboly a podobné znaky měl i na obou tvářích. Svaly se mu napínaly, jak se snažil vyprostit z provazů, které se mu zařezávaly do kotníků a do zápěstí, ale byl přivázán pevně.

D'Averc se připravoval, že vyrazí do útoku, ale Hawkmoon jej zadržel.

„Ne,“ zašeptal. „Půjdeme za nimi. Možná se nám později naskytne

lepší příležitost."

Nechali přejít zbytek procesí a opatrně se plížili za ním. Kráčelo pomalu, až dorazilo na velké náměstí, osvětlené ohněm, který plápolal nad vchodem do vysoké budovy podivných asymetrických tvarů, která vypadala, jako by byla přírodou zformována z nějaké sklovité, vulkanické hmoty. Byla to vskutku obří stavba.

"To je určitě chrám Batacha Gerandia," zašeptal Hawkmoon. "Zajímalo by mě, proč ho vlečou právě tam."

"Tak to pojďme zjistit," navrhl d'Averc, zatímco se procesí pomalu přelilo do útrob chrámu.

Společně přeběhli náměstí a skrčili se ve stínu poblíž dveří. Byly zpola otevřeny a nikdo se nesnažil je hlídat. Možná, že piráti byli přesvědčeni, že nikdo, kdo na to nemá právo, by se ani neodvážil do jejich svatyně vstoupit. Hawkmoon se rozhlédl, jestli je někdo nepozoruje, připlížil se ke dveřím a strčil do nich. Pomalu se otevřely. Ocítl se v temné chodbě. Zpoza rohu k nim doléhalo červené světlo a zpěv. D'Averc šel těsně za ním a Hawkmoon pomalu kráčet chodbou dál.

Než došli k rohu, Hawkmoon se zastavil. V chřípí cítil podivný a odporný puch, který mu byl neznámý a zároveň povědomý. Otrásl se a o krok couvl. D'Averc se nevolností úplně zkroutil a chytil se za žaludek. Uf! Co je to?"

Hawkmoon potřásl hlavou. „Něco jako pach krve, možná. Avšak nejen krve..."

D'Averkovy oči se rozšířily, když se podíval na Hawkmoona. Vypadalo to, že chce právě navrhnout, aby se vrátili, ale pak vypjal hrud' a ještě pevněji uchopil meč. Sundal si z krku šátek a ovázal si jím nos a ústa. Toto ostentativní gesto Hawkmoonovi připomnělo, jaký je vlastně d'Averc normálně. Musel se zasmát, ale následoval jeho příkladu, rozvázal si šátek a vyrobil si z něj improvizovanou masku.

Znovu vyrazili a zahnuli za roh chodby.

Světlo bylo stále jasnější, jakási rudá záře, ne nepodobná barvě čerstvé krve. Linula se ze dveří na vzdáleném konci chodby, pulsovala v rytmu zpěvu, který teď stále zesiloval a nabýval hrůzného a zlověstného tónu. I zápach sílil s tím, jak se přibližovali.

Prostorem, odkud se linula záře, prošla nějaká postava. Hawkmoon a d'Averc zůstali stát jako zkamenělí, ale nebyli spatřeni. Silueta zmizela a tak postupovali dál.

Zatímco jim hrozný puch zaútočil na nozdry, za uši je začal tahat zpěv. Bylo v něm něco podivně neharmonického, něco, co jim drásalo nervy. S očima napůl oslepenýma rudým světlem se jim zdálo, jako by všechny jejich smysly byly terčem útoku. Ale přesto stále pokračovali, dokud nestanuli pouze stopu či dvě od vchodu.

Naskytl se jim pohled, z něhož jim naskakovala husí kůže.

Sál byl zhruba kruhový, ale výška stropu se neuvěřitelně lišila. Ně-

kde byl pár stop nad zemí a jinde mizel v dýmavé temnotě. V tom velmi odpovídal své vnější podobě. Spíše organický než umělý, tyčil se a klesal zcela svévole, alespoň podle toho, co Hawkmoon viděl. Všechny sklovitě stěny odrážely záři, takže celá scéna rudě žhnula.

Světlo vycházelo z bodu vysoko ve střeše a přitahovalo Hawkmoonův pohled.

Okamžitě poznal, co tam je. Rozpoznal věc, která tam visela a dominovala chrámu. Nebylo pochyb, že je to věc, pro niž ho sem Mygan s posledním smrtelným vydechnutím poslal.

„Meč úsvitu,“ zašeptal d'Averc. „Ta smradlavá věc určitě nemůže hrát v našich osudech žádnou roli!“

Hawkmoon měl ve tváři ponurý výraz. Otrásl se. „Ale teď tu nejsme pro meč. Pro něj jsme si přišli...“ a ukázal prstem.

Pod mečem bylo dvanáct postav, natažených na velrybích kostech a postavených do půlkruhu. Ne všichni muži a ženy na rámech byli živí, ale většina z nich umírala.

D'Averc od tohoto pohledu v hrůze odvrátil tvář, ale pak se přece jen přinutil podívat znovu.

„U Kouzelné hůlky!“ vyjekl. „To je - to je barbarské.“

Nahá těla měla přezrané žíly; z nich se pomalu řinula krev.

Nešťastníci na velrybích kostech byli odsouzeni vykrváčet k smrti. Ti kteří ještě žili, měli obličejové zkrvavené bolesti a vzdor v nich postupně ochaňoval, jak jim krev vytékala a kapala do jámy pod nimi, do jámy, která byla vytesána do plochy z vyvěřelých hornin.

V té jámě se něco pohybovalo a vyplouvalo na hladinu, aby lapalo kapky krve, a hned se to zase schovávalo. Temné tvary, jež se pohybovaly v hlubokém jezírku plném krve.

Jak hluboké je to jezírko? Kolik tisíců lidí zemřelo, aby je naplnilo? Jaké zvláštní vlastnosti má toto jezírko, že krev neztuhne?

Kolem jezírka byli shromážděni pirátští pánové ze Starvelu. Zpívali a pohupovali se, pohledy zdvižené k Meči úsvitu. Přímou pod mečem visel natažený na rámu Bewchard.

Valjon třímával v ruce nůž a bylo zřejmé, k čemu jej hodlá použít. Bewchard na něj opovržlivě pohlédl a řekl něco, co Hawkmoon neslyšel. Nůž se blýskal, jako by byl potřísněný krví, zpěv sílil a sílil a Valjonův dutý hlas jím procházel.

„Meči úsvitu, v němž dlí duch našeho boha a předků, Meči úsvitu, který jsi Batacha Gerandia učinil nepřemožitelným, Meči úsvitu, ty mrtvé probouzíš zpět k životu, a živé činíš živým a bereš své světlo z krve lidí. Meči úsvitu, přijmi tuto naši nejnovější oběť a věz, že budeš navždy uctíván, a že dokud zůstaneš v chrámu Batacha Gerandia, dotud Starvel nikdy nezapadne! Vezmi si jej, tohoto našeho nepřítele, tohoto rouhavce, vezmi si Pahla Bewcharda, který patří do oné sprosté kasty lidí, jež se nazývají kupci!“

Bewchard opět promluvil, rty se mu třáslly, ale jeho hlas nebyl přes

hysterický zpěv pirátů slyšet.

Nůž zamířil k Bewchardovu tělu a Hawkmoon už se déle neudržel. Na rtech mu automaticky vytanul válečný pokřik jeho předků a divokým řevem dravého ptáka zvolal:

„Hawkmoon! Hawkmoon!”

A zaútočil na hrdlořezy shromážděné u páchnoucí jámy s hrůznými obyvateli.

„Hawkmoon! Hawkmoon!”

Pánové řeky se otočili, zpěv umlkl. Valjonovi se oči rozšířily vzteky. Shodil róbu a odhalil meč, jenž byl dvojčetem meče Hawkmoonova. Nůž odhodil do jezírka s krví a tasil.

„Blázne! Neznáš snad starou pravdu, že žádný cizinec, který vstoupí do chrámu Batacha Gerandia, nikdy neodejde, dokud jeho tělo není zbaveno krve?”

„To tvé tělo bude dnes krvácet, Valjone!” řval Hawkmoon a zaútočil na nepřitele. Najednou mu ale cestu k Valjonovi odřízlo dvacet mužů, dvacet čepelí proti jeho jedině.

Vztekle po nich začal bodat, hrdlo zahlcené odporným puchem. Oči mu zářily světlem z meče. Letmo zahlédl Bewcharda, jak se zmítá v poutech. Bodl a zemřel muž, máchl a další se odpotácel do jámy, stažen pod hladinu tím, co tam dlelo, sekl a další pirát ztratil ruku. D'Averc se také činil a zatím si piráty udržovali od těla.

Na chvíli to dokonce vypadalo, že je jejich zuřivost dovede až k Bewchardovi a oni ho zachrání. Hawkmoon si prosekával krvavou cestu. Podařilo se mu dosáhnout okraje hrůzné krvavé jámy a snažil se přerezat Bewchardova pouta; přitom neustával v boji s protivníky. Ale náhle mu sklouzla noha, sjel na kraj jezírka a po kotník se do něj namočil. Cítil, jak se něco dotklo jeho nohy, něco vlnícího se a odporného. Vytáhl ji jak nejrychleji mohl, ale to už jej piráti pevně drželi ruce.

Trhl hlavou a zvolal: „Promiň, Bewcharde. Zachoval jsem se ukvapeně, ale už mi nezbyval čas!”

„Neměli jste za mnou chodit!” křičel zbědovaný Bewchard. „Teď i vás potká stejný osud a nakrmíte nestvůry v jámě! Neměli jste sem chodit, Hawkmoone!”

Kapitola 10. - Přítel z temnot

„Obávám se, příteli Bewcharde, že jsi na nás plýtvál velkorysostí.“

Ani v tomto tísnivém okamžiku si d'Averc nemohl odpustit trochu ironie.

On i Hawkmoon byli připoutáni po Bewchardových bocích. Dvě z obětovaných těl byla odříznuta a oni je vystřídali. Pod nimi se z jezírka krve neklidně zdvíhaly a zase do něj zalézaly černé obrysy. Nad nimi Meč úsvitu vrhal rudé světlo na dychtivé tváře pirátských vládců, na Valjonovu tvář. Lordovy zadumané oči hleděly v jakémisi triumfu na nahá těla, která byla, stejně jako Bewchardovo, pomalována podivnými symboly.

Pod nimi se ozývaly zvláštní plácavé zvuky, jak nestvůry plavaly v krvi sem a tam, nepochybně čekající, že do jezírka začne odkapávat další čerstvá krev. Hawkmoon se otrásl a jen stěží se ubránil zvracení. Bolela jej hlava a údy měl neuvěřitelně slabé a rozbolavělé. Myslel na Yisseldu, na domov a na své snahy vést válku proti Temnému impériu. Teď již svoji ženu nikdy neuvidí, nikdy už nebude dýchat kamaržský vzduch, již více nepřispěje k pádu Granbretanu, jestli ta chvíle vůbec někdy přijde. A o to všechno přišel v bláhovém pokusu zachránit cizince, člověka, kterého skoro ani neznal a jehož boj byl pro něj ve srovnání s bojem proti Temnému impériu vzdálený a nedůležitý.

Bylo pozdě přemýšlet nad těmito věcmi, protože za chvíli zemře. Zemře hrůzným způsobem, vykrvácí jako prase, ucítí, jak z něj s každým tepem srdce odtéká síla.

Valjon se usmál.

„Proč již nevoláš svým chrabřým bojovým pokřikem, můj příteli otroku? Jsi nějak zamklý. To se mě nechceš na nic zeptat? Nebudeš žebrat o holý život - žebrat, aby ses směl opět stát mým otrokem? Neomluvíš se za to, že jsi mi potopil loď, že jsi zabil mé muže a mě urazil?“

Hawkmoon po něm plivl, ale minul.

Valjon lehce pokrčil rameny. „Čekám na nový nůž. Až jej přinesou a bude náležitě požehnan, na pár místech vám rozříznou žíly; tak, abyste umírali velmi pomalu, abyste se mohli dívat, jak vaše krev krmí ty v nádrži. Vaše krve zbavená těla budou zaslána starostovi Narleen - Bewchardovu strýci, nepletu-li se - jako důkaz toho, že my ze Starvelu očekáváme poslušnost.“

Halou prošel pirát a poklekl u Valjonových nohou, nabízejí mu dlouhý, ostrý nůž. Valjon si jej vzal a pirát odstoupil.

Valjon teď nad nožem mumlal nějaká slova, často vzhlíží k Meči úsvitu, potom jej uchopil do pravé ruky a zvedl ho, že se špička téměř dotýkala Hawkmoonových slabin.

„Nyní můžeme začít znovu,“ a Valjon začal pomalinku přezpívat monotónní litanie, které Hawkmoon již jednou slyšel.

Měl v ústech žluč, jak se snažil vyprostit z provazů, které ho svazo-

valy. Slova se nesla a hysterický zpěv nabýval na síle i výšce.

„...Meči úsvitu, ty mrtvé probouzíš zpět k životu, živé činiš živým...”

Hawkmoon nepřítomně přemýšlel nad tím, jestli rudý meč opravdu získává své světlo nějakým záhadným způsobem z krve lidí. Nůž se dotkl jeho kolene a on se znovu otřásl. Proklínal Valjona a divoce se v poutech zmítal.

„...věž, že budeš navždy uctíván...”

Najednou Valjon přestal zpívat a zkoprněle hleděl do míst nad Hawkmoonovou hlavou. Hawkmoon otočil hlavu a i on vyjekl.

Meč úsvitu sestupoval se stropu!

Snášel se pomalu a najednou si Hawkmoon všiml, že visí v jakési síti kovových lan a že v té síti je ještě něco jiného: postava muže.

Muž měl na hlavě velkou přilbici, která mu zakrývala celou tvář. Zbroj měl celou v černé a zlaté a u boku mu visel veliký široký meč.

Hawkmoon nevěřil vlastním očím. Toho člověka poznával, pokud to vůbec člověk byl.

„Rytíř v černi a zlatě!“ zvolal.

„K tvým službám,” ozval se temný, zatrpklý hlas zpod přilby.

Valjon pěnil vzteky a vrhl po Rytíři v černi a zlatě nůž. Zazvonil o zbroj a spadl do jezírka.

Rytíř se jednou rukou pověsil za hrušku rukojeti Meče úsvitu a druhou opatrně přeřezával řemeny, jež držely Hawkmoonova zápěstí.

„Ty - ty znesvěcuješ náš nejposvátnější předmět,” Valjon nevěřil svým očím. „Proč nejsi potrestán? Náš bůh, Batach Gerandiun, se ti pomstí. Meč patří jemu, jev něm jeho duch.”

„Já to vím nejlépe,” oponoval Rytíř. „Meč je Hawkmoonův. Byla doba, kdy Kouzelná hůlka uznala za vhodné využít tvého předka Batacha Gerandia ke svým cílům a dala mu nad tímto rudým mečem moc. Nyní jste však tuto moc ztratili a přechází na Hawkmoona!”

„Já ti nerozumím!” zvolal Valjon jako omráčený. „A kdo jsi ty? Odkud přicházíš? Jsi snad - mohl bys být - Batach Gerandiun?”

„Mohl,” utrousil Rytíř. „Mohl bych být mnoha lidmi.”

Hawkmoon se jen modlil, aby byl Rytíř včas hotov. Valjon nezůstane takto omráčený navždy. Opřel se zády o rám, a jakmile měl ruce volné, vzal si nůž, který mu rytíř podával, a začal si rychle přeřezávat řemeny kolem kotníků. Valjon vrtěl hlavou.

„To není možné. To je zlý sen.” Otočil se ke svým pirátským druhům. „Vidíte to také - toho muže, co visí na našem meči?”

Němě přikývli, načež jeden z nich začal utíkat k východu z chrámu. „Přivedu na pomoc ostatní muže...”

Hawkmoon vyskočil, vrhl se na nejbližšího z pirátských pánů a chytil jej pod krkem. Muž vykřikl, pokoušel se Hawkmoonovy ruce odtáhnout, ale kníže nepovolil, dokud neslyšel křupnout vaz. Bleskově vytáhl z pirátovy pochvy meč a nechal tělo padnout.

Stál nahý v září obrovského meče uprostřed chrámu, zatímco Rytíř v černi a zlatě přeřezával pouta jeho přátelům.

Valjon couval, v očích stále nevěřící výraz. „To není možné. To není možné...”

Ted' již seskočil i d'Averc a postavil se vedle knížete, Pahl Bewchard hned za ním. Oba byli nazí a neozbrojení.

Zrozpačitělí vůdcovou nerozhodností, piráti se ani nepohnuli. Za nahou trojicí se Rytíř v černi a zlatě zhoupł na obrovském meči a stáhl jej níž k zemi.

Valjon zařval a sáhl po meči. Snažil se jej vyprostit z kovové pavučiny a křičel. „Je můj! Po právu mi patří!”

Rytíř v černi a zlatě potřásl hlavou. „Je Hawkmoonův - po právu Hawkmoonův!”

Valjon přitiskl meč k sobě. „Nedostane ho! Zničte je!”

Do sálu se právě vehnali po zuby ozbrojení vojáci a i jejich pánové tasili meče. Řadou postupovali na čtyři muže, kteří stáli u jezírka. Rytíř v černi a zlatě vytáhl svůj obrovský meč a mával jím před sebou jako s kosou. Zaútočil na piráty a několik jich zabil.

„Vezměte si jejich meče,” řekl Bewchardovi a d'Averkovi. „Nyní musíme bojovat.”

Bewchard a d'Averc udělali, jak jim Rytíř řekl a snažili se jej následovat.

Ted' se však zdálo, že sál zaplnilo snad tisíc mužů, všichni s očima planoucíma hněvem, a všichni prahli po jejich životech.

„Musíš Valjonovi vzít meč, Hawkmoone,” křičel Rytíř do hluku bitvy. „Vezmi mu jej, nebo všichni zahyneme!”

Opět byli zatlačeni k okraji krvavé jámy a pod nimi se ozvalo šplouchání. Hawkmoon hodil pohledem do krvavé lázně a hrůzou vyjekl. „Vylézají ven!”

Nestvůry plavaly ke břehu jezírka a Hawkmoon viděl, že jsou jako ta chapadlovitá příšera, na kterou narazili v lese, ale menší. Evidentně to byl stejný druh a byl sem před staletími přinesen Valjonovými předky; postupně se adaptoval z vodního prostředí na lázeň z lidské krve!

Cítil, jak se chapadlo dotklo jeho nahého kotníku a rozechvěl se mrazivým strachem. Hrůza, kterou měl za zády, mu dodala kuráže a on veškerou svou odhodlaností vyrazil na piráty. Hledal Valjona, který stál poblíž a svíral Meč úsvitu. Ten jej zahalil do své podivné záře.

Když ucítil nebezpečí, pohnul Valjon rukou, dotkl se jílce meče, něco povolal a v očekávání zůstal stát. Ale to, na co čekal, se nestalo. Zajíkl se úlekem a s vysoko zdviženým mečem vyběhl na Hawkmoona.

Hawkmoon uskočil, úder odrazil a zapotácel se, napůl oslepen světlem z meče. Valjon zařval a znovu zaútočil. Hawkmoon se skrčil a vlastním mečem zasáhl Valjona do ramene. S hrozným zuřivým křikem se Valjon snažil knížete zabít, ale nahý muž jeho ránám neustále uhýbal.

Valjon se zarazil a s výrazem hrůzy smíšené s údivem si Hawkmoon prohlížel. „Jak je to možné?“ vydechl. „Jak je to možné?“

Hawkmoon se zasmál. „Mě se neptej, Valjone, neboť pro mě je to stejnou záhadou jako pro tebe. Ale bylo mi řečeno, abych si ten meč vzal a tak si jej také vezmu!“ A s těmito slovy Valjona ohrozil dalším bodnutím, které vládce pirátů odrazil Mečem úsvitu.

Ted' to byl Valjon, kdo stál k jámě zády a Hawkmoon viděl, že nestvůry, po jejichž mohutných bocích stékala krev, začaly vylézat na podlahu. Hawkmoon hnál piráta k jezírku, blíž a blíž k obludným bestiím. Viděl, jak chapadlo chytilo Valjona za nohu a slyšel ho zařvat, když se snažil seknout do chapadla mečem.

V ten moment Hawkmoon vykročil, pěstí uštedřil Valjonovi ránu do obličeje a druhou rukou mu vytrhl meč z ruky.

Potom nelítostně pozoroval, jak je Valjon pomalu stahován do jezírka.

Valjon s rozpraženýma rukama volal na Hawkmoona: „Zachraň mě, prosím, zachraň mě, Hawkmoone.“

Ale Hawkmoonovy oči si podržely nelítostný výraz a on neudělal nic, prostě tam jen stál s rukama na jílci Meče úsvitu a Valjon byl vlečen blíž a blíž ke krvavé jámě.

Potom už Valjon neřekl nic a jen si rukama zakryl obličej, když byly nejdříve jedna a potom druhá noha zataženy do jámy.

Pak se ozval dlouhý, zoufalý výkřik. Skončil hrůzným zabubláním a Valjon zmizel pod rudou hladinou.

Hawkmoon se otočil, zvedl těžký meč a žasl nad světlem, které z něj zářilo. Uchopil jej do obou rukou a podíval se, jak se vede jeho druhům. Stáli v sevřené skupince, bojovali s hordami nepřátel a bylo jasné, že by byli již dávno přemoženi, nebýt skutečnosti, že jezero vyvrhlo svůj hrůzný obsah.

Rytíř viděl, že Dorian již má meč a něco na něj zakřičel, ale Hawkmoon ho neslyšel. Byl nucen zdvihnout meč a bránit se, jak se na něj vrhl chumel pirátů. Zahnal je a prosekával se jimi, aby se připojil k přátelům.

Příšery z jezírka se shromažďovaly na okraji, vylézaly na podlahu a Hawkmoon si uvědomil, že jejich pozice je naprosto beznadějná, neboť byli v pasti mezi hordami po zuby ozbrojených pirátů na jedné straně a nestvůrami z jámy na druhé.

Rytíř v černi a zlatě se znovu pokusil něco zakřičet, ale Hawkmoon jej ani tentokrát neslyšel. Zoufale bojoval dál ve snaze přiblížit se Rytíři. Tu uťal hlavu, tam ruku a pomalu ke svému záhadnému spojenci postupoval blíž a blíž.

Ozval se znovu Rytířův hlas a tentokrát Hawkmoon již jeho slovům rozuměl.

„Zavolej je!“ burácel. „Zavolej Legii úsvitu, Hawkmoone, nebo jsme ztraceni!“

Hawkmoon se zamračil. „Co tím myslíš?“

„Máš právo legii velet. Přivolej je. Ve jménu Kouzelné hůlky, člověče, přivolej je!“

Hawkmoon odrazil výpad a zabil muže, jenž ho napadl. Záře meče pomalu slábla, ale bylo možné, že to způsobily stovky loučí, které teď v chrámu plály.

„Zavolej své muže, Hawkmoone!“ křičel Rytíř v černi a zlatě zoufale.

Hawkmoon pokrčil rameny a nevěřičně zvolal: „Volám tímto Legii úsvitu!“

Nic se nestalo. Hawkmoon také nic nečekal. Jak již říkal dříve, nijak v legendy nevěřil.

Ale pak si všiml, že piráti začali křičet a odnikud se vynořily nové a velmi podivné postavy. Zářily rudým světlem a zuřivě se bily, čtvrtice jednoho piráta za druhým.

Hawkmoon se zhluboka nadechl, udiven tím pohledem.

Noví bojovníci byli oblečeni do velice umné zbroje, která vypadala jako z dob dávno minulých. Byli vyzbrojeni kopími, zdobenými obarvenými žíněmi, velikými kyji, pokrytými ozdobnými řezbami a vyli a křičeli a zabíjeli s neuvěřitelnou zuřivostí, takže v mžiku vyhnali mnoho pirátů ze sálu, aniž se jich vůbec dotkli.

Těla měli hnědá a tváře pokryté barvami, ze kterých vykukovaly velké černé oči, a z hrdel jim vycházel podivný sténavý žalozpěv.

Piráti zoufale odráželi útoky a zabíjeli zářivé bojovníky. Jakmile však některý z nich zemřel, jeho tělo zmizelo a kde se vzal tu se vzal, objevil se bojovník nový. Hawkmoon se snažil vysledovat, odkud se berou, ale nikdy se mu to nepodařilo. Otočil jen hlavou a když se podíval zpátky, stál tam nový.

Udýchaný Hawkmoon se přidal k přátelům. D'Averc a Bewchard měli nahá těla pokrytá tucty ran, ale žádná nebyla vážná. Stáli a pozorovali, jak Legie úsvitu masakruje piráty.

„Toto jsou bojovníci, kteří slouží Meči,“ vysvětlil Rytíř v černi a zlatě. „S jejich pomocí, neboť to v té době bylo v zájmu Kouzelné hůlky, se Valjonovi předkové prosadili v Narleen a jeho okolí. Ale nyní se meč obrací proti Valjonovým lidem, aby jim sebral to, co jim kdysi dal!“

Hawkmoon cítil, jak se něco dotklo jeho kotníku. Otočil se a leknutím vykřikl. „Nestvůry z jámy! Zapomněl jsem na ně!“

Sekl mečem do chapadla a uskočil.

V mžiku bylo mezi ním a příšerami na tucet bojovníků. Kopí se střapci se napřahovala a bodala, kyje dopadaly a nestvůry se pokoušely ustoupit. Ale vojáci Úsvitu je nenechali. Obklíčili je a bodali a sekali, dokud na zemi nezbyla než černá kaše.

„Je dokonáno,“ řekl Bewchard nevěřičně. „Zvítězili jsme. Moc Starvelu byla konečně zlomena.“ Sklonil se a zvedl meč. „Pojď, příteli Hawkmoone. Veď své bojovníky do tohoto města. Zabijme vše, co nalezneme, celou čtvrt' spalme.“

„Ano," spustil Hawkmoon, ale Rytíř v černi a zlatě potřásl hlavou.

„Ne. Legie není na to, abys zabíjel piráty, Hawkmoone. Slouží ti proto, abys konal vůli Kouzelné hůlky."

Hawkmoon zaváhal.

Rytíř položil Bewchardovi ruku na rameno. „Ted', když je většina pirátských pánů mrtva a Valjonova moc zlomena, nebude nic, co by tobě a tvým mužům zabránilo přijít do Starvelu znovu a dokončit práci, kterou jsme tu dnes započali. Ale Hawkmoon a jeho meč jsou určeni pro větší skutky. Musí brzy odejet."

Hawkmoon cítil, jak se v něm zvedá vztek. „Jsem ti vděčný, Rytíři v černi a zlatě, za to co jsi udělal, abys mi pomohl. Chci ti ale připomenout, že bych tady vůbec nebyl, nebýt tvých a Myganových plánů. Musím se vrátit domů, na hrad Brass ke své milé. Jsem svým vlastním pánem, Rytíři - vlastním pánem! Já budu rozhodovat o svém osudu."

Nato se Rytíř v černi a zlatě rozesmál. „Jsi stále tak bezelstný, Doriane Hawkmoone. Ty jsi člověk Kouzelné hůlky, věř mi. Myslel sis, že jsi do tohoto chrámu přišel pouze pomoci příteli, který tě potřeboval. Ale tak už Kouzelná hůlka pracuje! Neodvážil by ses postavit pirátským pánům, kdyby šlo jen o to získat Meč úsvitu, v jehož legendu jsi navíc ani nevěřil. Troufl sis na ně však, abys vysvobodil tady Bewcharda. Nitky, které Kouzelná hůlka spřádá, tvoří složitou síť. Lidé si nikdy neuvědomují, jaký význam má jejich konání, děje-li se tak v souvislosti s Kouzelnou hůlkou. Musíš teď pokračovat ve druhé části cesty po Amarehku. Musíš jet na sever. Můžeš putovat podél pobřeží, neboť jsem si jist, že ti Bewchard rád půjčí loď. Musíš najít Dnark, město Velkých dobráků, kteří potřebují tvoji pomoc. Tam také nalezněš důkaz, že Kouzelná hůlka existuje."

„Nezajímají mne záhady, Rytíři. Chci vědět, co se stalo s mou ženou a mými přáteli. Pověz mi alespoň - nacházíme se ve stejné éře?"

„Ano," kývl Rytíř. „Tento čas je souběžný s časem, který jste v Evropě opustili, ale jak sám víš, hrad Brass existuje jinde..."

„To vím," pokývl Hawkmoon zamyšleně. „No, Rytíři, možná uposlechnu tvých rad, vezmu si Bewchardovu loď a pojedu do Dnarku. Možná..."

Rytíř se usmál. „Pojď," vybídl jej. „Opusťme toto nečisté místo a vydejme se zpět do Narleen. Tam můžeme s Bewchardem prohovořit všechno ohledně lodi."

Bewchard se usmál. „Vše, co mám je tvoje, Hawkmoone, protože jsi pro mne i pro celé město vykonal mnoho. Zachránil jsi mi život a přičinil ses o zničení odvěkého nepřítele Narleen - můžeš mít dvacet lodí, budeš-li si přát."

Hawkmoon byl hluboce zamyšlen. Měl v úmyslu Rytíře v černi a zlatě oklamat.

Kapitola 11. - Loučení

Pahl Bewchard je příštího odpoledne doprovodil do přístaviště. Obyvatelé celého města oslavovali. Do Starvelu vtrhla armáda vojáků a všechny piráty do posledního vyhnala.

Bewchard položil Hawkmoonovi ruku na rameno. „Přál bych si, abys mohl zůstat, příteli Hawkmoone. Budeme oslavovat celý týden a ty i tví přátelé byste měli být při tom. Bude to pro mě smutné, oslavovat bez vaší přítomnosti, protože vy jste ti skuteční hrdinové Narleen, ne já.“

„Měli jsme štěstí, kapitáne Bewcharde. Bylo nám potěšením, že se naše osudy spojily. Vy jste zbaveni nepřátel a my jsme získali, co jsme hledali," usmál se Hawkmoon. „Teď však musíme odjet.“

Bewchard přikývl. „Když musíte, tak musíte.“ Podíval se Hawkmoonovi přímo do očí a zazubil se. „Doufám, že už nejsi přesvědčen, že věřím vašemu příběhu o 'příbuzném mudrci', jenž se zajímá o meč, který teď nosis?“

Hawkmoon se rozesmál. „Ne - ale na druhé straně, kapitáne, nemohu ti nabídnout lepší příběh. Nevím, proč jsem měl tenhle meč najít..." Poplácal pochvu, ve které teď Meč úsvitu spočíval. „Tady Rytíř v černi a zlatě tvrdí, že je to součástí záměru osudu. Avšak já jsem nedobrovolným otrokem toho osudu. Jediné, co chci, je jen trocha lásky a klidu a pomstít se těm, kteří zpustošili moji domovinu. Ale místo toho jsem zde, na kontinentě vzdáleném tisíce mil od místa, kde bych si přál být, a vydávám se hledat další legendární předmět a také nedobrovolně. Snad těmto věcem všichni časem porozumíme.“

Bewchard se na něj vážně podíval. „Myslím si, že sloužíš velikému cíli, Hawkmoone. Myslím, že tvůj osud je opravdu vznešený.“

Hawkmoon se zasmál. „A já přesto neprahnu po tomto vznešeném osudu, jen po tom bezpečném.“

„Možná," pousmál se Bewchard. „Možná. Ale teď, můj příteli, je pro tebe připravena a dobře zásobena moje nejlepší loď. Ti nejskvělejší námořníci z Narleen prosili, aby s tebou směli plout, a nyní čekají na palubě. Hodně štěstí, Hawkmoone, a tobě také, d'Averku.“

D'Averc si odkašlal. „Jestliže je Hawkmoon nedobrovolným sluhou 'vyššího osudu', co jsem potom já? Možná velký blázen? Jsem nemocný, mám chronicky slabou konstrukci a přesto se nacházím vláčen světem ve službách té mýtické Kouzelné hůlky. Avšak myslím, že mě to zabíjí.“

Hawkmoon se zasmál a téměř nedočkavě vykročil na lodní lávku. Rytíř v černi a zlatě se netrpělivě pohnul.

„Do Dnarku, Hawkmoone," připomněl. „Ve Dnarku musíš vyhledat samotnou Kouzelnou hůlku," dodal.

„Ach, ano," přitakal Hawkmoon. „Slyšel jsem tě, Rytíři.“

„Meče úsvitu je zapotřebí v Dnarku," pokračoval Rytíř v černi a zlatě,

„a ty tam musíš, abys jím vládl.“

„Pak udělám, jak si přeješ, Rytíři,“ odpověděl Hawkmoon vesele. „Popluješ s námi?“

„Musím se věnovat jiným povinnostem.“

„Jistě se zase setkáme.“

„Jistě.“

D'Averc zakašlal a zvedl ruku. „Tedy sbohem, Rytíři. Díky za pomoc.“

„Já vám děkuji za pomoc,“ odpověděl Rytíř záhadně.

Hawkmoon dal povel, aby byla zvednuta lávka a vesla spuštěna.

Za chvíli loď vyplouvala ze zálivu na otevřené moře. Hawkmoon sledoval, jak se postavy Bewcharda a Rytíře v černi a zlatě zmenšují a zmenšují a zmenšují. Potom se usmál a otočil se na d'Averka.

„Tak, d'Averku, víš, kam teď plujeme?“

„Předpokládám, že do Dnarku,“ odpověděl d'Averc nevinně.

„Do Evropy, d'Averku. Mě nezajímá ten velký osud, který mě jen neustále sužuje. Chci zase vidět Yisseldu. Poplujeme přes moře, d'Averku - poplujeme do Evropy. Tam můžeme použít prsteny, aby nás přenesly zpět na hrad Brass, a já zase uvidím manželku a přátele.“

D'Averc nic neříkal, jen zaklonil hlavu a vzhledl na bílé plachty, které se vzdouvaly; loď začala nabírat rychlost.

„Co na to říkáš?“ zeptal se jej Hawkmoon s úsměvem a poplácal přítele po zádech.

D'Averc pokrčil rameny. „Říkám jen, že strávit zase nějaký čas na hradu Brass by bylo vítaným odpočinkem.“

„Tón tvého hlasu je nějak podivný, příteli. Tak trochu zatrpklý...“ zamračil se Hawkmoon. „Proč to?“

D'Averc na něj vrhl postranní pohled, který tónu odpovídal. „Ano. Ano, možná si nejsem tak jist jako ty, Hawkmoone, že si tato loď najde cestu do Evropy. Možná chovám ke Kouzelné hůlce větší respekt.“

„Ty - ty věříš v takovéhle legendy? Vždyť Amarehk měl být místem božských bytostí. A do toho měl hodně daleko, ne?“

„Myslím, že až příliš trváš na neexistenci Kouzelné hůlky. Myslím, že tvoje nedočkavost spatřit Yisseldu tě musí velmi ovlivňovat.“

„Možná.“

„Nuže, Hawkmoone,“ d'Averc se zahleděl na moře. „čas nám sám poví, jak mocná Kouzelná hůlka je.“

Hawkmoon se na něj rozpačitě podíval, pokrčil rameny a potom odešel z paluby.

D'Averc se pousmál a potřásl hlavou, jak přítele sledoval.

Znovu obrátil pozornost k bílým plachtám a přemítal, jestli hrad Brass ještě vůbec někdy spatří.

Konec třetího dílu

Michael Moorcock
MEČ ÚSVITU

Obálka Martin Zhouf
Překlad Petr černý
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v LaTeXu
Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod a.s.
Vydalo Nakladatelství Laser - books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 301 49
tel+fax: 019-7246407
v edici Laser jako 210. publikaci
Edice Fantasy svazek 51.
Plzeň 2001, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 99 Kč
